

ALEGRIA, HUMILITAT I ESPERANÇA, TRES ACTITUDS PER VIURE EL CAMÍ CAP AL NADAL

Maria, dona de l'Advent

Benet XVI ens aconsella: «Deixem-nos guiar per Maria, perquè el Déu que ve no ens trobi tancats o distrets, sinó que pugui, en cadascun de nosaltres, estendre una mica del seu regne d'amor, de justícia i de pau.» La Mare de Déu és la dona de l'Advent i ens ensenya com preparar-nos per al naixement del Fill de Déu. En aquest número hem volgut centrar-nos en tres aspectes de Maria que poden ajudar-nos a viure millor aquest temps d'espera: l'alegria, la humilitat i l'esperança. Aquesta setmana tres dones ens apropen, des de la seva experiència, a la figura de Maria i ens animen a recórrer aquest temps d'Advent de la seva mà. **P 3-5**

BEGONYA PALAU: «Tu ens ensenyes que Ell sempre està per sobre de la nostra feblesa»

GNA. GLENDIA: «L'humil sempre deixa espai a la llibertat de l'altre»

CRISTINA SINGLA: «La realitat, per crua que fos, mai no li va prendre l'esperança i l'alegria»

En mi pequeñez pone sus ojos (1991), de Isabel Guerra

L'abat de Montserrat qualifica de «mitjans molt necessaris» Ràdio Estel i «Catalunya Cristiana»

L'abat de Montserrat, Josep Maria Soler, ha elogiat la tasca i l'aportació de Ràdio Estel i *Catalunya Cristiana* a la societat, com a dos mitjans de l'Església al servei de tothom. En la trobada amb les 70 persones que han participat en el romiatge anual organitzat pel Club Més Amics, presidit per Jaume Aymar, el Pare abat ha destacat la visió cristiana que ofereixen aquests dos instruments de comunicació davant d'esdeveniments i realitats d'interès general. **P 2**

Una llar digna per a tothom

El 28 de novembre l'arquebisbe de Barcelona, el cardenal Lluís Martínez Sistach, beneïa una nova promoció d'habitatges gràcies a la Fundació Privada Foment de l'Habitatge Social (FPFHS) i Càritas diocesana de Barcelona. Els nous pisos allotjaran unes 66 persones en risc d'exclusió social. Aquestes famílies pagaran un lloguer màxim de 200 euros i romandran als habitatges entre dos i tres anys. Finalitzat aquest termini, aquestes persones podran tornar a ser autònomes i reprendre un projecte de vida nou. **P 20**

Agustí Codinach

Sumari

- P 7 Creació de sis nous cardenals al Vaticà
- P 8 L'esperit de la Mare Teresa de Calcuta
- P 16 900 anys de Santa Maria de Badalona
- P 22 Nou orgue al monestir de Poblet
- P 25 Restauració del Sant Sepulcre de Palera

Editorial

L'abat i els nostres mitjans

El P. abat de Montserrat, Josep Maria Soler, amb motiu del pelegrinatge anual del Club+Amics de *Catalunya Cristiana* i de Ràdio Estel el dissabte dia 1 de desembre a la muntanya santa, va tenir paraules d'encoratjament envers els nostres mitjans «per la seva informació veraç, pel seu servei al poble de Déu i més enllà del Poble de Déu». Va dir que el setmanari i l'emissora ajudaven «el creient a alimentar la seva vivència de la fe i el no creient a descobrir la joia de la fe cristiana». En aquest sentit *Catalunya Cristiana* i Ràdio Estel han esdevingut «un autèntic atri dels gentils, on molta gent pot entrar en diàleg» i va parlar de la voluntat de Benet XVI d'atansar-se al món de la cultura i de la increença. Es va referir al servei cultural que tots dos mitjans presten al nostre país. Va dir que llegia sempre *Catalunya Cristiana* i que quan podia escoltava Ràdio Estel i es va referir explícitament a la sorpresa agradable que va representar per a ell comprovar com en la nit electoral, la nostra emissora feia, com les altres, un servei valuós amb el programa *Especial eleccions* (dirigit per Ignasi Miranda amb una tertúlia central i connexions amb les seus de les principals formacions polítiques). Va afegir que els nostres mitjans eclesials eren «uns bons instruments per testimoniar la joia i la bellesa de la fe cristiana que dóna sentit i omple de goig». «També hi trobo —va dir— que fan present una Església acollidora i servidora de les persones que mostra el seu rostre misericordiós...» Va afirmar encara que eren «uns instruments d'unió i de convivència

entre les diverses sensibilitats que hi ha en el si de l'Església». Va subratllar la necessitat que els dos instruments continuessin i els va qualificar d'imprescindibles en l'actual moment eclesial, alhora que assegurava als presents les seves pregàries a la Mare de Déu. Cal agrair aquests elogis, tan sentits, en llavis d'una alta personalitat de l'Església catalana, amb tanta autoritat moral. Montserrat, que sempre és notícia, és ben present tant al setmanari (recordem la recent sèrie d'articles del P. Bernabé Dalmau sobre el Vaticà II) com en l'emissora (la missa, les laudes, les vespres i la *Salve* quotidiana). Les paraules del P. Soler arriben en el moment en què s'han donat a conèixer les dades de l'Estudi General de Mitjans que atorguen a Ràdio Estel una audiència de 19.000 oients diaris i 39.000 que han escoltat regularment l'emissora durant l'últim mes. Poc després han arribat també les del Baròmetre de la Comunicació i la Cultura, un altre organisme que també facilita dades de lectura i audiència en l'àmbit exclusiu de Catalunya i que certifiquen a Ràdio Estel una audiència diària de 20.000 persones (molt similar doncs a l'EGM) però una audiència acumulada de 100.000. Com afirma el coordinador general de Ràdio Estel, Enric Frigola, és «una xifra molt important mai assolida fins ara a la nostra emissora». Sense ànim de caure en cofoismes, aquests fets, units a l'alta participació de la darrera Nit de Catalunya Cristiana i Ràdio Estel ens encoratgen a continuar amb fidelitat i fermesa el nostre servei eclesial.

CatalunyaCristiana

Director: Mn. Jaume Aymar i Ragolta

Redactors: Eduard Brufau, Miquel Àngel Codina, Samuel Gutiérrez, Rosa M. Jané, Carme Munté, Rosa Peraire

Lingüista: Montserrat Pibernat

Arxiu i fotografia: Eulàlia Grande

Corresponsals: Guillem Farré, CASTELLÓ; Víctor Gay, GIRONA; Jordi Curcó, LLEIDA; Cristina Sánchez, MALLORCA; Mercedes De La Torre, ROMA; Júlia Ayala, SOLSONA; Joan Boronat, TARRAGONA; Víctor M. Cardona, TORTOSA; Patricia Navas, URGELL; Xavier Bisbal, VIC; Javier Molina, EL CAIRE; Ana Alba, JERUSALEM

Col·laboradors d'aquesta setmana: Pilarín Bayés, Agustí Codinach, Pere Fàbregues, Núria Ferret, Carmen García, Hna. Glenda, Francesc Grané, Joan Guiteras, Dani Majà, Joan A. Mateo, Victòria Molins, Glòria Monés, Josan Montull, Francesc Nicolau, Begonya Palau, Quique, Josep Rius-Camps, Josep M. Sabé, Eduard Sagarra, Lluís Serra, Cristina Singla, Lluís Solà, Sebastià Taltavull, Pere Tena, Francesc Torralba, P-J Ynaraja.

Redacció, administració, publicitat i promoció:
C/ Comtes de Bell-lloc, 67-69 - 08014 BARCELONA

Tel. 934 092 810, Fax 934 092 775

a/e: redaccio@catalunyacristiana.cat (Redacció)

a/e: administracio@catalunyacristiana.cat (Administració i subscripcions)

a/e: publicitat@catalunyacristiana.cat (Publicitat)

Pàgina web: www.catalunyacristiana.cat

www.facebook.com/catalunyacristiana

Fundadors: Mn. Joan E. Jarque i Mn. Francesc Malgosa

Edita: Fundació Catalunya Cristiana per a l'evangelització i la cultura

Publicitat: Josep Harris

Promoció: Alfons Miralles

Administració: Isabel Giralt (comptabilitat), Janet Duatis (subscripcions)

Autoedició i compaginació: Carlos Aguado

Impressió: Impressions Intercomarcals, SA Ctra. C-1.411, Km 34. Polígon industrial El Cementiri. Tel. 938 788 403. Fax 938 788 212 - 08272 SANT FRUITÓS DE BAGES - DLB 14.387/79

Difusió controlada per

Membre de la UCIP
International Catholic Union of Press

Membre de l'APPEC
Associació de Publicacions Periòdiques en català

SUBSCRIPCIONS ANUALS EN CATALÀ O CASTELLÀ

Catalunya, resta de l'Estat espanyol i Andorra: 124,80 €

Gibraltar i Portugal: 124,80 €

Resta d'Europa: 199,85 €

Amèrica i Àfrica: 237,86 €

Àsia i Oceania: 315,81 €

El setmanari rep l'ajut del Departament de Presidència de la Generalitat de Catalunya

Un nou llinar

Amb una gerra buida vora el pou

Així ens hem volgut acostar a Jesús una quarantena de joves amb ganes d'escoltar-lo. Se'ns ha dit tant que tot té sentit a partir de la trobada amb Ell! Ho hem intentat fer realitat trobant-nos, llegint i escoltant la Paraula de Déu, meditant-la i pregant. El moment clau ha estat l'Eucaristia. Per la fe hem reconegut la seva presència, ens hem alegrat d'experimentar-la junts, ens hem animat a comunicar-ho, com ho va fer aquella dona samaritana que havia acudit al pou de Sicar amb una gerra buida.

Ha estat una jornada molt ben aprofitada. Ens hem situat davant el text evangèlic per veure, entendre i saber què diu. Ens hem volgut deixar il·luminar —com ho ha fet l'Església en el recent

Sínode sobre la nova evangelització per a la transmissió de la fe— per una paraula, la de l'Evangeli, que sempre és viva i eficaç. Per això hem volgut meditar-la i, a la seva llum, observar la nostra vida i la de tot el que avui succeeix. Des d'aquesta visió creient, hem pregat, és a dir, hem intentat entrar en diàleg amb Jesús, ja que només Ell ens coneix i és capaç de dir-nos-ho tot.

Sobretot, ens hem demanat: de què tinc set? A quin pou o pous normalment acudeixo? Quin és i com és avui el meu diàleg amb Jesús? I, com és la meua pregària en el cor de la vida de cada dia?

L'estona que hem compartit l'experiència viscuda ha posat en relleu les inquietuds i els anhels,

també els reptes que els joves tenen i als que cada dia han de donar resposta. Joves missioners entre els joves, també ens hem demanat si en algun moment hem ocupat el lloc de Jesús quan ens hem trobat amb companys, amics i amigues, que també han acudit al pou amb una gerra buida i buscant algú que els escolti, els acompanyi, els compregui i els ompli de sentit la vida.

Hem vist que l'atracció per Jesús és quelcom més que un gest d'admiració puntual. Com a tantes persones amb les quals es troba, també ara i aquí ens convida a veure i viure coses més grans. Serem com aquella gerra que s'ha deixat omplir de l'aigua viva que Jesús li ha ofert i que raja sempre.

Sebastià Taltavull Anglada
Bisbe auxiliar de Barcelona

Maria, dona d'esperança

Begonya Palau
Biblista

Digues, dona, com podies estar tan segura de la teva resposta quan l'àngel t'anuncià el naixement del Fill de l'Altíssim? Quina força, quina convicció niava en el teu cor?

No vas entendre per què l'àngel t'anomenava «plena de gràcia», però quelcom ressonà dins teu. Malgrat la torbació que envai el teu cos, no vas caure en la trampa de la falsa humilitat i, per això mateix, no replicares res. En la més sublim consciència de la teva petitesa, no vas mirar-te el melic, no mesurares la teva força, les teves qualitats. Com, altrament, hauries pogut acceptar un privilegi tan gran?

La teva mirada, dona amatent, et feia sortir de tu i estar atenta a l'única cosa necessària: Déu. Sabies, en el més íntim de tu mateixa, que era cert allò que l'àngel afirmava: Ell era amb tu. I era amb tu com ho havia estat sempre enmig del seu poble, perennement fidel a les seves promeses, compromès a salvar definitivament Israel i tota la humanitat.

Des de petita havies escoltat amb atenció i agraïment les seves gestes. T'havies emocionat amb l'amor de predilecció que, com una àguila, el Senyor tenia envers el seu poble, protegint-lo de les esclavituds enganyoses, peixant-li el menjar suculent de la seva Paraula, vestint-lo amb les precioses sedes de la comunió fraterna que la Llei ensenyava.

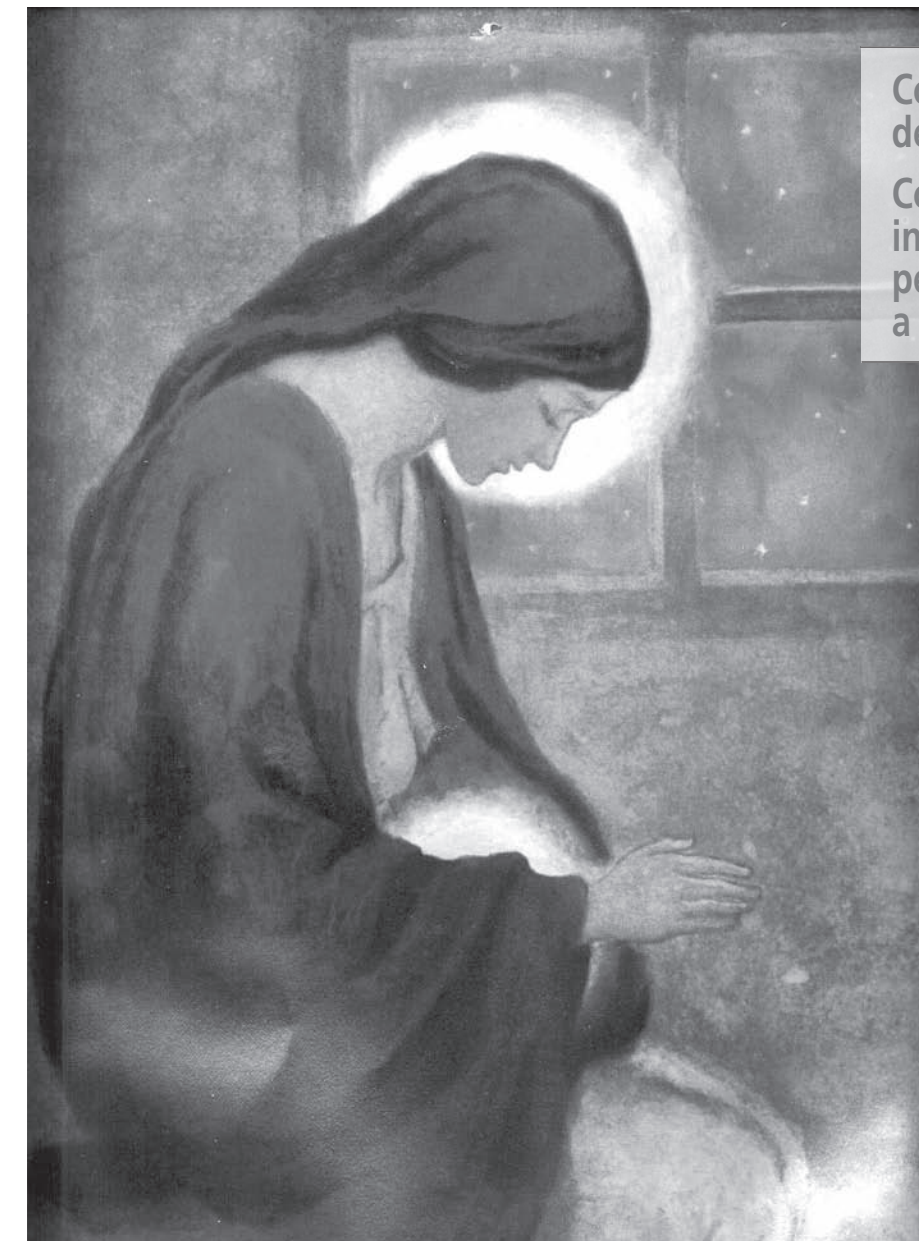
Corrien ara temps de crisi, de dispersió. Alguns coreligionaris vivien allunyats del Senyor, més pendants del poder polític o social que no pas de lloar-lo amb honradesa al temple; altres pretenien conèixer l'única veritat de Déu i la imposaven com una llosa als germans més pobres i desamparats amb dificultats reals de practicar les normes de la Llei; d'altres, cercant una puresa absoluta, s'havien separat dels seus germans mirant-los amb aires de superioritat; d'altres, encara, recorrien a la violència per exterminar uns estrangers que podien ser confosos amb el perill sempre interior i profund d'oblidar Déu.

Davant de tota aquesta diversitat, on exactament havíem de posar la mirada, on exactament es trobava Déu?

Vas ser tu, una dona del teu temps, relegada a la situació humil i secundària que qualsevol dona tenia, qui rebé el missatge més esperat, més desitjat: ara, en la plenitud del temps, d'una vegada per totes, Ell s'havia decidit a actuar en bé de tota la humanitat.

Tenies raó de no entendre. Qui eres tu per rebre un missatge com aquest? Quin mèrit havies acumulat? Déu no t'ho va voler explicar. Així custodiava el seu secret, el misteri de les seves eleccions, sempre tan incompreses per la lògica humana. Però Ell vol ser Ell, i actuar com i quan vol. Ho sabies, oi, mare? No volies posar fre a la seva empenta, al seu moment, a la seva acció.

Vas tenir por, suposo, perquè l'àngel et va demanar l'experiència de vèncer-la. D'aquesta manera et coneixem en la teva humanitat i podem emmi-

rallar-nos en tu i deixar-nos-hi guiar. L'obertura a Déu no significa claredat absoluta, absència de dificultats. La seva Paraula és molt exigent, desitja que li ho donem tot com un acte d'obediència de la fe. I tu ens ensenyes que Ell està sempre per damunt de la nostra feblesa.

El teu mèrit, doncs, deixa'm que ho desvetlli, és no tenir-ne, és obrir-te a la seva Presència sense analitzar res, sense comprendre res, amb l'única llum de saber que ell és totpoderós. La teva obertura és tan deliciosament verge, tan deliciosament senzilla, sense esforços, sense obstacles, en contemplació intel·ligent.

L'experiència de l'anunci angèlic et refermà en allò que ja coneixies: Déu és fidel. A partir d'aquell moment, tu ja no pots dubtar mai més de la seva Paraula. En aquesta teva seguretat, ja incommovible, ens mostres l'autèntica fortaleza, l'autèntica esperança. El teu sí és un sí per sempre. Com entindràs això quan comencin les dificultats al voltant del teu fill i l'hagis de veure mort a la creu! Quin absurd més gran! El Fill de la promesa tractat com un malfactor i un heretge. Es va posar a prova la profunditat del teu primer sí, i ara sabem que la teva fortaleza et va fer mare de tots els creients, mare nostra.

I vas voler anar a servir Elisabet. M'imagino que pretenies ajudar-la amb les coses senzilles de casa amb motiu de la seva vellesa i fatiga per l'embaràs. Però vas aconseguir molt

Com podem reconèixer l'acció de Déu avui i estar-hi agraïts?

Com podem preparar-nos interiorment i comunitàriament per rebre Jesús i oferir-lo a tothom?

més que això. La teva presència provocà un seguit de benediccions. En veure't, Elisabet va estar plena de l'Esperit, perquè també ella estava a punt per reconèixer l'acció de Déu. La joia profunda apareix quan dos o més es comuniquen allò que Ell fa. Quina meravella, dues dones que es troben profundament unides perquè se saben íntimament estimades pel Senyor! Desapareixen les rivalitats, les competitivitats, les gelosies. L'alegria envaeix l'ambient, i crea l'espai de l'amor, gràcies al qual fins i tot el fill salta d'entusiasme en les entranyes de la mare estèril. El protagonista és Jesús. Joan ho sap, Elisabet ho sap, tu cantes el Magníficat.

Ara ja no cal amagar res, no hi ha confusió de cap mena. Per això, amb l'atreviment que neix de l'esperança, reconeixes la teva benaurança. Elisabet i Joan escolten el cant més humil sortit de boca humana: Déu ha mirat la teva petitesa i l'ha convertit en font de satisfacció plena, en espai de salvació definitiva. No dubtes ja, Maria, saps dins teu que Déu és l'únic que fa meravelles i tu sols hi has posat la disponibilitat plena de tota la teva persona.

La teva esperança és fonamentada, perquè les obres del seu braç són potents. Ho han estat des de la promesa feta a Abraham i ho seran pels segles del segle. El teu atreviment ens interpel·la. Com podem dubtar d'allò que Déu ens ha regalat? La nostra esperança és la teva, mare. Tu ens ensenyes a saber de qui ens fiem i a confiar-hi en tot moment, també en les dificultats, les incomprensions i les proves. Ja ho saps, que l'alegria profunda i autèntica venç la por, i és així que estem a punt per proclamar per tot arreu l'anunci de la resurrecció del Senyor.

«Maria, saps dins teu que Déu és l'únic que fa meravelles i tu sols hi has posat la disponibilitat plena de tota la teva persona»

CATEDRAL DE BARCELONA

L'orgue de la catedral de Barcelona - Segon cicle de concerts

El dimecres dia 12, a les 20.00 h, concert d'orgue

Organista: Miquel González

Obres de:

V. Rodríguez, J. S. Bach, J. Bonnet, F. Civil, R de la Riba, A. Guilmant

SANTA LLÚCIA A LA CATEDRAL DE BARCELONA

Dijous dia 13, a les 11 del matí, missa a l'Altar Major.

La capella és oberta a fi de poder venerar les relíquies de la santa,
el dia 12, de 17.15 a les 20.00 hores
el dia 13, de 7.00 a 20.30 hores

Perfil psicològic d'una dona humil: Maria

Gna. Glenda

Verge consagrada (diòcesi de Terrassa)

Quan tinc temps em plau molt veure la sèrie de televisió *Mentes criminales*, perquè m'agrada com fan «perfils» fins i tot de les persones més trencades de la nostra humanitat, els assassins. Per a nosaltres, els psicòlegs, és imprescindible obtenir un perfil el més aproximat possible d'una persona per conèixer-la i ajudar-la millor. No puc evitar la temptació de ser una mica agosarada en aquest article i per això em llanço, amb el seu permís, a traçar un breu perfil psicològic de Maria com a Dona humil..., què us sembla?

• **Autoestima:** com és l'autoestima d'una persona humil? Potser us vindran a la memòria les imatges de persones apocades, insegures, que tenen una autoestima molt baixa i que per això les heu titllat d'humils; o potser penseu en les persones que es mostren grans, perfectes, molt segures i vosaltres diu: aquesta persona té una molt bona autoestima! Us asseguro que en cap d'aquests dos casos les persones no tenien una autoestima sana. I qui no té una autoestima sana, no pot ser humil. Maria ens ofereix una pista a Lluc 1,48, d'on brolla la seva autoestima sana, d'on es nodreix la seva autoestima humil. Ella proclama: «Déu ha mirat la petitesse de la seva serventa!»

Ella se sent mirada, constant i amorosament mirada per Déu. És l'experiència de sentir-se mirat per Déu, amorosament mirat per Ell, la que et donarà l'autoestima sana i, per això, humil. Per més que llegiu aquests llibres d'autoajuda i feu exercicis d'autoestima, us asseguro que si mireu com Déu us mira, amb quin amor Ell us mira!, la vostra autoestima canviarà al 100 x 100. Us atreviu a fer aquesta experiència?

• **Percepció d'un mateix:** a vegades ens sentim capaços de menjar-nos el món i d'altres ens sentim com una formigueta insignificant a la qual tot-hom trepitja o pot trepitjar; hi ha dies en què ens sentim atractius, i d'altres sense res per oferir a ningú. La percepció d'un mateix oscil·la, canvia, s'altera, entra en crisi! La percepció de l'humil,

la percepció de Maria, no canvia, no s'altera; després de sentir-se mirada per Déu, pot mirar-se sense por, sense censures i en veritat a ella mateixa: Déu ha mirat la petitesse de la seva serventa! Sí, sóc petit, sóc criatura, sóc vulnerable, sóc fràgil, i què?, no passa res! I em sento genial amb mi mateixa; Déu m'ha mirat i per això em percebo feliç i satisfeta amb el que sóc, amb el que sóc en la meva petitesse. Què en penseu?, us agradaria tenir aquesta nova percepció de vosaltres mateixos?

• **Modus operandi i estil d'afrontament:** conèixer una persona és conèixer també el seu estil d'afrontar les situacions normals i les estressants, l'amor, la mort, els problemes, el quotidià; és conèixer què la mou per dins de manera que poguéssim pronosticar, amb una gran probabilitat d'encert, com es comportarà davant de les situa-

«El que és important és trobar Maria, de manera que al seu costat la humilitat sigui avui la base principal de la nostra vida, ja que sense ella no aconseguim res»

cions. Maria ens donarà pistes de l'estil d'afrontament i del *modus operandi* dels humils. Observem-la en acció:

Davant d'una presa de decisions: pregunta a Déu, interroga a Déu mateix, no diu un sí ràpid i sense pensar. L'humil no té por de fer-se les preguntes o fer les preguntes necessàries abans de decidir alguna cosa, ni tan sols té por de preguntar-les a Déu. D'altra banda Maria exposa l'inconvenient real que ella té, sense embuts: «com podrà ser això, si jo sóc verge?» L'humil no té problemes per comunicar la seva dificultat, no l'amaga.

Davant de la maternitat: no és controladora, ni delicada: en el viatge de tornada des de Jerusalem Maria pensava que Jesús era a la caravana, per la qual cosa podem deduir que no portava Jesús agafat de la mà tota l'estona durant el viatge, sinó que el deixava córrer i jugar, tot i que el trajecte del viatge era perillós. L'humil sempre deixa espai a la llibertat de l'altre i hi confia, fins i tot si és un infant.

En l'estrès: després d'un dia de viatge quan no troba el seu fill entre els que anaven a la caravana, no es deixa parilitzar per l'angoixa, no perd el control, cerca solucions i se'n torna cap a Jerusalem.

Afrontant la mort: dreta i al costat del seu fill. L'humil no fuig de la mort, no té por, està dreta i al costat de l'ésser estimat que viu la seva pasqua.

Davant de les necessitats dels altres: Maria s'ubica, no pren el protagonisme a Jesús: «feu el que Ell us digui!», però intervé, no es queda mirant. Tanmateix, en altres moments passa directament a l'acció i anirà a servir la seva cosina Isabel ella mateixa. L'humil sap quan posar-se en primer pla o en segon, sap exactament on situar-se.

En grup: amb els deixebles al Cenacle es va posar en darrer terme, així ens ho explica l'evangelista Lluç quan escriu: «Tots ells eren constants i unànimes en la pregària, juntament amb algunes dones, amb Maria, la mare de Jesús, i amb els germans d'ell.» (Ft 1,14). No és que Lluç desconegués els mèrits de Maria segons els quals l'hauria d'haver anomenat en primer lloc, sinó que ens ho relata així, perquè al Cenacle ella s'havia situat després dels apòstols i després de les altres dones seguidors del Senyor. L'humil és tan lliure i segur d'ell mateix, que sempre aconsegueix fer sentir als altres que són valuosos i importants, i ell es queda en darrer terme sense que ningú se'n adoni!

Quins són els sentiments predominants d'una persona humil?, quin és el seu estil cognitiu, autoconcepte, estil relacional, afectivitat, motivació, etc.?

Com veieu, hi hauria material de sobres per a un estudi seriós i minuciós. Però recordeu, igual que a *Mentes criminales*, el que és important no és aconseguir un bon perfil, sinó trobar aquesta persona; i en el nostre cas, el que és important és trobar l'humil, trobar Maria, de manera que al seu costat la humilitat sigui avui la base principal de la nostra vida, ja que sense ella no aconseguim res.

CASA GAY

SERVEI DE LLOGUER
Des del 1860

C/ Puigcerdà, 100-102
08019 Barcelona

☎ Tel. 933 080 104 - Fax 933 087 193

Lloguer de: cadires, taules, tarimes, passarel·les, tanques metàl·liques, parament de taula, estovalles, peanyes per a protocol, penja-robes...

Muntatge de: festes, concerts, reunions, exàmens, congressos, conferències, desfilades de modes, banquets i tota classe d'actes a petita o gran escala.

CASA GAY Vendes Hostaleria: c/ Roger de Llúria, 12-14 - 08010 Barcelona - Tel. 933 181 495
Servei de lloguer: c/ Puigcerdà, 100-102 - 08019 Barcelona - Tel. 933 080 104

Viure l'alegria de la mà de la Mare de Déu

Cristina Singla Font
Moviment de Schoenstatt

Aquest matí, la meva filla Anna s'ha despertat i ha anat directa al calendari que tenim penjat a la cuina: «Falten cinc dies per al meu aniversari, quina emoció!»

Ja fa dies que espera amb alegria el dia del seu aniversari; vindran els avis, tiets i cosins, bufarà les espelmes i li donaran regals. L'espera és alegre perquè ja gaudeix i s'imagina com serà aquell dia.

És difícil educar en l'espera, almenys a mi em costa. Els nens no volen esperar, volen menjar de seguida que tenen gana, no volen esperar per parlar, a vegades parlen tots alhora, i la tecnologia en això no ens hi ajuda: premem un botó i ja tenim la música que ens demanen, ja no cal esperar a rebobinar tot un casset.

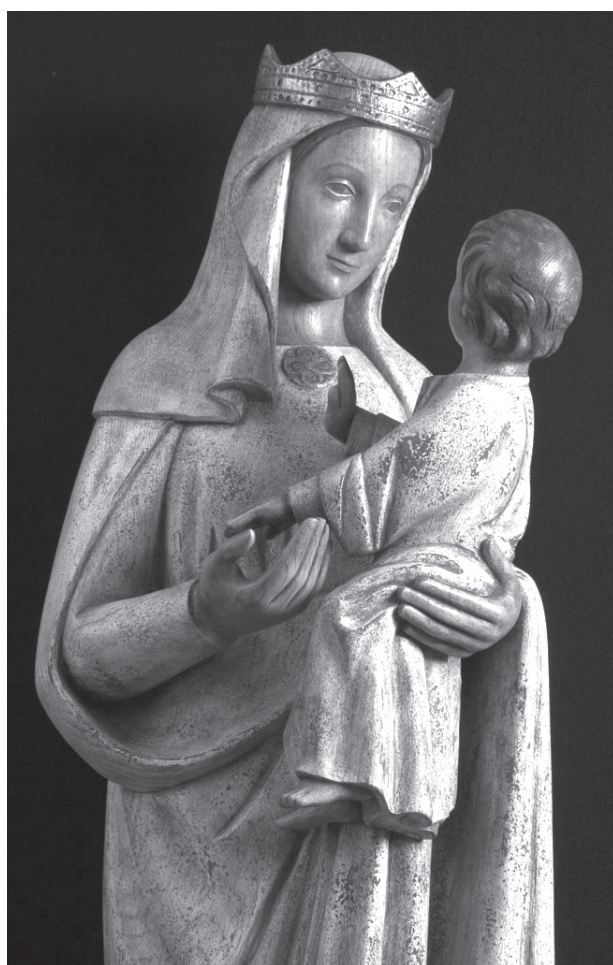
Per això recorro a Maria, que a més de Mare és la gran Educadora. Aquesta educació en l'espera (també meva), la faig de la mà de la Verge Maria. A casa, al menjador tenim una imatge de la Mare de Déu de Schoenstatt, on preguem en família i on ens deixem educar per Maria.

Durant el temps d'Advent ens ajuda de manera especial a créixer en l'espera: espera i esperança. Perquè l'esperança que Jesús naixerà, que el gran regal per a tots els homes, per a cada home, ha succeït i succeirà, i omple d'alegria tots els dies de l'espera.

Ens preparem per al Nadal. Preparem casa nostra amb el pessebre i l'arbre sant, preparem els nostres cors, fent créixer el desig per veure néixer Jesús. Al documental *Érase una fe* dos joves francesos viatgen per tot el món. Allà on els cristians són minoria o fins i tot són perseguits, es veu com en alguns poblats de muntanya la gent fa quilòmetres i camina hores per poder participar de l'Eucaristia. Nosaltres a Barcelona, que tenim misses a cada cantonada, fins i tot a vegades arribem tard!

A part del testimoni que representen aquests cristians que apareixen al documental, fa pensar que tot aquest esforç, camí i espera d'aquests laics que caminen hores amb l'esperança de rebre el Cos de Crist fa més profund, viscut i autèntic el seu anhel.

Maria va recórrer un llarg camí fins a Betlem, va esperar un temps llarg des de l'anunciació fins al naixement. No crec que fos fàcil per a Maria: ni el camí

Família monàstica de Betlem

«No sentim que Maria es queixi de la seva sort, que Déu no li posi les coses més fàcils, no sentim que Maria estigui angoixada, no perquè ho tingui més fàcil, sinó perquè viu confiada en Déu i viu alegre i en pau»

que va haver de fer, ni aquesta espera sabent que naixeria el Fill de Déu i poc més. No sabia ni tan sols on naixeria. Ara vivim temps difícils i incerts, però Maria també va viure temps incerts, i els nostres germans cristians perseguits també viuen dificultats, més greus en molts casos. Però no sentim que Maria es queixi de la seva sort, que Déu no li posi les coses més fàcils, no sentim que Maria estigui angoixada, no perquè ho tingui més fàcil, sinó perquè viu confiada en Déu i, per tant, viu alegre i en pau.

Tantes coses sense gaire importància ens prenen l'alegria! De vegades per no saber esperar, per no saber agrair allò

que rebem com a gratuïtat, per creure que mereixem millors coses.

Fa un mes vam anar amb l'escola dels nostres fills a visitar la Comunitat del Cenacle. És una comunitat fundada fa poc temps per sor Elvira i que, bàsicament, ajuda persones que han estat drogodependents mitjançant l'oració, el treball i la comunitat. Alguns dels nois van oferir un testimoni als nostres fills, vam resar i cantar i, finalment, vam compartir un àpat.

Feia temps que havia sentit parlar d'aquesta comunitat i tenia moltes ganes de conèixer-la de prop, i el que més em va impactar va ser la seva alegria. Tot i que alguns havien tingut

vides tràgiques, allà no s'ensumava cap tragèdia, eren de nou nens ingenus, persones alegres.

A vegades envellim i perdem aquesta alegria, oblidem que hem estat salvats, que ens espera la felicitat per sempre. Maria va viure així fins al peu de la creu. La realitat, per crua que fos, no li va robar l'esperança i l'alegria.

En aquest temps d'Advent tenim un temps especial per ser nens alegres i confiats un cop més. Per créixer en l'espera i l'esperança. I així, anem preparant la nostra vida, que al final no és més que una espera alegre perquè és plena de l'esperança que un dia estarem amb Crist per sempre.

Mare de l'Alegria (Himne de l'esplai)

«Déu te guard, plena de gràcia, el Senyor és amb tu»
Et digué l'àngel de Déu, qui s'ho pot imaginar?
I et demana ser la Mare de l'esperança del món
sense dubtes ni perquè, tu dius que sí...
Per això ets la Mestra de l'Amor
de tu aprenem a dir que «Sí» al Senyor,
malgrat les nostres pors.

**I ara et cantem: la nostra Mare ets, Santa Maria.
Et demanem, que sempre sigui Crist nostra alegria
que present en el nostre treball
per educar en l'Esplai, forgem homes i dones lliures.
Et cantem: la nostra Mare ets, Santa Maria.
Et demanem, que sempre sigui Crist nostra alegria
que aprenguem la confiança d'infant
la resposta a l'Amor, com tu,
humil i sense por, humil i sense por**

«Benaurada ets tu Maria, entre totes les dones»
Et diem amb Isabel: gràcies per tenir-te a prop.
Déu la vol per mare seva per pujar Jesús infant,
amb l'exemple i la paraula es va fent gran...
Per això ets la Mestra dels infants,
de tu aprenem a veure en els petits,
la imatge del teu fill.

Prop la creu, en el calvari, i vestida de dolor,
ets Maria qui confia, sense entendre el que Déu vol.
Però el Pare al tercer dia et retorna l'alegria:
«Déu és bo i no m'abandona, ell és viu!»
Per això ets la Mestra del Dolor,
de tu aprenem que en les dificultats
el Pare ens fa costat.

Del més gran al més petit dels nostres Centres d'Esplai,
et demanen Mare Nostra que els agafis de la mà.
Que pogueu per tots nosaltres ara i en la nostra mort
en la vida i en el joc, en tot moment.
Per això ets la Mestra de l'Esplai,
de tu aprenem a treballar amb sentit
pel regne del teu fill.

Pelegrinatges

Organització tècnica *Ruth Travel* GC 1478

Terra Santa

✓ Del 20 al 27 de maig

✓ Del 14 al 21 d'agost

- Seguirem les petjades i els viatges de JESÚS; contemplarem el llac de Tiberíades, la terra i els paisatges de la Galilea on ell va viure la Jerusalem de la Passió i molt més.
- Escoltarem les seves paraules en la realitat geogràfica i en el context humà on van ser dites.
- En el nostre interior, podrem captar el ressò de la seva veu... Sentir el que va dir i com ho va dir.

AMB EL SUPORT DEL PREVERE QUE ENS ACOMPANYARÀ DES DE BARCELONA HO ACTUALITZAREM, ENS HI IMPLICAREM, HO CELEBRAREM

Del 28 de febrer al 7 de març

JORDÀNIA

Concert exclusiu de la Cobla Sant Jordi-Ciutat de Barcelona per a Ràdio Estel i «Catalunya Cristiana»

Per primera vegada tindreu l'oportunitat de sentir les nades més tradicionals amb el so de la cobla. És la proposta suggeridora que fa la Cobla Sant Jordi-Ciutat de Barcelona per aquest Nadal i que ens la presenta en exclusiva per als oients de Ràdio Estel, els lectors de *Catalunya Cristiana* i els membres del Club+Amics.

El concert serà el **dilluns 10 de desembre**, a les **20 h**, a la basílica de **Santa Maria del Pi**. També hi actuarà la Capella de Música de Santa Maria del Pi per presentar-nos el seu CD de *Nadales al Pi*.

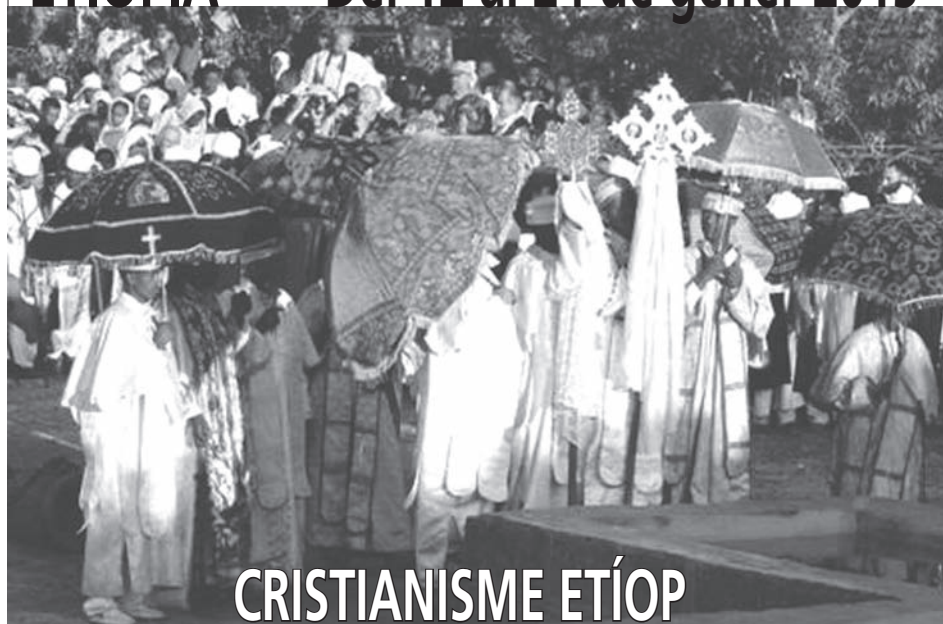
El concert és gratuït però cal recollir personalment la invitació a la seu de Ràdio Estel i Catalunya Cristiana: c/ Comtes de Bell-lloc, 67-69, 08014 (fins a exhaurir existències).

Per a més informació: **93 409 27 70**.

Expedicions culturals

Organització tècnica *Ruth Travel* GC 1478

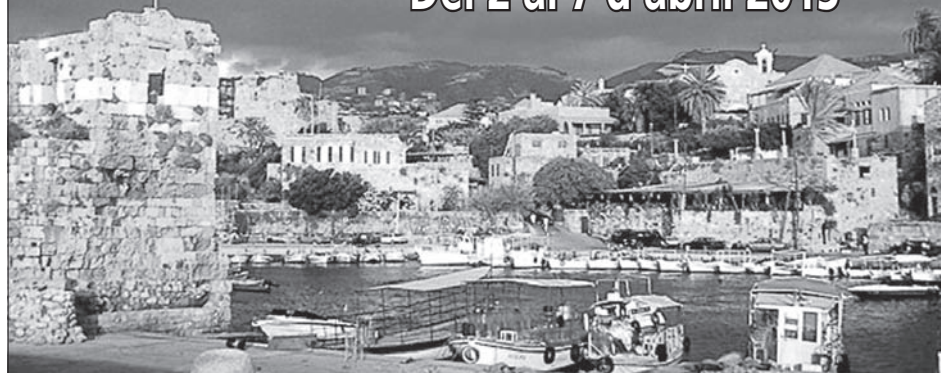
ETIÒPIA Del 12 al 24 de gener 2013

CRISTIANISME ETÍOP

Celebració de l'Epifania-TIMKAT- a la Jerusalem africana-LALIBELA

LÍBAN / La vall cristiana d'orient
Del 2 al 7 d'abril 2013

EL LÍBAN, part de Terra Santa, és un dels llocs que el Sant Pare Benet XVI ha visitat fa poc transmetent amb la seva visita un missatge de pau i de reconciliació al Pròxim Orient. Nosaltres proposem aquest viatge fent difusió del mateix missatge per descobrir i aprofundir en les comunitats cristianes del Líban, els santuaris de devoció com els que hi ha a Harissa, Zahle, recórrer la història i l'arqueologia mil·lenària del territori visitant llocs com Baalbek i Sidon, així com disfrutar de les tradicions actuals en el cosmopolita Beirut i gaudint dels paisatges naturals en els mítics cedres del Líban a Baroukh o a les grutes de Jeitah.

Sis cardenals nous procedents d'Amèrica, Àfrica i Àsia

El Papa recorda que «l'Església és l'Església de tots els pobles i s'expressa en les diverses cultures dels diversos continents»

Mercedes De La Torre C.
Ciutat del Vaticà

El papa Benet XVI va celebrar un consistori ordinari públic el dissabte 24 de novembre per crear sis nous cardenals de l'Església catòlica universal. Una de les peculiaritats del segon consistori del 2012 —després del celebrat al febrer i que va ser convocat mentre es duïen a terme els treballs del Sínode de la Nova Evangelització i l'obertura de l'Any de la Fe— és que els nous cardenals no són de cap país europeu, sinó que han nascut als EUA, Colòmbia, l'Índia, Nigèria, el Líban i Filipines.

Dels sis nous membres del col·legi cardenalici, només un viu a Roma, l'actual arxiprest de la basílica de Sant Pau Extramurs i exprefecte de la Casa Pontifícia, el nord-americà James Michael Harvey. Els altres cinc, en canvi, són pastors de les seves Esglésies locals: l'arquebisbe de Bogotà (Colòmbia), Rubén Salazar Gómez; l'arquebisbe d'Abuja (Nigèria), John Olorunfemi Onaiyekan; l'arquebisbe de Manila (Filipines), Luis Antonio Tagle; el patriarca d'Antioquia dels Maronites (el Líban), sa beatitud Béchara Boutros Raï, i l'arquebisbe major de Trivandrum dels siromalankars (l'Índia), sa beatitud Baselios Cleemis Thottunkal.

Abans d'aquest consistori, l'Església catòlica comptava amb 205 cardenals, dels quals 115 serien electors en un futur conclave: 55 creats per Joan Pau II i 61 per Benet XVI. Dels 116 cardenals electors, fins ara només 20 provenien d'Amèrica Llatina, 11 d'Àfrica, 8 d'Àsia i 1 d'Oceania. En canvi, 63 eren europeus. En un eventual futur conclave per escollir el Papa, només els cardenals menors de 80 anys podrien votar i la llei preveu que siguin almenys 120 el nombre dels electors.

El mateix Sant Pare va assenyalar el 24 d'octubre, en convocar aquest important esdeveniment eclesial, que a través d'aquest consistori desitjava «destacar de manera particular que l'Església és l'Església de tots els pobles i s'expressa, per tant, en les diverses cultures dels diversos continents».

Ritu del consistori

El Papa va celebrar el consistori dins de la basílica de Sant Pere, va subratllar que el ritu «expressa el valor suprem de la fidelitat» dels nous cardenals al Successor de Pere i va recordar el jurament realitzat i ple «de profund significat espiritual i eclesial»: «Prometo i juro romandre, ara i per sempre fins al final de la meua vida, fidel a Crist i al seu Evangeli, constantment obedient a la santa Església apostòlica romana.»

Així mateix, el Pontífex va destacar que «d'ara endavant» els sis nous cardenals estaran «encara més estretament units a la Seu de Pere», ja que els títols o les diaconies de les esglésies de

«Els nous cardenals, que representen diverses diòcesis del món, són agregats a títol especial a l'Església de Roma, i reforcen així els vincles espirituals que uneixen tota l'Església, vivificada per Crist, estretament aplegada al voltant del Successor de Pere»

l'urbs «recordaran el llaç que els uneix, com a membres a títol especialíssim, a l'Església de Roma, que presideix la caritat universal».

Després de l'obertura de la cerimònia, la proclamació de l'evangeli de Marc i el seu discurs, el Sant Pare va llegir la fórmula de creació i va proclamar solemnement els noms dels nous cardenals. Posteriorment, els sis nous membres del Col·legi Cardenalici van fer la professió de fe davants dels presents i el jurament de fidelitat i obediència al Pontífex i als seus successors. Els nous cardenals es van agenollar davant del Sant Pare segons l'ordre de creació per rebre la imposició del birret, l'anell i l'assignació d'una església de Roma per participar pastoralment en l'urbs italiana. Després van rebre la butlla amb la creació cardenalícia; al final, van fer una abraçada de pau al Pontífex.

Benet XVI va iniciar el seu discurs amb les paraules del Credo, part del símbol niceno-constantinopolità: «Crec

en l'Església, una, santa, catòlica i apostòlica», que els nous cardenals van pronunciar després del ritu de proclamació. El Pontífex va assenyalar que «només professant i preservant intacta aquesta regla de la veritat» seran «veritables deixebles del Senyor».

Així mateix, el Sant Pare es va aturar «en el significat del terme "catòlica", que indica un tret essencial de l'Església i la seva missió». I va recordar que «Jesús no envia la seva Església a un grup, sinó a la totalitat del gènere humà per aplegar-lo, en la fe, en un únic poble amb l'objectiu de salvar-lo, com ho expressa bé el Concili Vaticà II en la constitució dogmàtica *Lumen gentium*: "Tots els homes són convidats al Poble de Déu", per això aquest poble, u i únic, ha d'estendre's arreu del món a través dels segles, perquè així es compleixi el disseny de Déu».

En aquest sentit, el Papa va remarcar que «la missió universal de l'Església no puja des de baix, sinó que baixa des de dalt, de l'Esperit Sant, i està orientat des del primer instant a expressar-se en tota cultura per formar així l'únic Poble de Déu». I va afegir que «no és tant una comunitat local que creix i s'estén lentament, sinó que és com el llevat destinat a l'universal, a la totalitat, i que porta en ella mateixa la universalitat». A més, Benet XVI va ressaltar que «el Col·legi Cardenalici se situa en el solc i en la perspectiva de la unitat i la universalitat de l'Església universal». És l'Església de la «Pentecosta, que en la polifonia de les veus eleva un cant únic i harmoniós al Déu vivent».

D'altra banda, el Sant Pare va convidar «a lloar el Senyor, que "no deixa d'enriquir amb generositat de dons la seva Església estesa arreu del món" i dóna nova vigoria a la joventut perenne que li ha donat».

El Papa va presidir el diumenge 25 de novembre a la basílica de Sant

Pere la celebració eucarística al costat dels sis nous cardenals i va remarcar que, amb aquest nomenament, els ha confiat «la responsabilitat àrdua de donar testimoni del regne de Déu, de la veritat». Això significa «ressaltar sempre la prioritat de Déu i la seva voluntat davant dels interessos del món i les seves potències». Així mateix, el Pontífex els va demanar ser «imitadors de Jesús» que, davant de Pilat, va manifestar la seva glòria: «La d'estimar fins a l'extrem, donant la pròpia vida per les persones que estimava.»

D'altra banda, Benet XVI durant l'homília en la missa de la solemnitat de Crist Rei va destacar que ser «deixebles de Jesús significa no deixar-se captivar per la lògica mundana del poder, sinó portar al món la llum de la veritat i l'amor de Déu». En aquesta línia, el Papa va apuntar que el deixeble Joan, autor de l'Apocalipsi, «eixampla la seva mirada fins a la segona vinguda de Crist per jutjar els homes i establir per sempre el regne diví, és la condició per a la instauració d'aquest regne». El Pontífex va afegir que es tracta d'una «invitació urgent que s'adreça a tots i cadascun de nosaltres: convertir continuament la nostra vida cap al regne de Déu, cap a la senyoria de Déu, de la veritat».

✠* **RàdioEstel**
DE
MATINADA

Nits de dissabte a
diumenge
de 00.00 h a 1 h

Redifusió del programa les nits de
diumenge a dilluns d'1 a 2 h.

Per a tots aquells que no
podeu dormir,
us fem companyia

amb
ESTHER NOSÀS

NOSAR
COMUNICACIÓ
Tel. 606 974 623

www.dematinada.es

També ens trobareu al Twitter

«Per a la Mare Teresa, servir els pobres sempre era tocar Jesús»

Gna. M. do Carmo, superiora provincial de les Missioneres de la Caritat a Europa occidental

Samuel Gutiérrez

Com el llevat enmig de la massa, immerses en els racons més foscos i pobres de la societat, les Missioneres de la Caritat es mantenen fidels al carisma rebut per la Mare Teresa de Calcuta. El seu testimoni avui vol ser el de l'amor en l'acció, el de la caritat que tot ho suporta, amb un esperit de sacrifici i pobresa radicals. Així ho va expressar recentment a Sant Cugat la Gna. M. do Carmo, *m.c.*, superiora provincial de les Missioneres de la Caritat a Europa Occidental, convidada com a ponent per les diòcesis de Terrassa a les I Jornades Transmet.

La mare Mary Prema, actual superiora general de les Missioneres de la Caritat, ha assistit recentment al Sínode de Bisbes com a observadora. Què se senten cridades a aportar les germanes en el marc de la nova evangelització?

Ens sentim cridades a viure la fe expressada en la caritat. La nostra manera de viure i ser al món és estar al servei dels més pobres entre els pobres, en fidelitat al que el Sant Pare i l'Església ens demana. En la nostra vida, la fe no és només allò en què creiem, sinó que és també la manera com ho vivim. És el que mirem de fer: viure el nostre carisma, el nostre lloc en l'Església, amb fidelitat a Déu.

Què té el seu carisma que és tan atractiu?

És veritat que des del començament de les obres de caritat de la Mare Teresa la gent s'ha sentit atreta i ha volgut conèixer la Mare. Però també ha volgut compartir el seu treball a Calcuta i arreu del món. La mateixa Mare Teresa, en tota la seva humilitat, explicava algunes anècdotes de persones que anaven a veure-la per compartir el seu treball, atretes, moltes vegades sense adonar-se'n, per la font d'aquest amor meravellós. Una d'elles que va anar a visitar Khalighat, el lloc dels moribunds, va sortir d'allà dient: «Hi vaig anar sense Déu i ara me'n torno amb Déu.»

Entre els seus voluntaris de les Missioneres, però, també hi ha molts no creients i fidels d'altres religions. Per què hi van?

Perquè volen servir Déu a la seva manera i han trobat que mitjançant el sacrifici i la pregària no ho poden fer. I vénen a donar-se als més pobres d'entre els pobres, sobretot a l'Índia, on tocar els moribunds és una cosa impensable. Hi ha joves que vénen i simplement donen de menjar Jesús en el famolenc, el vesteixen en el nu i el cuiden en el malalt i en l'empresonat. Perquè a la nostra congregació només fem aquestes tasques senzilles.

Tasques senzilles, però fetes «amb l'amor més gran», com de-manava la Mare Teresa.

Per a la Mare Teresa, servir els pobres sempre era tocar Jesús. Per això no va cridar mai els altres a fer treball

Diana Ruano

social, mai no va cercar l'eficàcia ni l'èxit. A una de les seves primeres col·laboradores a Anglaterra li va dir que no cercava gent que li pogués donar diners o ajuda material, sinó persones que volguessin oferir el do més preuat de tots: ells mateixos.

Quina importància té l'esperit de sacrifici i de pobresa en les seves vides?

La Mare Teresa ens deia amb molta senzillesa que el sacrifici és la sal de la nostra vida, de la nostra congregació. I sense sal, sense sacrifici, la nostra vida no té gust. És cert que el món d'avui no vol sacrificis, per això també li costa entendre l'esperit que la Mare ens va deixar. No podem entendre els pobres si nosaltres mateixos no patim, no vivim un esperit de sacrifici i de pobresa. Alhora, la pobresa no només ens fa igual als pobres, sinó que ens ensenya a confiar completament en Jesús.

D'on treia aquella petita dona tota la força que va desplegar durant la seva vida?

La Mare Teresa, sempre que podia, compartia amb la gent el seu treball amb alegria i senzillesa, revelant la força interior que el motivava. Ella ens deia: «No podem fer el que fem sense pregària. La pregària és la veritable vida d'unió amb Jesús. El fruit de la pregària és la fe. El fruit de la fe és l'amor. El fruit de l'amor és el servei i, per tant, per a vosaltres i per a mi la pregària és tan necessària com respirar, com la sang per al cos, com tot allò que ens manté vius. Penso que si les nostres vides no estan veritablement entrellaçades amb l'eucaristia no podem estimar-lo amb un amor total. Per poder veure Jesús en els pobres, en els nens als quals ensenem, en les persones amb les quals ens trobem, necessitem un cor pur, un cor lliure. Aquesta és la

«La foscor de la fe que la Mare Teresa va experimentar fins al final de la seva vida va fer que es convertís en icona vivent de la fe de Jesús, del seu anhel d'estimar i ser estimat»

raó per la qual optem per ser pobres, per poder-nos sentir lliures i obtenir un cor pur. Perquè només un cor pur pot veure Déu.»

Les cartes privades de la Mare Teresa, publicades després de la seva mort, ens han descobert una vida privada interior del tot inesperada.

En realitat coneixíem molt poc la profunditat de la fe de la Mare Teresa, de la seva vida interior en la foscor i el dolor. La Mare va protegir bé aquest santuari interior, en el qual l'experiència de la dolorosa set de Jesús la va identificar tan íntimament amb aquell que la va cridar a servir-lo en els més pobres entre els pobres. La foscor de la fe que va experimentar fins al final de la seva vida va fer que es convertís en icona vivent de la fe de Jesús, del seu anhel d'estimar i de ser estimat. Déu va

endinsar la Mare en aquesta tremenda experiència d'absència de Déu, que és el que és el pecat, per permetre que compartís la seva obra de redempció. Els mitjans de comunicació van donar a conèixer al món el rostre radiant de la Mare Teresa, sempre somrient, les seves mans unides en pregària o en acció servint els pobres: una icona de la caritat. Les cartes privades revelen que darrere del seu somriure radiant s'amagava una lluita interior amb el seu espòs crucificat.

Fins i tot va arribar a afirmar que no tenia fe.

És veritat que la Mare Teresa va dir que no tenia fe. No obstant això, va continuar parlant íntimament amb Jesús i volent donar-li-hi tot, mantenint la promesa de no negar-li mai res. La Mare va escriure: «Jesús, escolta la meva pregària. Si això et complau, si el meu dolor i el meu patiment, la meva foscor i la meva separació, et donen una gota de consol, Jesús meu, fes amb mi el que vulguis el temps que tu vulguis, sen-

se una sola mirada cap als meus sentiments i el meu dolor. Jesús, et pertanyo. Imprimeix en la meva ànima i en la meva vida els patiments del teu cor. No et preocupis pels meus sentiments. No et preocupis ni tan sols pel meu dolor. Si la meva separació de tu porta els altres a tu, i en el seu amor i companyia, trobes alegria i plaer, llavors Jesús estic disposada amb tot el meu cor a patir tot el que pateixis, no només ara, sinó per tota l'eternitat, si això fos possible. La teva felicitat és l'únic que vull. Per la resta, si us plau, no et molestis, fins i tot si veus que em desmaio de dolor. És la meva voluntat. Vull sadollar la teva set amb cada gota de sang que puguis trobar en mi.»

Les seves paraules i la seva experiència són d'una cruesa corprenedora. Com ho va poder suportar?

En aquesta experiència de foscor i d'absència de consol sensible, la fe de la Mare Teresa va créixer cada vegada més forta i profunda. És possible veure en la Mare, en compartir la fe de Jesús, la font del seu amor en acció, la seva facilitat tremenda per estimar cadascú amb un amor personal, com Déu ens va estimar. El 1961 va escriure al seu director espiritual: «Quan el dolor d'aquest anhel és tan gran, simplement desitjo i desitjo Déu. I és quan sento que Ell no m'estima, que no hi és. En algun lloc en la profunditat del meu cor, però, aquest anhel de Déu continua obrint-se pas en la foscor. Quan estic fora en la feina, o quan estic ocupada en trobar la gent, hi ha una presència d'algú vivint molt a prop, en mi.» La força de la fe de la Mare ve de la força del seu amor. Un amor que aquella prova no pot destruir. Al contrari, l'augmentava. És per això que podem entendre les paraules que a la Mare Teresa li agradava dir: «Estima fins que et faci mal.»

Madrid

Els bisbes demanen reformar la legislació actual sobre el matrimoni

La Conferència Episcopal Espanyola celebra la seva Plenària número 100

Rosa María Jané Chueca
Madrid

Del 19 al 23 de novembre l'Assemblea Plenària de la Conferència Episcopal Espanyola (CEE) va celebrar la seva reunió número 100. Aquesta Plenària va concloure amb un pelegrinatge a Montilla (Còrdova), on s'està celebrant un any jubilar amb motiu de la declaració de sant Joan d'Àvila com a doctor de l'Església.

Com és habitual, el secretari general i portaveu de la CEE, Mons. Juan Antonio Martínez Camino, va comparèixer davant dels mitjans de comunicació per comentar alguns dels temes tractats per la Plenària. Mons. Martínez Camino va assenyalar que «a Espanya amb prou feines hi ha polítiques de protecció a la família» i va subratllar que «és molt urgent que es torni a reconèixer el matrimoni. El matrimoni i la família han de ser protegits com un bé social de primera magnitud».

Arran de la sentència del Tribunal Constitucional del 6 de novembre passat, els bisbes van fer pública una nota en què recorden que «la legislació actual espanyola davant del matrimoni és greument injusta. Ho és perquè no reconeix netament la institució del matrimoni en la seva especificitat, i no protegeix el dret dels contraents a ser reconeguts en l'ordenament jurídic com a "espòs" i "esposa"; ni garanteix el drets dels infants i dels joves a ser educats com a "esposos" i "esposes" del futur; ni el dret dels infants a gaudir d'un pare i d'una mare en el si d'una família estable». Per això, va constatar Mons. Juan Antonio Martínez Camino, «és urgent la reforma de la nostra legislació sobre el matrimoni».

El portaveu de la CEE va instar els polítics a assumir la seva responsabilitat i va comentar que «ningú no pot ratificar amb el seu vot lleis que malmeten tan greument les estructures bàsiques de la societat. Els catòlics han de ser també coherents amb la seva fe».

Pel que fa a la crisi, va recordar que «sense família, sense la protecció del matrimoni i de la natalitat, no hi haurà sortida duradora de la crisi». I afegia: «En la vida conjugal i familiar es juga el futur de les persones i de la societat. Expressem novament a les famílies que més pateixen la crisi econòmica la nostra proximitat i la de tota la comunitat catòlica. Som al seu costat i compartim els nostres béns, la nostra estima i la nostra pregària. De la mateixa manera, renovem el nostre compromís per activar la dimensió caritativa de la comunitat cristiana, i promovem a les nostres diòcesis l'atenció als més necessitats.» Mons. Juan Antonio Martínez Camino també va anunciar que la CEE lliurarà a Càritas 6 milions d'euros, cosa que suposa un increment del 20% respecte a l'any passat.

D'altra banda, la Conferència Episcopal va triar Tarragona com a seu per a la beatificació de màrtirs del segle XX a Espanya. La cerimònia tindrà lloc el 27 d'octubre del 2013.

Plenària número 100

En el seu discurs inaugural de la Plenària número 100, el president de la Conferència Episcopal Espanyola, el cardenal Antonio M. Rouco, va donar les gràcies «a Déu per aquest preciós instrument de la col·legialitat episcopal que són les conferències dels bisbes, creades o potenciades després del Concili». El purpurat va fer un recorregut per la història de la CEE, inaugurada el 1966.

El president de la CEE va analitzar «l'hora actual de l'Església a Espanya, al fil del Pla Pastoral de la Conferència Episcopal», titulat *La nova evangelització des de la Paraula de Déu*. «Amb la teva Paraula, calaré les xarxes» (Lc 5,5). El cardenal Rouco va citar algunes accions concretes de la CEE com el document *La veritat de l'amor humà*, «en un moment especialment delicat a Espanya atès que la legislació actual sobre el matrimoni és greument injusta, perquè no reconeix netament la institució del matrimoni en la seva especificitat».

No va oblidar el president de la CEE referir-se a la crisi, i va demanar «que els costos de la crisi no recaiguin sobre

«El matrimoni i la família han d'estar protegits com un bé social de primera magnitud»

els més febles, amb una atenció especial als emigrants»; que «es preservi el bé de la unitat, alhora que el de la rica diversitat dels pobles d'Espanya», i que se cerquin urgentment «solucions que permetin a les famílies desnonades fer front als deutes sense haver de veure's al carrer». Finalment, va dedicar la darrera part del seu discurs al Sínode dels bisbes sobre la nova evangelització.

El franciscà espanyol José Rodríguez Carballo, president de la Unió de Superiors Generals

Ivicon / Madrid

La Unió de Superiors Generals va concloure la seva assemblea general a Roma, durant la qual es va triar la nova directiva de l'organisme. Com a president de la Unió per al proper trienni, va ser escollit el franciscà José Rodríguez Carballo, ministre general de l'orde de Frares Menors, i com a vicepresident el preposit general dels Jesuïtes, Adolfo Nicolás. El pare Rodríguez Carballo

pren el relleu del pare Pascual Chávez, rector major dels Salesians. «La vida religiosa està viva i per això podem fer front amb humilitat i confiança als reptes que tenim per endavant. Volem reafirmar-nos com a testimonis i agents de la nova evangelització, en diverses tasques de la vida i d'acord amb els carismes respectius», va dir el president en la seva salutació de presentació. Així mateix, va agrair a Pascual Chávez els sis anys de mandat.

GESMOR
DES DE 1950

Servei permanent
24 hores
Ens desplaçem a domicili

**TRAMITACIÓ
D'ENTERRAMENTS**

En cas de defunció,
què s'ha de fer?
Truqueu al 902 11 65 93

*Descomptes especials per a subscriptors,
parròquies i comunitats religioses*

Punt de vista

Eduard Sagarra i Trias

President d'Associació per a les Nacions Unides

Legalitat i legitimitat: conceptes compatibles avui?

Des del mes de setembre tots, especialment els mitjans de comunicació i els representants polítics d'aquí i de fora de Catalunya, fan servir els conceptes «legalitat i legitimitat» per defensar o justificar la seves raons o posicions enfront d'una nova realitat o situació convivencial, política i sociològica en el nostre país.

Cal preguntar-se sense gaires dogmatismes si són conceptes molt clars, ben definits o, al contrari, són polièdrics, amb diversos significats. El que no és legal és il·legítim? Són conceptes compatibles?

Cal dir que estem molt acostumats a dir «això no és just», «no és legal» o més recentment, «no és constitucional». La confusió terminològica i conceptual està servida i, avui, difícilment podem definir amb claredat aquests conceptes i fer que siguin entenedors per a tothom. La societat catalana no vol teories sinó instruments per entendre què està passant i què pot passar a partir de desembre.

Cal dir i reafirmar que el valor legitimador més rellevant del poder és la democràcia. Sense democràcia no hi ha legitimitat. Un poder legal sol ser més fàcilment considerat legítim, però són dues coses diferents.

La diferència o frontera entre el que és legal o il·legal, la marca la llei. La legitimitat, però, té a veure i es justifica amb l'ètica o amb la moral social del qui mana. Ara bé, la llei és sempre legítima? Eren legítimes les lleis que van dictar règims totalitaris de Hitler o les normes sortides de dictadures com Mussolini o Franco? Jo sostinc que no! Eren legals però no legítimes.

La legitimitat és un atribut del poble sobirà, mentre, la legalitat emana del poder legislatiu o en el seu cas de l'executiu elegit. Però és precisament, per això, que la legalitat és temporal i molt variable. Pot canviar en sentit contrari i dependrà del poder polític que governi en un moment concret, però és indispensable que sigui en democràcia.

És evident, la llei necessàriament ha de canviar, però caldrà que sigui legítima. L'expressió d'una comunitat o de la ciutadania sempre serà legítima però pot resultar que conjunturalment, no estigui dins la llei formal. És ben segur que no podrà dir-se, en aquest cas, que sigui objectivament dolenta o injusta.

Saber escoltar

Joan Guiteras i Vilanova

Degà del Capítol Catedral de Barcelona

I... la mort?

Recentment, un sacerdot m'explicava que, durant el mes de novembre, havia hagut d'oficiar bastants enterraments. Com si la caiguda de les fulles dels arbres fos temps en què la mort sembla activa d'una manera especial.

El meu pare m'havia explicat que, quan era jove, al seu poble, durant el novembre, celebraven un novenari d'ànimes. A l'església parroquial erigien una mena de retaule on figuraven, entre flames, les ànimes del purgatori, és a dir, els fidels que necessitaven acabar de madurar espiritualment abans d'assolir el cel de la glòria. El retaule s'il·luminava amb ciris encesos davant les figures purgants i, a mesura que avançava la novena, anaven desapareixent les ànimes. Era la manera d'indicar que les pregàries dels vius ajudaven els difunts a arribar a la presència de Déu. El decorat devia fer impacte: estava il·luminat només amb ciris. No hi havia corrent elèctric i s'aplegaven quan ja era fosc.

Hi ha moments de la vida que toquem la mort molt de

prop. Els amics i els familiars també moren i llavors sentim, encara que tinguem fe, la impotència davant la dalladora de la vida. La mort ens arrabassa els qui estimem. Un dia, vindrà també per a nosaltres. És com una sorpresa: com si la mort hagués de passar de llarg pels nostres! Llavors agraïm el condol i les pregàries. És bo pregar cada dia pels difunts. Pels amics i familiars. Pels difunts que no tenen potser cap pregària per a ells.

El llibre de l'Eclesiastès (Qohèlet) es refereix a la mort amb realisme. Escriu, en la recerca del sentit de la vida, que la mort iguala tothom. «...els justos i els savis, i tots els seus treballs, són a les mans de Déu... Tot és igual per a tots... Tothom té un mateix destí, i aquest és un mal que afecta tot el que es fa sota el sol...» El savi Qohèlet veu la mort situada en l'esdevenidor de la vida, anul·lant-ho tot. L'Evangeli de Jesús ens parlarà de la resurrecció de Crist i de la dels morts. De la vida eterna. Qohèlet no havia pogut sentir les paraules del Mestre: «Jo sóc la vida... Qui creu en mi no morirà mai més.» La claror de l'esperança certa prové de Crist Redemptor, mort i ressuscitat.

La mort té un gran enemic que la venç: la certesa de la resurrecció. La mort mai no podrà rebre el triomf. La mort perd la jugada davant la certesa de la vida eterna.

A propòsit de...

P-J Ynaraja Capellà del Montanyà
(ynaraja@ynaraja.e.telefonica.net)

Mel (1)

Les set espècies promeses al poble que camina pel desert cap a la Terra Promesa i a les quals he dedicat els meus darrers comentaris, acaben amb aquest producte. El conec de ben petit. Eren els temps de la postguerra civil espanyola en què mancava de tot, a excepció de l'aigua per beure. Al camp, però, sí que escassejava. L'home sent un atractiu especial pel dolç, sense que els productes que gaudeixen d'aquest gust siguin essencials per a la vida. El sucre que aleshores podíem comprar racionat era fosc, i el de color blanc ens semblava una delícia especial. Avui al sucre morè se li atribueixen totes les bondats i, al refinat, molts perills. Coses de la vida. Entre els succedanis de què podíem gaudir de vegades, hi havia la mel. Una llesca de pa sucada amb aquest xarop, o una culleradeta amb la llet de l'esmorzar, eren un delit sublim. La mel encara em continua agradant però ara assaborir-la ja no és cap luxe.

La llista de les set espècies promeses apareix al Deuteronomi (8,8). He consultat unes quantes traduccions, Chouraqui inclòs, i uns quants comentaris. He tingut aquest interès, perquè les interpretacions que he llegit diuen que, malgrat que hi posa mel, la promesa es refereix a la melassa resultant de macerar els dàtils, perquè l'Israel del temps en què es va escriure el Text sagrat, no en coneixia cap altra que la que esporàdicament es trobava entre les roques. Aquest mateix comentari es llegeix quan, als evangelis de Mateu i Marc es refereixen a l'austeritat de l'alimentació del Baptista, parla de la mel silvestre i els autors adverteixen que, en aquell temps, al país no n'existia de cap altra classe. No dubto que els autors ho creien així, però la realitat era una altra. Recentment s'han trobat entre els objectes arqueològics producte d'excavacions a Rehov, trenta ruscs intactes, la qual cosa modifica el que fins fa poc s'afirmava. Els van fabricar amb argila i palla i, evidentment, sense passar per cap forn. Per la descripció que en llegeixo, es tractava de petits túnels. Un orifici era per a les abelles per entrar-hi i sortir-ne, i l'altre, a la banda oposada i amb una tapa, per extreure'n les bresques i aprofitar la cera en el buidatge de fusió de metalls, tècnica practicada encara avui dia, i per a escriptures provisionals, es cobrien tauletes que es gravaven amb un punxó (recordeu la manera de fer de Zacaries quan insistia que el nom del nou nat havia de ser Joan). De la mel, a més del gust, se'n coneixien les propietats medicinals i s'utilitzava també en el culte.

Signes d'avui

Lluís Serra Llansana
llserrall@gmail.com

L'honor perdut d'Artur Mas

Les eleccions passades al Parlament de Catalunya han deixat un gust amarg de boca. No parlo dels resultats, que no són tan dolents com creuen alguns d'aquí ni tan bons com s'imaginaven molts d'allà. El tema de la il·legalitat de la consulta va deixar pas a la mentida sistemàtica, a l'engany permanent i a la immoralitat política i mediàtica, com reflexos d'una manca evident d'escrúpols. El punt culminant va ser la filtració d'un document esborrany de procedència policial, sense autor ni data, en el qual es posava en joc l'honorabilitat, entre altres persones, d'Artur Mas, president en funcions i principal adalid del canvi polític. *El Mundo* va assestar el cop al missatge amb un càlcul minuciós per derrotar el missatge, i va interferir greument en les eleccions catalanes. Els comptes de Suïssa van entrar en campanya. Les institucions de l'Estat espanyol van quedar totalment desprestigiades: policies, jutges, govern, però els focus mediàtics es van projectar de manera sinistra sobre el candidat de CiU. Els polítics de totes dues parts de l'Ebre es van abonar a la desqualificació, a les ironies i a la difamació. Calia actuar sense escrúpols per impedir la victòria de l'adversari. La presumpció d'innocència, que ara tant invoca Pere Navarro del PSC quan membres significatius del seu partit s'han vist involucrats per actuació dels jutges en temes econòmics, va quedar perduda en el camí. Navarro té raó de demanar presumpció d'innocència per als seus, però es va mostrar incoherent en no donar-la als altres. Si aquestes diligències s'haguessin produït dies abans, la seva formació podia haver caigut a l'abisme. Les hemeroteques són testimonis de les barbaritats que s'han dit. No val posar l'ètica en suspens mentre dura la campanya electoral. M'ha vingut a la memòria la novel·la del premi Nobel Heinrich Böll (1974), titulada *L'honor perdut de Katharina Blum*, basada en un fet real i portada a la pantalla, de forma convincent, per W. Schlöndorff. La protagonista és innocent, però la premsa destrossa la seva vida. Resulta paradoxal que *El Mundo* publicqués en el seu moment una crítica d'aquest llibre a càrrec de Berta Vías, que acaba amb aquesta frase: «Un llibre que tothom hauria de llegir per saber fins a quin punt s'han de rebre amb prudència les notícies difoses a través dels mitjans de comunicació.» Desitjo que la justícia compleixi la seva comesa, peti qui peti. Mentre, m'abono a la presumpció d'innocència de l'objectiu principal de la filtració, així com dels altres. No obstant això, confio que algú expliqui el funcionament policial, l'autor i l'origen del document d'esborrany, les bases ètiques de la publicació mediàtica, la inoperància sorprenent del Ministeri de l'Interior per trobar l'original, el paper dels sindicats policials, la connivència del Govern en aprofitar-se del contingut per a usos electorals, les intervencions del ministre d'Hisenda...

«La presumpció d'innocència va quedar perduda pel camí»

Zoom

Eduard Brufau

Un grup de nens, familiars i professionals mèdics del servei d'oncologia de l'Hospital Sant Joan de Déu de Barcelona han gravat un videoclip per conscienciar sobre la necessitat de finançar la recerca contra el càncer infantil. La iniciativa va sorgir d'una pacient de dotze anys i la cançó triada ha estat «Seguiremos», del cantant Macaco, que s'ha implicat en l'enregistrament del videoclip.

Finestra a la vida

Victòria Molins, s.t.j.
viui70@yahoo.es

Practicant... de l'amor

Els anys ens ensenyen moltes coses que acumulem a la motxilla de la nostra riquesa personal. Però una de les que agraeixo molt i que no m'ha estat fàcil d'aprendre és la de saber escoltar. Potser encara em falten moltes lliçons, però la vida que em toca viure és una bona mestra. Al llarg de la setmana passo moltes hores exercitant-me en aquest afer. De vegades és al carrer, al metro o a l'autobús. En ocasions, a casa, on rebem alguna persona que necessita la riquesa de la comunicació tant o més que l'aliment diari, i, cada setmana, a la presó.

Aquesta setmana m'han impressionat dues xerrades de persones molt diferents. Una va ser inesperada, amb una dona que em va veure per televisió i que va decidir cercar-me. Ho va aconseguir i vam quedar per

«La riquesa de la comunicació fa tant com l'aliment diari»

trobar-nos. Assegudes en una de les poques zones verdes dels nostre barri, fèiem petar la xerrada, i, com tantes vegades, em meravellava de la bondat desconeguda i ignorada de la gent, en un món que sembla que té molt interès a posar de manifest tot el que és dolent, i crear desesperança i desencís.

La meua interlocutora m'explica que té una carrera de la qual vivia fins fa poc, quan va prendre la resolució de dedicar-se a donar més que a rebre. Va fer comptes, i amb el pis heretat dels pares i llogant una habitació a una noia, podia prescindir d'un sou. Ara es dedica a fer intercanvis: fer massatges, per exemple, a canvi d'alguns queviures. O cuidar d'un nen a canvi de tallar-se el cabell. S'ha adonat que es necessita molt poc per viure i ha decidit posar en pràctica la seva teoria. Passa hores a *L'hort del xino*, una iniciativa d'un grup de joves i no tan joves que han «okupat» un solar del barri i que hi han fet un hort i un espai de convivència per a tots aquells que ho vulguin. La seva aparença física potser no agradaria a molts que només es fixen en detalls exteriors. Tampoc no és gaire ortodox «okupar» un lloc, però el veïns estan d'acord amb ells, mentre l'amo no pugui construir després d'haver enderrocat una vivenda abans de la crisi, perquè no molesten i, amb la seva iniciativa, donen vida al barri. Jo ja havia entrat algunes vegades a l'hort quan el trobava obert, i havia saludat els nois que hi havia en aquell moment. Però la meua nova amiga em va portar a veure'l més detingudament i em va explicar tot el que feien.

Ara el que volia era anar una mica més enllà. Han fet una barraqueta amb un càmping gas i té la intenció de fer-hi menjars per a gent del carrer perquè puguin prendre alguna cosa calenta.

I si algú d'Església em pregunta si la noia és «practicant», jo li diré que, de l'amor, sí que ho és.

足。禍莫大於不知
咎莫大於欲得。

No hi ha pitjor desgràcia que deixar-se arrossegar pels desitjos.

No hi ha mal més gran que estar insatisfet.

No hi ha mal pitjor que ser cobdiciós.

**MOVIMENT I TERTÚLIA
AMB PETER YANG**

Dissabte 15 de desembre,
a les 18.30, tertúlia.
Diumenge 16,
a les 12 h, missa.

TAI - TXI ZEN CRISTIÀ
«Rincón del Silencio»
c/ Floridablanca, 133, baixos - 08011 Barcelona
Informació, Tel. 934 242 787

Esqueles a Catalunya Cristiana

Tel. 934 092 810

Des del monestir

«Honor Reginae iudicium diligit»

Acabem de celebrar la solemnitat de la Immaculada. Quan s'escau en diumenge —cosa que passarà l'any vinent— les rúbriques prescriuen traslladar-la al dilluns següent. Espanya, però, gaudeix d'un privilegi especial segons el qual la seva patrona, Santa Maria Verge en el misteri de la Immaculada Concepció, passa per damunt de Nostre Senyor Jesucrist en el misteri del seu Adveniment. Un privilegi, ai las, del qual aviat no podrem gaudir! Perdoneu-me el punt d'ironia i la llatinitat del títol. És una frase feliç de sant Bernat de Claravall, que trobareu a la seva carta n. 174 adreçada als canonges de Lió, i que parafraseja un verset del salm 99 tot aplicant-lo a Maria. Es podria traduir dinàmicament així: «De Maria —la reina— cal parlar-ne amb discreció.» Que lluny de la imatge tòpica i típica del sant Bernat «principal amador i curador del zel de la Verge», com el definia sant

Bonaventura. En aquesta carta n. 174, de la qual, per raons òbvies, ningú no parla, sant Bernat qüestiona seriosament el fonament teològic de la festa de la Immaculada que, en la seva època, anava introduint-se per tota la Gàl·lia, i que algunes esglésies, com la de Lió, començaven a celebrar: Bernat s'oposa a la festa litúrgica, ben conscient de la *lex orandi lex credendi*: digues-me què pregues i et diré què creus. Cal dir que l'Orient, que desconeix la doctrina occidental del pecat original forjada per sant Agustí, no hi trobaria res a dir. Però Bernat, aplicat lector del doctor d'Hipona, sí, perquè, amb tota lògica, Maria, segons el doctor mel·lifu, no podria quedar de cap manera exempta de la redempció obrada per Jesucrist i per a això no li caldria tampoc cap privilegi especial. La doctrina escolàstica sobre la Immaculada que s'anirà consolidant fins arribar al dogma de 1854, és,

per a Bernat, una mena de malabarisme especulatiu que desdii de la discreció i de la senzillesa de Maria —santa Teresina s'expressa de manera molt similar en un escrit seu sobre Maria, igualment poc divulgat. En tant que també els dogmes els hem de rellegir i interpretar —ens hi empeny l'Any de la Fe que estem celebrant— és interessant recórrer a Bernat, considerat el darrer dels Pares, i adonar-se, llegint la seva obra, de la discreció amb què parla de Maria, sempre en referència a Jesucrist, i de com la seva fe cerca de fer-se raonable. Ara que som a l'Advent ens va bé contemplar la discreció de Santa Maria, la seva humilitat i la seva llibertat, que en fan una porta oberta al diàleg que Déu vol reprendre amb la seva criatura. I ens va bé també adonar-nos de com l'excessiu dogmatisme pot ofegar el pluralisme d'una fe sanament i necessàriament dialogant.

Lluís Solà
Monjo de Poblet

La sal de la terra

Confiança en les organitzacions

Crear un clima de confiança és bàsic per a l'eficàcia d'una organització. Cal que els dirigents sàpiguin delegar funcions i confiar en els col·laboradors mentre no tinguin raons per sospitar. Quan la confiança és feble, l'organització arriba a ser força ineficient, perquè tots comencen a sospitar de tots, de les seves intencions i pràctiques. Es crea un clima de permanent hipocresia, de doble joc i de falsedats.

La manca de confiança condueix les persones a estar espantades i a viure insegurament en el marc laboral, mentre que la confiança permet anticipar el futur, fa possible afrontar allò que és incert i reduir el camp de les possibilitats. Això minimitza la incertesa en el comportament de les altres persones, perquè tenim indicis per pensar com actuarà. Senzillament, ens fiem dels altres. En definitiva, la confiança simplifica el món, la vida quotidiana, familiar i laboral, redueix el camp de complexitat del que és desconegut.

Hi ha una relació inversament proporcional entre normes i confiança. A més confiança, menys normes; mentre, si manca la confiança, més normes, regles i protocols. Un fort sistema de control de l'organització pot inhibir el desenvolupament de la confiança, perquè les accions poden ser interpretades com a resposta a aquest control i no com un senyal de confiança. Una organització cal que sigui dissenyada per permetre el creixement de les persones.

En definitiva, els grans especialistes en psicologia i en ètica de les organitzacions conclouen que la confiança influeix fortament en la cooperació i en els acords, especialment en un temps com el nostre, caracteritzat pel canvi i la incertesa. Allí on hi ha un ambient en el qual no es confia en l'altre, qualsevol altra activitat que requereixi de la cooperació serà més difícil.

Per millorar la confiança, les organitzacions han d'aconseguir que les seves operacions siguin més transparents. En realitat, cal fer veure que la transparència pot reduir la confiança depenent del que es reveli. La transparència pot minar la confiança si les retribucions no reflecteixen realment una relació directa entre retribució i rendiment. També s'afirma convencionalment que la integritat és determinant per generar confiança en les organitzacions. Certament que és important, però les parts que actuen, col·laboradors i destinataris, han de tenir la sensació que l'organització es preocupa pel seu benestar. Per generar confiança, doncs, les organitzacions han de demostrar constantment la seva competència en allò que fan. Ningú no es fia dels incompetents, però no tothom exigeix el mateix tipus de destresa. Els col·laboradors cerquen competència en la gestió, mentre que els destinataris busquen la competència tècnica i científica.

Francesc Torralba
Professor de Blanquerna-Universitat
Ramon Llull

Mirada al món

Comunió en la diversitat

A primers de novembre visitava les dues comunitats dels Salesians del Gabon. La primera que trobo és Oyem, al nord d'aquest país, en ple medi rural i amb un centre professional, un centre juvenil i diversos serveis d'animació pastoral. La segona presència la trobem al sud, en una jove barriada a Libreville, la capital del país, que acull dos terços de la població gabonesa.

A Oyem m'acull el director, un jove salesià capellà camerunès. Ell, director d'estudis, és un salesià centreafricà i el responsable del centre juvenil és un congolès. A Libreville, el director és un altre camerunès que és el rector de la parròquia que els salesians animem. Un altre salesià sacerdot l'ajuda, també camerunès amb un tercer company que és francès.

Els exemples d'aquesta diversitat són també evidents en altres comunitats religioses i fins i tot en els serveis diocesans. A Libreville hi conec rectors i catequistes de Nigèria, Guinea Equatorial, el

Camerun o el Congo. En la nostra Església catalana estem habituats per tradició a viure més aviat una Església missionera que ha marxat a portar l'Evangeli arreu i no estàvem gaire acostumats de veure tanta pluralitat de nacionalitats entre els pastors que vénen per raons pastorals encara que estem ja ben acostumats a viure aquesta diversitat en la nostra comunitat cristiana.

Penso que cal valorar aquesta realitat. Em vaig trobar amb el consell pastoral de la parròquia de Libreville i els expressava que els salesians estem acompanyant la parròquia però que l'hem de fer entre tots. La parròquia és força jove i no té encara estructures parroquials ni una economia gaire forta. Els sacerdots que han vingut per animar aquesta comunitat cristiana són estrangers però cal assegurar-los el mínim amb l'esforç de la comunitat cristiana local, gabonesa. La resposta d'aquesta comissió parroquial era que «als nostres sacerdots no els mancarà el necessari. No hi pateixi». Em va

arribar al cor l'expressió «els nostres sacerdots» quan en realitat són estrangers, nouvinguts, d'una altra llengua i cultura. En la mateixa obra hi ha un centre de joves animat amb joves emigrants del barri. Els joves em diuen: «Abans em deien que els nigerians eren agressius i violents, però ara tinc animadors nigerians que són amics meus.»

Quan veig tanta diversitat em sento part d'una llavor que està plantada i creixent. En un món de divisions a l'Església construïm comunió, convivència. A vegades sentir parlar del Regne ens sembla literatura bíblica però altres vegades és ben clar que hi ha un signe d'una altra manera de viure i que és possible fer un nou món. Aquesta comunió en la diversitat ens recorda que podem viure junts i contents gent d'origen tan divers. En el mateix context on l'estranger molesta i se l'expulsa, l'Església és capaç de veure i viure l'altre com un germà. No és literatura quan diem que l'Església és profeta en el seu món.

Josep M. Sabé
Missioner salesià al Camerun

El bou i la mula

El més probable és que els que han fet tota mena de desqualificacions sobre *La infància de Jesús*, el llibre que el Papa va presentar el 20 de novembre, ni tan sols l'hagin llegit. Són persones sense fe, però alhora poc intel·ligents perquè ningú amb dos dits de front parla del que no sap, però és igual, ells el que volen és fer mal moral en la gent senzilla que es creuen les mentides que s'escriuen o es diuen. Això era impensable fa només uns pocs anys, perquè qui feia bestieses es desqualificava ell sol i perdia credibilitat.

Diuen que el Papa ha descobert que el bou i la mula no eren a Betlem, quan des de fa dos mil anys tots sabem que l'Evangeli no parla ni del bou ni de la mula. El Sant Pare explica de forma preciosa quan i per què apareixen a la iconografia cristiana, a partir d'una frase del profeta Isaïes: «El bou coneix el seu amo i l'ase, el pessebre del seu amo; però Israel no coneix el Senyor.» I afegeix que d'aquesta manera s'ha omplert «una llacuna» i «cap pessebre no renunciarà a la mula i al bou». És a dir, que podem posar les beneïdes figuretes i ben posades estan. Com que no hi ha mal que per bé no vingui, tota aquesta polèmica servirà perquè molts que ni s'ho havien plantejat llegeixin el llibre.

RITA VILLENA
Màlaga

El pessebre

Acabo de llegir les dues cartes que es refereixen al llibre *La infància de Jesús* del Sant Pare i em quedo perplexa de com es queden en l'escuma, en l'anècdota, en comptes de copsar la meravella de la narració de la infància de Jesús: que si el bou i la mula hi són o no, si són dins o fora, si la palla era curta o llarga, si hi havia teranyines o no...

Encara ens en podem sortir

Oblidem el passat, no ens lamentem més i deixem per a més endavant la consulta. Avui el que el poble de Catalunya necessita és que CiU, com a força més votada busqui, ofereixi i aconsegueixi la col·laboració i participació de tots els partits polítics escollits per aconseguir uns mateixos objectius. Que el nou govern redueixi dràsticament totes les despeses innecessàries de les administracions, agafant com a model Finlàndia i Àustria.

Haurien de crear la finestra única amb gent trempada per agilitzar i orientar tots els tràmits que es presentin, escoltant principalment els emprenedors i les Pimes. Muntar plans de formació humana i social verídics per saber valorar el que tenim, fomentant l'esforç, la feina ben feta i la solidaritat. Revisar i reformar l'ensenyament professional amb pràctiques reals, a l'estil alemany. Perseguir i accelerar les inspeccions fiscals per posar fi a tots els corruptes i amb els que retiren capitals, sense miraments ni cadències. Alliberar els sindicats i les patronals, que vagin per lliure, elimina totes les subvencions i que els seus associats es financin les despeses. Aprofitar els mitjans escrits, la ràdio i la televisió per convèncer tothom que hem d'empènyer tots junts en la mateixa direcció. I ajudar fermament els vertaders necessitats (aturats de debò, desnonats, pobres silenciosos, dones maltractades, malalts, vells...).

Si treballem junts, si acceptem la col·laboració de tots, el nostre país pot tornar a aixecar-se. No som tan desgraciats, ens en podem sortir, segur.

GENÍS IGNASI DE TERA i DOMÈNECH
Badalona

El principal és la Sagrada Família: Jesús, Maria i Josep. Si us plau, quan expliqueu la vida de Jesús als nens, expliqueu l'essencial, el que és veritable: que es va fer home per amor, que va viure trenta anys a Natzaret amb els seus pares i treballant. Després va recórrer els pobles de Palestina fent el bé: ajudant, guarint, ensenyant... De la seva vida hem d'aprendre a viure bé la nostra. Si fos així, una altra cara faria. La resta és quedar-se en superficialitats.

MAYTE B. PUJOL
Barcelona

Drets diferents

Els nens tenen drets naturals i socials bàsics. Com els adults, tenen

dret a un habitatge digne, però no a treballar. Les legislacions de tots els països civilitzats prohibeixen el treball dels menors, encara que l'edat mínima no coincideix en tots ells. Malauradament, hi ha molts països on s'obliga els nens des de molt petits a fer dures tasques agrícoles i industrials, per a vergonya de la humanitat, que no sap protegir-los contra els seus explotadors. Així mateix, es veuen conculcats els seus drets a una sanitat universal, perquè ni tan sols reben les vacunes preceptives a la seva edat, cosa que causa que morin a milers. És fàcil parlar de drets des del sofà.

ISABEL ESTEBAN GÜELL
Barcelona

Amb bon humor...

El Consultori

PREGUNTES I RESPOSTES
SOBRE DOCTRINA I MORAL
pel Dr. Joan Antoni Mateo

El més enllà

Hi ha moltes coses de la fe que no acabo d'entendre, especialment les que fan referència al més enllà. Com hem d'entendre la resurrecció de la carn? Com és possible si del cos, al cap d'uns anys, ja no en queda res?

En primer lloc, li diria que els continguts de la fe no són per ser entesos sinó per ser creguts. Això no vol dir que no hi reflexionem o mirem de percebre'n la coherència interna i fins i tot la seva raonabilitat, i això és missió de la teologia, però mai no hem de pretendre entendre'ls en el sentit de fer-los accessibles a la raó. Ja no ens trobaríem en l'horitzó de la fe. Les preguntes que em fa tenen una bona resposta en el Catecisme de l'Església catòlica, que hauria de ser el nostre llibre de capçalera en qüestions doctrinals i molt especialment en aquest Any de la Fe com ens ha demanat el Sant Pare. Acudim, doncs, a aquest text tan aclaridor i veiem què ens diu. «Què és "ressuscitar"? En la mort —separació de l'ànima i del cos—, el cos de l'home cau en la corrupció, mentre que l'ànima surt a l'encontre de Déu, bo i restant en espera de ser reunida amb el seu cos glorificat. Déu, en la seva omnipotència, farà definitivament incorruptible la vida dels nostres cossos unint-los a les nostres ànimes, per la força de la resurrecció de Jesús» (núm. 997).

Pel que fa al «com», el Catecisme ens ensenya que no hem de concebre la resurrecció com un retorn a la vida terrenal anterior a la mort sense més. Es tracta de participar de la plenitud de la vida nova del Crist ressuscitat. Així, en ell, «tots ressuscitaran amb el mateix cos que tenen ara», però aquest cos serà «transfigurat en cos gloriós» (Fl 3,21), en «cos espiritual» (1Co 15,44). Es cert que ens costa d'imaginar, però cal confiar en Déu, que fa les coses molt ben fetes. El mateix Catecisme continua ensenyant: «Però algú dirà: "Com ressuscitaran els morts? I amb quin cos tornen? Els morts ressuscitaran incorruptibles".» Cal, en efecte, que aquest cos corruptible es revesteixi d'incorruptibilitat, que aquest cos mortal es revesteixi d'immortalitat (1Co 15,35-37.42.42-53). I, en efecte, seria una llauna tornar en un cos sotmès al sofriment, a la degradació i a la mort. Aquest «com» ultrapassa la nostra imaginació i el nostre enteniment. Només és accessible en la fe.

Fem nostre el lema d'aquest Any de la Fe: «Tingues fe i no tinguis por.» Tal com Déu ressuscità i glorificà el seu Fill, també ho farà en nosaltres.

• Si voleu enviar les vostres consultes al Dr. Mateo, podeu adreçar-vos a: elconsultori@hotmail.com www.balmesiana.org apartat de correus 121 - 25620 Tremp (Lleida). Cal indicar sempre «Consultori».

L'Any de la Fe al monestir de les Avellanes

Gmà. Ramon Serra i Cubí, f.m.s.

El dijous 11 d'octubre s'inaugurava a Roma l'Any de la Fe. Les comunitats maristes del monestir de les Avellanes ens volem implicar en aquest camí de fe; d'aquesta manera hem programat alguns actes religiosos que tenen la fe com a referent.

El primer, el 19 d'octubre, va ser la benedicció d'un petit monument consistent en tres pedres tallades que formaven part d'algun dels edificis històrics de l'antic monestir premonstratès on vivim. Les pedres s'han col·locat en forma de columna i les remata una creu de forja, que té una alçada similar a la de les tres pedres. Serà la creu de l'Any de la Fe. El treball de forja és obra d'Antonio Guerra, un dels millors mestres d'aquesta disciplina que ha tingut Catalunya i Espanya. La seva família ha fet donació al monestir d'alguna de les peces del taller del seu pare perquè puguin vestir i decorar alguns dels racons de la casa i de la finca. Una placa, col·locada al peu de la creu, ens recorda que s'ha alçat amb motiu de l'Any de la Fe i que Antonio Guerra n'ha estat el forjador.

El segon fou una Eucaristia martirial. El 28 d'octubre del 2007 foren proclamats beats un bon nombre de Germans Maristes màrtirs de la persecució religiosa dels anys 1934-1936. En celebrar-ne el cinquè aniversari, volem fer memòria dels nostres màrtirs, que per la fe rebuda en el baptisme es mantingueren fidels i valents fins a les últimes conseqüències. El nostre homenatge es va concretar en la figura de cinc germans que van néixer en pobles veïns al monestir de les Avellanes: Hermògenes Badia, de Belcaire; Leònides Messegué, de Castelló de Farfanya; Víctor Conrad Ambrós, de Tragó de Noguera; Victori Josep Blanch, de Torregrossa, i Vulfrà Mill, de

Castellserà. Ells agermanen per la fe i el martiri els bisbats de Lleida i Urgell.

L'Eucaristia, presidida per Mn. Jaume Vila i concelebrada per Mn. Ermengol Donisa i Mn. Joan Mora, va comptar amb la presència de familiars i feligresos de les parròquies dels pobles d'origen dels beats. Les corals Bellcant i Flor de Lli van aportar solemnitat a la celebració. La benedicció solemne es va fer amb la creu de professió del beat Germà Bernat Fàbrega,

màrtir a Barruelo (Palència), durant la revolució d'Astúries del 1934.

Fou una celebració carregada de símbols: llavors de flors i plantes, encens, llànties i roses vermelles als sepulcres, corones martirials de llorer i clavells vermells, el reliquiari de sant Marcel·lí de Champagnat, la maqueta a escala del monestir...

La veneració dels sepulcres va tenir lloc en acabar l'Eucaristia i va seguir el protocol següent: processó als sepulcres, lectura de Jn 12,24-26, invocació als màrtirs, encesa de la flama de la fidelitat i benedicció dels «rams de la reconciliació».

En acabar la celebració es va lliurar a cada fidel una de les branques d'olivera beneïdes en aquest homenatge als beats màrtirs, símbol de reconciliació i de perdó. La festa va continuar amb el repic de campanes a càrrec del mestre campaner Ignasi Cortés, d'Os de Balaguer, i la projecció del vídeo *100 anys d'història* a la Sala Ermengol X.

Homenatge a Mn. Pere Font, rector de Pontós

Francesc A. Picas

Mn. Pere Font i Verdager, sacerdot de la diòcesi de Girona, ha complert cinquanta anys de rector al poble empordanès de Pontós. Ha rebut en una festa popular l'homenatge de tots els pontonencs i l'Ajuntament, per agrair la seva dedicació, ha posat el seu nom a la plaça de l'Església. S'hi van afegir diferents persones que l'aprecien i l'estimen i també els Germans Maristes, que es van instal·lar a Pontós fa anys. Hi havia maristes que van venir expressament d'Àmerica per assistir a l'homenatge.

Mn. Pere Font ha fet vuitanta anys i es jubilarà l'any vinent. Ha estat professor d'institut, sacerdot del col·legi dels Germans de la Doctrina Cristiana, historiador, articulista, etc. Per damunt dels títols, el més excel·lent per a ell és la vocació de sacerdot. Fidel a l'Església, mossèn Pere ha seguit els manaments de Crist donat als apòstols: «Aneu i prediqueu l'Evangelí. Bategeu i estimeu-vos els uns als altres, com jo us he estimat.»

És un home senzill i bo, un sacerdot estimat per tot el poble. Quan cada dia aixeca el calze al peu de l'altar, prega pel progrés de Pontós i pels cinc pobles que actualment regenta, per les seves famílies, pels infants i per la gent gran. A tots saluda i atén. Prega també perquè ens aquests temps de crisi econòmica no manqui el pa a taula a cap nen ni nena de Catalunya, que totes les famílies visquin del treball i que no manqui feina a pagesos, obrers, comerciants i pescadors. Mn. Pere voldria una Església ben compresa per tothom i lamenta l'indiferentisme religiós del poble català, fins i tot moltes escoles han tret les imatges del Santcrist i de la Verge Maria.

Al senyor bisbe de Girona el preocupen les jubilacions dels sacerdots. Confia a superar aquesta crisi amb la col·laboració de les famílies cristianes, unides amb amor i bon exemple i que porten els fills a catecisme. Confia en els cristians col·laboradors, en els mestres d'escoles catòliques, en els periodistes que defensen la fe a la premsa i per internet, i especialment confia en els rosaris resats en silenci, en família i col·lectivament.

Tesi doctoral sobre Turisme Religios a la UdG

Joan Pallarès-Personat

El divendres 16 de novembre a la Sala de Grau de la Facultat de Turisme de la Universitat de Girona (UdG), Sílvia Aulet, que posseeix una ampla experiència en la gestió turística, va llegir la seva tesi doctoral, titulada *Competitivitat del turisme religiós en el marc contemporani. Els espais sagrats i el turisme*.

Dirigida per la Dra. Vidal i el Dr.

Donaire, el tribunal va estar format pel Dr. Ferrer, de la UdG; el Dr. Russo, de la URV, i el Dr. Font, de la UB. Amb aquesta tesi, la nova Dra. Sílvia Aulet obra nombroses línies de treball. Pionera en tesis sobre turisme religiós al nostre país, demostra el gran potencial que té el turisme amb rerefons religiós i defineix els diversos models i motivacions de la seva pràctica: des de la simple curiositat o l'admiració cultural fins a la devoció i el pelegrinatge.

Paraula i vida

Europa ha de redescobrir Àfrica

Àfrica sembla llunyana, però ens és geogràficament molt pròxima. Els seus problemes els veiem sobretot a través dels emigrants que, després d'un viatge dramàtic, arriben a les nostres costes buscant un futur millor. La pretesa *felicitat* d'Europa, mostrada pels mitjans de comunicació, atrau sobretot els joves d'aquell continent.

Ja en altres ocasions he parlat de la *mala premsa* que té aquest continent en els països d'Occident. Sembla que els mitjans només mostrin imatges africanes quan hi ha corrupció, terrorisme, fam i malalties (amb els 24 milions d'infectats per la sida). Però la realitat del continent negre, quant a la vida de les seves poblacions, és molt diferent. Àfrica, amb els seus mil milions d'habitants, és una gran reserva en molts ordres, també en l'ordre dels valors humans.

Es pot dir que si Àfrica té els seus problemes, també nosaltres, sobretot amb la crisi econòmica, tenim els nostres. Es diu que nosaltres no podem fer el que és impossible per uns països sovint víctimes de la corrupció. I se'ns demana ser realistes.

Cal reconèixer que el pessimisme és una posició còmoda.

Tanmateix, acceptem el desafiament de ser realistes. El realisme intel·ligent no equival a tancar-nos en el nostre territori. La seva crisi produirà sempre més emigrants, que les fronteres no podran parar. Necessàriament, Àfrica serà una de les protagonistes del futur del món, tant per la seva població jove com pels seus recursos en tots els ordres. Es diu, amb raó, que no es tracta d'un continent pobre, sinó d'un continent empobrit, sobretot per alguns governants d'ahir i d'avui. També en aquest sentit Europa té unes responsabilitats que no podem oblidar.

Hem de treballar contra la misèria en l'anomenat *continent de l'esperança*. L'Església no ha oblidat Àfrica, com ho mostra l'activa presència de tants missioners i missioneres, de tantes congregacions i obres de l'Església, que treballen en els camps de l'educació, de la promoció de la dona, de la sanitat i de l'evangelització.

Lluís Martínez Sistach

Cardenal, arquebisbe de Barcelona

Si en molts països el cristianisme va arribar de la mà del colonialisme, també és cert que l'Església treballà ben aviat per posar l'Església en mans dels autòctons i avui tenim una Església veritablement africana, arrelada en la cultura d'aquelles poblacions. Així es va posar en relleu sobretot en ocasió en el Sínode dels Bisbes especial per al continent celebrat l'any 2009.

Perquè canviï la nostra actitud envers el món africà, la primera cosa que hauríem de fer entre nosaltres és *millorar la seva imatge*. Caldria fer néixer —o almenys fer renéixer— la simpatia envers aquells pobles, especialment entre els joves, a l'escola i amb altres iniciatives. No podem tancar-nos pensant que estem davant d'una pretesa amenaça al nostre benestar.

Aquest sentiment de simpatia caldria que anés acompanyat d'una política intel·ligent d'ajut al desenvolupament d'aquelles poblacions. En un món cada vegada més globalitzat i interdependent, el futur millor que volem no el podem fer els europeus sols.

Als quatre vents

Maria, entre el desconcert i la fe

En el Sínode de Bisbes sobre la nova evangelització celebrat a l'octubre, monsenyor Enrique Glennie, vicari general de l'arxidiòcesi de Mèxic, va destacar el paper de Maria en l'anunci de la fe en el Nou Món. «L'esdeveniment de les aparicions de Maria de Guadalupe a l'indi sant Juan Diego el 1531 va tenir una repercussió decisiva per a l'evangelització, amb un influx que va més enllà dels confins de la nació mexicana, i arriba a tot el continent», va afirmar. «Immediatament després de les aparicions», va afegir, «es va verificar una impressionant conversió en massa, tant dels indígenes com dels espanyols; una conversió, a través d'ella, a Jesucrist que constatem fins als nostres dies, amb la presència al santuari de més de vint milions de persones cada any». En ocasió de la festa de la Immaculada Concepció,

he volgut començar amb aquest testimoni d'un pare sinodal mexicà per endinsar-nos en la importància que té Maria en el descobriment de Crist. Tenim experiència que en la vida s'esdevé així: les mares presenten els seus fills a altres persones, i ho fan amb aquesta mirada amorosa que convida a la contemplació de la nova criatura. En la nostra societat, immersa sovint en un ambient de paganisme pràctic, tots hem sentit parlar de Jesucrist, però molts no han experimentat veure'l néixer en el seu interior. La Verge va ser la primera que va tenir aquesta experiència, física i espiritual, a partir del moment en què va rebre el missatge de l'arcàngel Gabriel. Això no vol dir que en captés de cop tota la transcendència i els detalls. Com a bona noia jueva coneixia la tradició i els ensenyaments dels profetes res-

pecte a un Messies que havia d'arribar algun dia, però com seria això, quan, i quin paper faria ella, ho va anar descobrint de mica en mica. L'Evangeli ens mostra en diverses ocasions Maria desconcertada. El primer cop el desconcert només va durar el temps d'un breu diàleg a partir de la pregunta: «Com podrà ser això, si jo sóc verge?» La segona vegada va durar tres dies, quan Josep i Maria perden el seu fill en el retorn d'un viatge a Jerusalem. «Per què t'has portat així amb nosaltres?», pregunta llavors. Maria pregunta, no es rebel·la i accepta les respostes encara que no les comprèn del tot. Quan l'Evangeli ens diu «Maria guardava tot això en el seu cor», és com si ens digués que es va quedar amb les respostes i va pensar: no les entenc ara, però les comprendré més tard.

Jaume Pujol Balcells

Arquebisbe de Tarragona i Primat

La Bona Notícia també a internet

www.catalunyacristiana.cat

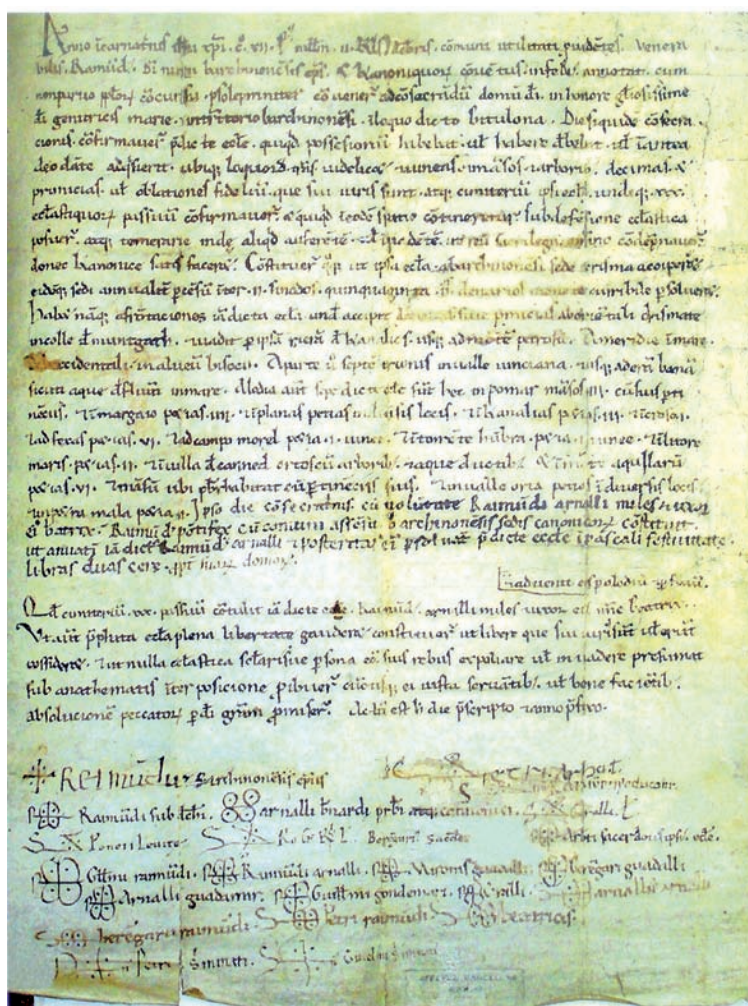
I ARA ENTRA A LA NOVA PÀGINA WEB DE CATALUNYA CRISTIANA I CONSULTA LA NOSTRA HEMEROTECA. HI TROBARÀS TRENTA ANYS DE PREMSA RELIGIOSA.

Catalunya Cristiana col·labora amb
www.flama.info

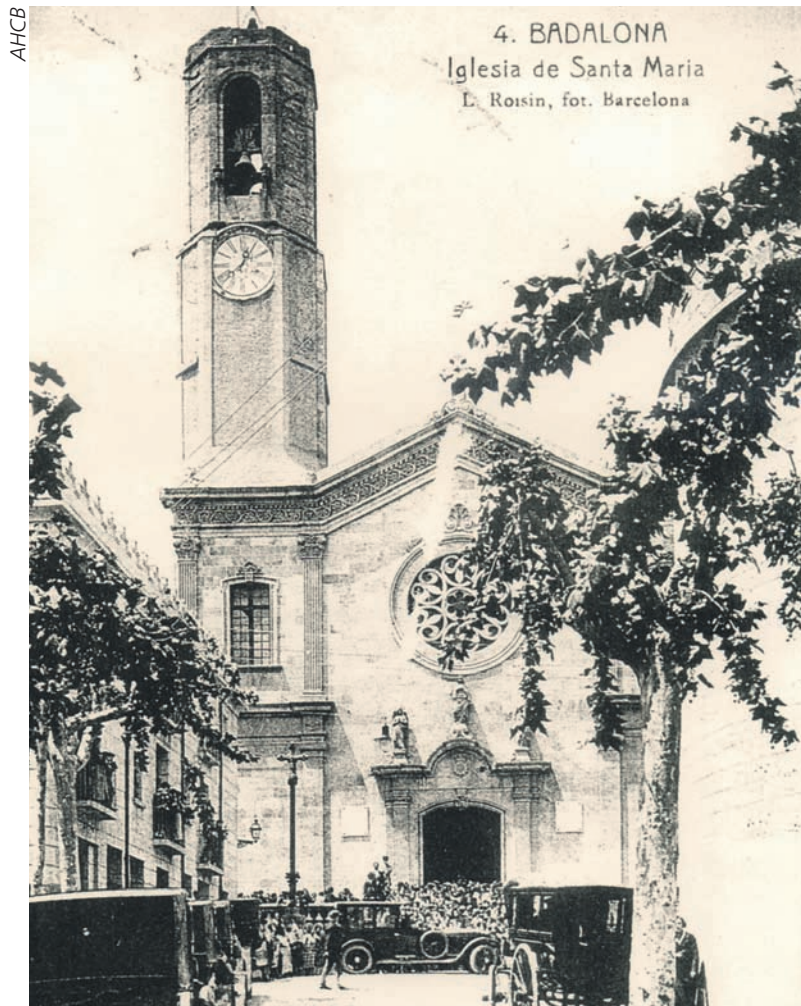
FLAMA
AGÈNCIA CRISTIANA DE NOTÍCIES

SANTA MARIA DE BADALONA CELEBRA ELS 900 ANYS

Un temple amb molts secrets

Acta de consagració de l'any 1112.

La façana al primer terç del segle XX.

L'altar major abans del 1936.

Eduard Brufau

La parròquia de Santa Maria de Badalona, situada a l'elevació coneguda amb el nom de Dalt de la Vila, està d'aniversari. Enguany se celebren els 900 anys de la consagració de la primitiva església romànica, de la qual es conserva el document original. Tanmateix, com ens recorda el rector, Mn. Joaquim Vidal, «el culte cristià al nucli històric de Badalona és dels més antics de Catalunya, perquè al subsòl de la parròquia s'hi han trobat restes paleocristianes del segle IV. Estàriem parlant, doncs, de 1.700 anys de culte cristià».

Una història convulsa

L'església actual és un majestuós edifici neoclàssic construït a la segona meitat del segle XVIII, per bé que en bona part va haver de ser reconstruït després de la guerra civil a causa dels greus desperfectes ocasionats entre el 1936 i el 1939. L'historiador i arxiver de la parròquia, Pere Serra, ens explica que «el temple de Santa Maria va patir molt durant la guerra. No només va ser incendiada, com tantes altres esglésies del país, sinó que es va anar enderrocant a pic i pala. Si el conflicte hagués durat un any més només n'haurien quedat els fonaments». La reconstrucció dels anys quaranta i cinquanta va optar per

retornar a l'edifici l'aspecte neoclàssic original, tot basant-se en fotografies. Pel que fa al parament litúrgic es va actuar amb el mateix criteri, de manera que la majoria d'altars es van fer amb un estil historicista.

L'acurada restauració fa que avui sigui poc visible el grau de destrucció que va patir l'església. El magnífic interior està pintat d'un blanc immaculat, tal

com era originalment. Només la gran nua de l'absis ens dona alguna pista de la història convulsa del principal temple badaloní. Pere Serra ens fa saber que «els dos arquitectes que la van restaurar no es van posar d'acord sobre el presbiteri, de manera que al final va quedar una mica massa despullat comparat amb la resta de l'església. Fa pocs mesos, però, hi hem fet

obres per fer-ho una mica més càlid. Hi hem incorporat les noves tecnologies, perquè les noves parets de vidre són alhora pantalles de projecció».

La capella del Santíssim és el lloc on la història aflora d'una manera més explícita. Una gran cavitat al terra permet veure els fonaments dels diferents edificis anteriors: els grans carreus perfectament tallats d'època romana i

la paret de pedres més irregulars de la desapareguda església romànica. Sobre un pedestal hi ha una còpia d'una inscripció sobre pedra, un dels pocs testimonis de la Santa Maria medieval. Totes aquestes restes, doncs, ens parlen d'un culte religiós continuat; primer de tot un temple pagà que a les acaballes de l'imperi romà va ser substituït per una església paleocristiana. Més tard, en plena edat mitjana, el temple romànic del qual ara se celebren els 900 anys i al segle XVIII l'església neoclàssica actual.

Mn. Joaquim Vidal ens precisa algunes dades: «És molt possible que la consagració del 30 de novembre del 1112 que ara celebrem no fos ben bé per dedicar un

El cardenal beneint la làpida commemorativa dels 900 anys.

900 ANYS DE LA CONSAGRACIÓ DE L'ESGLÉSIA ROMÀNICA

Molts segles d'història

APSM Nadal

La façana provisional l'any 1940.

AHCB

L'església després de ser incendiada l'any 1936.

temple acabat de construir, sinó acabat de reparar. Pocs anys abans, el 1108, hi va haver una atac musulmà que hauria malmès seriosament l'església i hauria hagut de ser restaurada.» És inevitable preguntar-se per què no s'ha conservat aquesta església romànica, quines raons van dur a enderrocar-la al segle XVIII. L'explicació ens la dóna Pere Serra: «L'església romànica tenia unes parets molt gruixudes per aguantar tot el pes de la volta de pedra. Amb els pas del segle es va pensar d'aprofitar aquest gruix per fer-hi capelles laterals. Al començament no va passar res, però se'n van construir tantes que la paret, afeblida, ja no aguantava el pes de la volta i aquesta es va començar a esgarrar. L'única solució era fer-ne una de nova.»

La devoció del poble

Els altars i les imatges de Santa Maria ens parlen de la devoció dels fidels badalonins. Molts d'ells van ser encarregats pels diferents gremis de la ciutat, que d'alguna manera rivalitzaven per fer l'altar més bonic. A banda i banda de l'entrada trobem els altars dels gremis dels pagesos —amb les imatges de sant Isidre, sant Antoni abat i sant Francesc d'Assís— i el dels pescadors —amb sant Pere, sant Honorat i sant Vicenç de Paül—. Entre altres altars veiem els del Roser, sant Sebastià o la Mare de Déu

Antoni Guillen

Aspecte actual de l'interior.

«Al subsòl hi ha restes paleocristianes. Estem parlant de 1.700 anys de culte»

de Montserrat. Sobre el blanc pur de la paret de l'absis sobresurt la imatge de de Maria Assumpta, una obra que el conegut escultor i col·leccionista Frederic Marès va fer per embellir l'interior després de la guerra.

Sobre la porta d'entrada de l'església crida l'atenció un gran orgue. L'historiador Pere Serra ens fa saber que és de

la casa Blancafort, el mateix taller que ha construït el nou orgue de Montserrat. Té una sonoritat excel·lent que ajuda a fer solemnes les celebracions litúrgiques. Per sota, i penjat d'un arc, hi ha un exvot que, com solia passar a viles marineres, té forma de vaixell. Es tracta d'una rèplica del *Maria Assumpta*, una embarcació mercant de vela que va estar en servei fins a l'any 1995, quan una tempesta el va enfonsar davant les costes d'Anglaterra.

Tots els altars, les imatges i l'exvot mariner ens parlen de la fe cristiana del poble badaloní. Aquest poble es va reunir de nou el 30 de novembre passat a l'església de Santa Maria per clausurar la celebració dels 900 anys.

L'eucaristia, a les quals van assistir nombroses autoritats, va ser presidida pel cardenal Lluís Martínez Sistach, que va inaugurar una placa commemorativa de l'efemèride. Santa Maria de Badalona, doncs, una de les esglésies amb més història de tot Catalunya, encara el segle XXI amb la voluntat de ser una comunitat cristiana de referència.

Calendari de la setmana

Lectures de la missa, santoral i altres celebracions

(CICLE LITÚRGIC C; FERIAI I)

TEMPS D'ADVENT

(SALTERI: SETMANA 2)

DESEMBRE

9. DIUMENGE

Diumenge II d'Advent, Morat. Lectures: Baruc 5,1-9 / Salm 125 / Filèmon 1,4-6.8-11 / Lluç 3,1-6

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Restitut, mr.; Pere Fourier, prev. i fund.; Joan Dídac; Santes, Leocàdia, vg. i mr.; Valèria, vg. i mr.

10. DILLUNS

Fèria, Morat. Lectures: Isaïes 35,1-10 / Salm 84 / Lluç 5,17-26. O bé: *Santa Eulàlia de Mèrida* (ML), Vermell. Terrassa:

Dedicació de la Catedral (S), Blanc.

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Melquíades, p. i mr.; Gregori III, p.; Trobat, mr.; beat Jeroni de Sant'Angelo in Vado, prev.; Santes, Júlia, vg. i mr.

11. DIMARTS

Fèria, Morat. Lectures: Isaïes 40,1-11 / Salm 95 / Mateu 18,12-14. O bé: *Sant Damas I* (ML), Blanc.

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Pau de Narbona, b.; Sabí, b.; Daniel Estilita, monjo; Santes, Ida, vg.

12. DIMECRES

Fèria, Morat. Lectures: Isaïes 40,25-31 / Salm 102 / Mateu 11,28-30. O bé:

La Mare de Déu de Guadalupe (ML), Blanc. Solsona: Aniversari ord. episcopal Xavier Novell.

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Sinesi, mr.; beat Jaume de Viterbo, b.; beat Joan Marinonio, prev.; Santes, Joana Francesca de Chantal, rel. i fund.

13. DIJOUS

Santa Llúcia (MO), Vermell. Lectures: Isaïes 41,13-20 / Salm 144 / Mateu 11,11-15

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Aubert, b.; Santes, Otilia, rel.

14. DIVENDRES

Sant Joan de la Creu (MO), Blanc. Lectures: Isaïes 48,17-19 / Salm 1 / Mateu 11,16-19

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Just i Abundi, mr.; Diòscor, mr.; Nicasi, b. i mr.

15. DISSABTE

Fèria, Morat. Lectures: Siràcida 48,1-4.9-11 / Salm 19 / Lluç 17,10-13. Terrassa: Aniversari ord. episcopal Josep Àngel Saíz.

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Valerià, b.; Urber, prev.; beat Bonaventura de Pistoia, prev.; Santes, Cristiana, mr.; Sílvia, vg.

Comentari de la Paraula

Josep Rius-Camps

Teòleg i biblista

El desert enfront del poder institucional

Lluç descriu el moment en què es presentà Joan baptista desafiant tant el poder polític, en mans de l'exèrcit d'ocupació, com el religiós, en mans de la jerarquia del Temple, fixant-lo en «l'any quinzè» de Tiberi (octubre del 27-setembre del 28 dC). En el vèrtex situa el «governament» de Tiberi Cèsar; al dessota, el poder subordinat de Ponç Pilat, «procurador» romà de Judea; a continuació enumera els «tetrarques» Herodes, Felip i Lisànies, que tenien confiades quatre regions del nord; en la base de la piràmide situa el «summe sacerdot Anàs i Caifàs» (noteu la forma singular): Anàs (6-15) reté les regnes del poder a l'ombra i Caifàs (18-36), casat amb la filla d'Anàs, exerceix el summe sacerdocí aquell any, subordinat al seu sogre. En la banda oposada hi ha «el desert». El clam de Joan «en el desert» no arribarà a les oïdes dels jerarques polítics i religiosos, però sí a tots aquells que travessaran el Jordà en direcció contrària al que féu Josuè quan conquerí la terra promesa. Un d'ells, barrejat en l'anonimat de la multitud que hi acudia, serà Jesús, que porta el mateix nom del seu homònim (Jesús=Josuè, en grec), atret per la proclama de Joan i disposat a secundar el canvi radical que s'ha de produir en la societat jueva de cara a l'adveniment del Messies. Des d'un bon començament Lluç mostrarà a Teòfil, que fou summe sacerdot del 37 al 41, la seva predilecció pel profeta Isaïes, l'únic que anomenarà pel seu nom, «com està escrit en el llibre dels oracles d'Isaïes, el profeta». En la citació d'Is 40,3-5 introdueix dos petits canvis (només segons el còdex Beza): «Veu d'un que clama en el desert: Prepareu el camí del Senyor, rectifiqueu les vostres senderes... I veurà tota carn la salvació del Senyor.» Som nosaltres els qui hem de rectificar les senderes de la societat on vivim, no «les seves senderes», les de Déu. Aleshores tots els vivents experimentaran l'alliberament que ens procurarà «el Senyor» en el seu adveniment.

Lectures bíbliques

Diumenge II d'Advent

Lectura primera

Ba 5,1-9

Déu farà que es vegi pertot arreu la teva resplendor

Lectura del llibre de Baruc:

Jerusalem, treu-te el vestit de dol i d'aflicció, i engalana't per sempre amb la glòria de Déu. Vesteix-te amb el mantell de la bondat de Déu, posa't al front per diadema la glòria de l'Etern. Déu farà que sota el cel es vegi pertot arreu la teva resplendor i tindràs per sempre aquest nom, que Déu t'imposarà: Possessió-pacífica-del-bé i Glòria-del-culte-a-Déu. Alça't, Jerusalem, guaita des del cim cap a l'orient i veuràs com, per ordre del Sant, es reuneixen els teus fills de llevant i de ponent; canten d'alegria recordant l'obra de Déu. Quan van sortir de tu, caminaven escortats d'enemics, però ara Déu te'ls retorna portats gloriósament com en un tron reial. Déu ordena que s'abaixin els turons més alts i les muntanyes perpètuas, que s'omplin les fondalades i s'anivelli la terra, perquè Israel camini segur sota la glòria de Déu. Fins els boscos i tots els arbres aromàtics faran ombra a Israel per manament de Déu. Déu conduirà Israel, ple d'alegria, a la llum de la seva glòria, amb aquella bondat i aquell amor que li són propis.

Salm responsorial

125

Quan el Senyor renovà la vida a Sió
ho creïem un somni;
la nostra boca s'omplí d'alegria,
de crits i de rialles.

R. És magnífic el que el Senyor fa a favor nostre,
amb quin goig ho celebrem!

Els altres pobles es deien: «És magnífic

el que el Senyor fa a favor d'ells.»

És magnífic el que el Senyor fa a favor nostre,
amb quin goig ho celebrem! **R.**

Renoveu la nostra vida, Senyor,
com l'aigua renova l'estepa del Nègueb.
Els qui sembraven amb llàgrimes als ulls,
criden de goig a la sega. **R.**

Lectura segona

Fl 1,4-6.8,11

Que arribeu purs i sense entrebancs al dia de Crist

Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Filips:

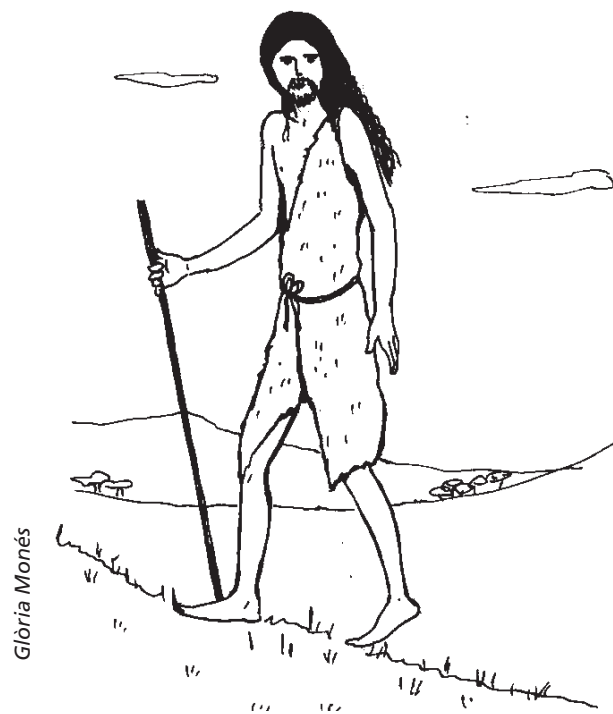
Germans, sempre que prego per vosaltres la meua oració és plena de goig pensant en tot el que heu contribuït a la causa de l'evangeli des del primer dia fins avui. Estic segur d'una cosa: Déu, que ha començat en vosaltres un bon treball, acabarà de dur-lo a terme fins al dia de Jesucrist.

Déu és testimoni de com us enyoro, a tots vosaltres, per l'amor entranyable que us té Jesucrist. I el que jo demano en la pregària és que el vostre amor s'enriqueixi més i més, fins a vessar, ple de coneixement i de finor d'esperit, perquè sapigueu apreciar els valors autèntics i arribeu purs i sense entrebancs al dia de Crist, carregats d'aquells fruits de justícia que donem per Jesucrist, a glòria i lloança de Déu.

Al-leluia

Lc 3,4,6

*Obriu una ruta al Senyor, aplaneu-li el camí;
tothom veurà la salvació de Déu.*

Glòria Monés

Evangeli

Lc 3,1-6

I tothom veurà la salvació de Déu.

Lectura de l'evangeli segons sant Lluç:

L'any quinzè del regnat de l'emperador Tiberi, mentre Ponç Pilat era procurador romà de la Judea, Herodes era tetrarca de Galilea, Felip, el seu germà, ho era d'Iturea i de la regió de Traconítida, i Lisànies ho era d'Abilena, durant el pontificat d'Anàs i Caifàs, Joan, fill de Zacaries, rebé la paraula de Déu al desert, i anà per tota la comarca del Jordà predicant un baptisme de conversió per obtenir el perdó dels pecats.

Complia el que hi ha escrit al llibre del profeta Isaïes: «Una veu crida en el desert: Obriu una ruta al Senyor, aplaneu-li el camí. S'alçaran les fondalades i s'abaixaran les muntanyes i els turons, la serralada es tornarà una plana, i el terreny escabros serà una vall, i tothom veurà la salvació de Déu.»

El poble de Déu és poble de «profetes»

Pere Tena
Bisbe auxiliar emèrit
de Barcelona

L'afirmació del Concili Vaticà II

Després d'explicar en quin sentit es parla del sacerdocí del poble de Déu —de l'Església— en els n. 10 i 11 de *Lumen gentium*, el Concili continua exposant una altra característica, no menys important, que pertany també a tot el poble sant de Déu: la participació en la funció profètica de Crist. És millor escoltar directament el text conciliar:

«El poble sant de Déu participa també en la funció profètica de Crist, quan difon un viu testimoniatge sobretot per mitjà d'una vida de fe i de caritat, i oferint a Déu un sacrifici de lloança, fruit d'uns llavis que lloen el seu nom (cf Hebreus 13,15). La totalitat dels fidels, que han rebut la unció del Sant (cf. 1 Joan 2,20 i 27), no es pot equivocar en la seva creença, i manifesta aquesta seva propietat peculiar mitjançant el sentit sobrenatural de la fe en tot el poble, quan des dels bisbes fins als últims fidels laics demostra el seu universal consens en les coses de la fe i dels costums. Perquè amb aquest sentit de la fe que l'Esperit de la veritat suscita i manté, el poble de Déu, sota el guiatge del sagrat magisteri, al qual fidelment s'ajusta, acull no ja una paraula humana, sinó, com ho és en realitat, la paraula de Déu (cf 1 Tessalonicencs 2,13), s'adhereix indefectiblement "a la fe que ha estat donada als sants una vegada per sempre" (Judes, 3), hi penetra més profundament amb rectitud de judici i l'aplica més plenament a la vida» (n. 12).

Comentaris al text

No cal insistir, d'entrada, en notar que parlar aquí de «profetes» no significa parlar «d'endevinaires», sinó de persones que parlen de Déu, o en el seu nom. Per això tan justament el bisbe Torras i Bages va invocar la Mare de Déu com «Profetessa admirable» en la Visita espiritual a la Mare de Déu de Montserrat: el Magníficat és, per excel·lència, un càntic profètic. Ho és també, com diu el Concili, el testimoniatge de fe i de caritat que donin els cristians, siguin ministres ordenats, persones de vida consagrada, o matrimonis exemplars. Ho és també la litúrgia de l'Església, que proclama les meravelles de Déu. En aquest Any de la Fe, el profetisme del poble de Déu està cridat a prendre nova vigoria, i tots hem de donar gràcies a Déu pel testimoniatge de tants cristians que, malgrat circumstàncies adverses i perill de la seva vida, continuen participant a la missa dominical i professant la fe.

El sentit sobrenatural de la fe, de què parla el Concili, és quelcom que pertany a tot el poble de Déu, amb diversitat de responsabilitats, però amb una mateixa gràcia: el mestratge de l'Esperit Sant, que sant Joan anomena «Unció». Hi ha la missió del sagrat magisteri, que consisteix a predicar fidelment la paraula de Déu, interpretar-la, escoltar i discernir la recerca fidel del seu sentit i de l'aplicació que cal fer-ne en la història. La col·laboració dels teòlegs, dels «savis», i dels «sants», els ajuda. Hi ha la missió de tot el poble, que consisteix a ajustar-se al magisteri, i acollir

d'aquesta manera, cada vegada amb més plenitud, la Paraula de Déu que porta a la fe. D'aquesta manera, el poble de Déu «no es pot equivocar amb la seva creença».

És important tenir en compte aquest encaix entre el magisteri i l'adhesió dels fidels per tenir un concepte exacte del «sentit de la fe», sense confondre'l amb les opinions, més o menys esteses, que poden sorgir, i de fet sorgeixen, en el poble de Déu. I és igualment important que la predicació i la catequesi siguin estrictament ajustades a la Paraula de Déu i al magisteri, per tal que es pugui parlar de «fe de l'Església». És una responsabilitat que no es pot minimitzar. Posar, en la predicació i en la catequesi, al mateix nivell les pròpies apreciacions i la fe de l'Església, és conduir els destinataris a perdre el sentit sobrenatural de la fe a què estan cridats. Per això el papa Benet XVI, després de Joan Pau II, insisteix en la importància de seguir el Catecisme de l'Església catòlica, com a «brúixola segura» per la fe de l'Església. No podem dir que, en l'actualitat, el sentit sobrenatural de la fe de tot el poble de Déu estigui en el millor moment. Qualsevol enquesta sobre el contingut de la fe dels que es diuen creients revela una quantitat de «forats» preocupants. El fet senzill que hi hagi fidels que s'escandalitzin del fet que es posi en qüestió la presència del bou i la mula en el naixement de Jesús, com si fossin tan importants com la sagrada família, és un símptoma que alguna cosa falla en la comprensió de la fe. Sense catequesi autèntica, el sentit de la fe s'esvaeix.

El sant de la setmana

Per Eduard Brufau

Sant Nimattullah Kassab al-Hardini

- ✓ Nascut a Hardine, nord del Líban, el 1808
- ✓ Monjo maronita i gran teòleg
- ✓ Conegut per la seva pietat i diversos miracles
- ✓ Va morir al monestir de Kfifan el 1858
- ✓ Canonitzat el 2004 per Joan Pau II

El Líban és el país del Pròxim Orient amb un percentatge més alt de cristians, gairebé la meitat de la població, la majoria d'ells maronites, és a dir, catòlics àrabs de ritu oriental. Un dels sants catòlics libanesos més coneguts és Nimattullah Kassab. Batejat amb el nom de Youssef, pertanyia a una família maronita molt devota. De petit va ser educat en una escola portada per monjos i ben aviat se li va despertar la vocació monàstica.

Al llarg de la seva vida va viure sobretot al monestir de Sant Cebrià i Santa Justina del poble de Kfifan, on va destacar perquè tenia molta humilitat i paciència i per les hores que es passava pregant davant del Santíssim. Segons els seus contemporanis tenia el do de profecia i va protagonitzar diversos miracles. També va ser professor de teologia de seminaristes i novicis, entre els quals va tenir un altre gran sant libanès, Xarbel Maklouf. Per tots aquests motius ja en vida va ser considerat un home de Déu, i la fama de sant es va estendre encara més quan, anys després de mort, es va descobrir que el seu cos continuava incorrupte.

Barcelona

Habitatges dignes per a famílies en risc d'exclusió social

La FPFHS i Càritas inauguren 19 pisos a Barcelona

Rosa María Jané Chueca

Barcelona

Fotos: Agustí Codinach

El 28 de novembre l'arquebisbe de Barcelona, el cardenal Lluís Martínez Sistach, beneïa una nova promoció d'habitatges gràcies a la Fundació Privada Foment de l'Habitatge Social (FPFHS) i Càritas diocesana de Barcelona. Els nous pisos, situats al carrer Bolívia de la Ciutat Comtal, acolliran prop de 70 persones en risc d'exclusió social. Aquestes famílies pagaran un lloguer màxim de 200 euros i podran estar als habitatges entre dos i tres anys. Finalitzat aquest termini, i gràcies als treballadors socials de Càritas i als educadors de la Fundació, aquestes persones podran tornar a ser autònoms i reprendre un nou projecte de vida.

«Si Jesús vingués avui, amb les necessitats que tenim, segurament ens diria: "No tenia casa i em va donar una casa, era al carrer i em va acollir en una llar."» Així s'expressava el cardenal Martínez Sistach en la inauguració dels nous habitatges. Segons l'arquebisbe de Barcelona, «cal mobilitzar la societat per prendre consciència del que cal fer. Hauríem de fer molt més, i això també ens fa ser conscients de com tenim organitzada la nostra societat, del repartiment dels nostres béns, de la solidaritat amb la resta...» Tanmateix, va reconèixer que «cal dir que Càritas ha experimentat un creixement de donacions i de voluntaris».

El cardenal va aprofitar l'ocasió per llançar un repte: «Un 25% d'aturats, no és una qüestió d'Estat? Això ho han de resoldre tots els partits polítics plegats, tots els sindicats plegats... crec que es podria arribar a una solució i fer les coses millor. Cal un pacte d'Estat. Encara hi ha camí per recórrer.»

La FPFHS i Càritas aposten pel lloguer social i per una llar digna per a tothom. Aquesta és la segona promoció d'habitatges d'aquestes característiques que posen en marxa, ja que fa dos anys van crear 19 pisos socials més al passeig de l'Exposició, al barri del Poble Sec de Barcelona.

Com deia el president de la Fundació en el seu parlament, Ignasi de Delàs, «la FPFHS és una institució de l'Església de Barcelona, a través de Càritas, que ja compta amb més de 20 anys. Amb aquesta inauguració n'incrementa l'oferta i contribueix d'una forma modesta però sòlida a augmentar l'oferta social d'habitatges per a persones i famílies que es troben en situació d'alt risc d'exclusió social». També va prendre la paraula el vicepresident de la Fundació, Antoni Salamero, que va ressaltar que el fet de disposar d'un habitatge digne «és un dret constitucional i fonamental. L'habitatge no és només un sostre per viure, sinó un lloc imprescindible perquè s'hi genera

caliu, confiança, solidaritat... imprescindible per al desenvolupament humà de les persones i de les famílies». I afegia: «Intentem que els nostres acollits recorrin un itinerari, i després d'una estada en els nostres habitatges puguin ser capaços de ser prou autònoms. Aquest objectiu no és fàcil d'assumir i menys encara en els moments actuals. El percentatge d'èxit és notable, però no del 100%.»

Jordi Roglà, director de Càritas

Barcelona, prenia la paraula per consoldar que «la llar és un espai imprescindible en el qual podem començar el nostre projecte de vida: estimant i sent estimats. (...) Cada vegada augmenta el nombre de persones que no tenen una llar. Per això, hauríem d'intentar, a través de la solidaritat entre tots, que tothom tingui un espai vital, una llar».

El nou edifici s'alça sobre un solar municipal que ha estat proporcionat

per l'Ajuntament de Barcelona a la FPFHS per destinar-lo íntegrament a la promoció d'habitatges de protecció oficial en règim de lloguer. Com a representant municipal, Maite Fandos, tinent d'alcalde de l'Ajuntament de Barcelona, explicava que «posem un altre granet de sorra perquè aquesta ciutat sigui una ciutat de qualitat de vida. Sempre intentem, i és la nostra prioritat, treballar pel benestar de les persones i per la qualitat de vida. Hem fet una aposta important per l'atenció a les persones sense sostre, però cada vegada ens trobem amb noves necessitats. Aquesta inauguració és un exemple del que tenim: col·laborar amb el tercer sector». La tinent d'alcalde aprofitava l'ocasió per donar les gràcies a la FPFHS i a Càritas «perquè sou campana que ens avisa i que ens diu: "Per aquí no aneu bé." L'Ajuntament vol estar al costat de les persones».

Per part de la Generalitat, assistia a l'acte d'inauguració el conseller de Territori i Sostenibilitat, Lluís Recoder, que recordava que «tots hem de fer no el que puguem, sinó una mica més. Cal un esforç comú de totes les administracions i institucions privades per ajudar que aquest bé bàsic de la societat, com és la cohesió social, com és garantir a tots els ciutadans una vida digna, sigui possible». En aquest sentit, elogiava el treball de l'Església, especialment la tasca de Càritas: «Col·laborar amb l'Església és col·laborar amb algú solvent, que aconsegueix que els recursos tinguin el màxim d'impacte en els sectors més febles de la societat. Càritas defensa valors que són universals perquè són valors humans, amb majúscules.» Actualment la Fundació gestiona 203 habitatges d'aquest tipus i fins l'any 2014 l'objectiu és arribar als més de 400.

IGNASI DE DELÀS, PRESIDENT DE LA FUNDACIÓ PRIVADA FOMENT DE L'HABITATGE SOCIAL

«Difícilment una persona pot tenir èxit en el seu procés de reinserció si no té una llar»

Des de fa poc, la Fundació ha canviat l'estratègia, per què?

Aquest és un tema que hem discutit a fons en el si del patronat: aglutinar en un mateix espai diverses famílies que tenen unes condicions i característiques especials. Després de dos anys d'experiències de la primera promoció, el resultat és molt satisfactori per motius de caràcter social i humanitari i per motius d'operativitat i de gestió. Aquestes famílies tenen un entorn en què se senten identificades i còmodes, i poden compartir experiències que no podrien compartir en un entorn normalitzat. No oblidem que es troben en procés de normalització. Estem contents amb el resultat i per això hem repetit l'operació.

Quin és el perfil de les famílies que accedeixen a aquests habitatges?

La Fundació ha anat canviant el perfil segons com anava canviant la societat i com aquest col·lectiu de persones o famílies en risc anava canviant. Tenim famílies monoparentals, normalment mares amb un o dos fills; famílies con-

vencionals de pare i mare amb fills; parelles de persones que no són família però que viuen juntes i també persones que no estaven en situació de risc social significatiu, sinó que eren persones que estaven en situació normalitzada però que per la crisi han estat obligades a deixar el seu habitatge. Són persones que sempre han tingut una vida normalitzada i que, de sobte, s'han trobat en aquesta situació o també persones grans.

La idea és que visquin als pisos de manera temporal, oi?

L'acció social la du a terme Càritas i és el seguiment proper i profund de la problemàtica d'una família o d'una persona, que es troba normalment inserida o participa en un procés de reinserció. Difícilment una persona pot reeixir en el seu procés de reinserció social si no té una llar. Els pisos, en condicions econòmiques molt especials per a les famílies, són com un trampolí perquè qualli aquest procés d'estabilitat personal i familiar. El nostre objectiu és que estiguin un, dos o com a màxim tres anys en el pis. Desgraciadament no sempre ho aconseguim, encara que el percentatge és alt perquè són persones o famílies que ja han iniciat el procés de recuperació personal, de reestructuració i d'estabilitat emocional. Quan es recuperen són capaços d'entrar en el mercat de lloguer convencional. Aquest és l'objectiu: la plena normalització.

Barcelona

Vida religiosa enmig de la crisi

La Jornada de Religiosos en barris obrers i populars posa l'accent en la dimensió profètica

Carmen García
Barcelona

Déu parla i ens interpel·la enmig de la crisi, necessitem escoltar-lo i discernir comunitàriament el que ens diu. Cal potenciar la dimensió profètica de la vocació religiosa, posar l'accent a l'hora de denunciar les causes de les injustícies a través de la caritat política, la qual cosa ha d'anar profundament arrelada en la dimensió mística i espiritual. A partir d'aquí potenciar als barris una presència que vol ser profètica a través de la proximitat amb els pobres, amb un compromís per la justícia, des d'una espiritualitat madura i treballant amb altres grups socials cercant fer front a les causes de les injustícies.

Aquestes són algunes de les conclusions que es van assolir en la Jornada de Religiosos i Religioses en barris obrers i populars que es va celebrar a Barcelona el 10 de novembre passat sota el títol *Vida religiosa enmig de la crisi. Demano la Paraula!* L'acte va ser presentat pel director del Secretariat Interdiocesà de la Pastoral Obrera de Catalunya, Pepe Rodado, i va comptar amb la intervenció de Narcisa Fiol, provincial d'Europa de les Vedrunes.

Pepe Rodado va començar plantejant dues qüestions que serien el fil conductor de l'acte: quins interrogants ens planteja aquesta situació i què podem aportar com a comunitat religiosa? I va ressaltar: «Enmig de tant patiment hem de situar-nos en un camí d'esperança amb una base molt ferma: Jesús.»

De la seva banda, la provincial va explicar que la seva ponència es basaria en la lectura de dos llibres: la Bíblia i la realitat. Va començar destacant la importància de la Paraula, la seva força. Jesús com a Paraula encarnada i la mirada a la realitat des de la Paraula. També va ressaltar el silenci com a ombra lluminosa, com a crit ofegat que s'allibera per la Paraula mateixa, com a expressió de la Paraula que ens habita. I va explicar: «De l'ombra Déu va crear el món, la força de l'Altíssim va cobrir Maria amb la seva ombra a la Concepció. En l'ombra de la nit M. Magdalena va descobrir el misteri de la Resurrecció. En l'ombra hi ha una manera d'encarnar-nos. Sense l'ombra la llavor a terra no creix. El silenci que avui parla és una ombra capaç d'esdevenir llum. El silenci com a ombra molt lluminosa, en un moment de crisi, és molt esperançador.»

«De vegades els pobres dels nostres barris esdevenen mestres evangelitzadors; mirem de recuperar-ne les veus»

També va assenyalar que és el moment de donar la Paraula als pobres: «Jesús rehabilita els pobres, els ha tornat la paraula. Els converteix en testimonis, evangelitzadors i mestres. De

vegades els pobres dels nostres barris esdevenen mestres evangelitzadors. Mirem de recuperar-ne les veus i tenir un silenci místic que ens ajudi a cridar on és la veritat, a tenir veu contra els

qui tenen massa veu.» I va recalcar la necessitat de donar la Paraula a la Vida Religiosa inserida en els mitjans populars: «Alliberar la profecia, viure la solidaritat i les conviccions.»

Nou curs al Centre d'Estudis Pastoral

Redacció / Barcelona

El dia 6 de novembre va tenir lloc la inauguració del curs al Centre d'Estudis Pastoral de les diòcesis catalanes (CEP). Va presidir l'acte Mons. Jaume Pujol, arquebisbe de Tarragona, i va assistir a l'acte Mons. Joan Enric Vives, arquebisbe-bisbe d'Urgell, i Mons. Agustí Cortés, bisbe de Sant Feliu. També hi van assistir els membres del Consell de Direcció, Comitè Executiu, professors i representants de la Facultat de Teologia i altres institucions.

Després de la benvinguda del director, Mn. Josep M. Domingo, el P. Antoni Serramona, secretari, va llegir la memòria del curs anterior. Tots dos van destacar que, a causa dels canvis anunciats sobre l'immoble de la casa de l'Església segurament és el darrer acte que se celebra en aquest emblemàtic edifici després de més de quaranta anys. Tot seguit Mercè Basté, de l'equip de direcció va explicar les activitats realitzades a través de la Xarxa CEP donant a conèixer la tercera guia de bones pràctiques *L'espiritualitat de la comunitat cristiana*

Agustí Codinach

resultat del treball realitzat en xarxa durant el curs passat. També ella va llançar el tema de reflexió *on line* d'enguany sobre les relacions de la parròquia amb el seu entorn.

Va pronunciar la lliçó inaugural Mn. Josep Hortet Gausachs, rector de les parròquies Mare de Déu del Port i Sant Bartomeu, de Barcelona i arxiprest de Sants-La Marina. El seu títol era: *El Concili Vaticà II, pensant en el present*. La lliçó ha estat editada pel CEP en un opuscle de 24 pàgines. És una visió del Vaticà II molt positiva des d'un sacerdot lliurat a l'acció

pastoral, tant en la vida parroquial com en els moviments d'apostolat seglar en el món obrer. Mn. Hortet fa una crònica dels temps del Concili i del postconcili, des de la seva pròpia experiència pastoral.

Són especialment interessants els sis punts per avançar que proposa Mn. Hortet: unir fe i vida en les nostres comunitats; potenciar el rostre també femení de Déu i la missió de la dona a l'Església; acollir la nova immigració; fer realitat l'Església dels pobres; progressar en la comunió i obrir-nos a altres dimensions de la comunió.

«Fills estimats! En aquest temps de gràcia, us convido a tots a renovar la pregària. Obriu-vos a la Santa Confessió, perquè cadascú de vosaltres pugui acceptar la meua crida amb tot el cor. Jo sóc amb vosaltres i us protegeixo de la perdició del pecat, i vosaltres us heu d'obrir el camí de la conversió i de la santedat, perquè el vostre cor abrui d'amor per Déu. Doneu-li temps, i Ell es donarà a vosaltres, i així, en la voluntat de Déu, podreu descobrir l'amor i l'alegria de viure. Gràcies per haver respost a la meua crida!»

Missatge de la Reina de la Pau, 25 de novembre del 2012

Subscripció bimestral gratuïta *Eco Mª Reina de la Pau*: «Amics de Medjugorje»

C/ Sant Ignasi, 26 -1r - 08700 IGUALADA; Edició en castellà: C/ Mare de Déu dels Àngels, 32 - 08221 Terrassa (Barcelona)

Comandes llibres: hijosdemedjugorjeespana@gmail.com - Tel. 629 792 849 / 676 059 594

www.mensajerosdelareinadelapaz.org www.virgendemedjugorje.org

Tarragona

Nou orgue de Poblet

L'instrument va ser beneït per l'abat Josep Alegre

Joan Boronat
Poblet

L'església del monestir de Santa Maria de Poblet compta des del 24 de novembre amb una singular joia musical. Es tracta del nou orgue que va ser beneït per l'abat de la comunitat cistercenca, el pare Josep Alegre, en el decurs de les primeres vespres de la solemnitat de la festivitat que l'Església catòlica celebra de Jesucrist Rei.

Un bon nombre de fidels es va reunir a la basílica monacal per ser testimonis de la benedicció de l'orgue construït per la prestigiosa firma suïssa Metzler Orgelbau AG, tasca en la qual s'han invertit unes 16.500 hores de treball. Cal remarcar que aquesta empresa orguenera construeix els instruments de forma purament artesanal, la qual en els darrers 50 anys ha generat uns 350 orgues, d'acord amb aquests criteris, que actualment continuen funcionant sense problemes de deteriorament.

L'instrument està situat al fons de la basílica abacial, sobre l'entrada principal, sostingut per dues columnes de

ferro, al qual s'accedeix a través d'una escala de caragol del mateix metall. La caixa, de roure massís, ha estat dissenyada d'acord amb la sobria estètica

cistercenca del temple del monestir. Pel que fa al finançament, s'ha fet a través de la Fundació Catalunya Caixa, sense que s'hagi divulgat el cost de l'orgue, tant per part de l'entitat financera com per la comunitat pobletana.

La cerimònia de benedicció de l'orgue es va fer d'acord amb el ritual, on s'estableix un diàleg entre la paraula del celebrant i la resposta musical de

fum per procedir, després de la pregària, a aspergir-lo amb l'aigua beneïda, mentre l'orgue va esclatar musicalment amb la interpretació d'un salm.

El concert inaugural del nou orgue va ser el divendres dia 7 de desembre, a dos quarts de deu de la nit, amb entrada lliure, i fou interpretat per Olivier Latry organista titular de la catedral de Notre-Dame de París.

l'instrument a les invocacions, amb el so dels seus tubs. Així el P. Josep Alegre, abat de Poblet, va introduir el ritu de la benedicció «amb el desig que la celebració de la divina litúrgia sigui més bella i més solemne», afegint que «l'art musical en la litúrgia es proposa per damunt de tot la glorificació de Déu i la santificació dels homes».

El P. Josep Alegre va dirigir fins a mitja dotzena d'invocacions que van ser correspostes amb les notes de l'orgue. Seguidament l'abat el va incensar, amb els braços oberts mentre s'enlairava el

JESUSITO DE PELUIX
EL REGAL PER NADAL

P. LLUC TORCAL, PRIOR DE POBLET

«És un orgue inèdit al nostre país»

Què suposa per a Poblet la incorporació d'aquest orgue?

Comptar amb un molt bon instrument a l'hora d'executar i solemnitzar el cant litúrgic de la comunitat cristiana. Esdevé part integrant del cant de l'assemblea i també de la litúrgia de la comunitat.

Havien disposat d'orgue anteriorment?

Al llarg de la història del monestir hi ha hagut cinc orgues. L'anterior al que acabem d'estrenar es va instal·lar fa més de 50 anys, en un dels laterals de l'església, el qual es va desmuntar ara farà un any; va sonar per darrera vegada el dia de la Immaculada Concepció. El nou s'ha col·locat damunt l'entrada principal del temple, per sota de la rosassa, una ubicació històrica que ja va ocupar el millor orgue que fins ara ha tingut Poblet.

Per quin motiu l'han canviat?

Senzillament perquè el que teníem s'havia deteriorat de tal manera que era inviable reparar-lo.

És un orgue fet a mida?

És un orgue de composició i harmonització barroques amb disseny sonor i registres d'un dels monjos organistes del monestir, conjuntament amb la firma suïssa Metzler Orgelbau AG, els orgueners que l'han construït. Tant la seva concepció com la seva construcció són inèdites a Catalunya i a l'Estat espanyol.

Musicalment, quins són els trets diferencials?

Per la seva composició sonora està pensat per a la interpretació barroca. A més de les característiques pròpiament alemanyes, l'orgue està proveït dels elements necessaris, com ara la trompeteria de batalla, per a l'execució de la música ibèrica, francesa, del barroc tardà, del primer romanticisme i de l'època moderna.

Amb això vol dir que organitzaran cicles de concerts?

Serà un element que pot obrir nous horitzons a l'activitat musical del nostre país, i estem pensant a oferir una programació estable. No obstant això, l'objectiu més important és que mogui, amb totes les emocions que poden suscitar la música i la fe, els cors de tots aquells que l'escoltin, i ajudi i dignifiqui el cant coral de la comunitat monàstica que li donarà vida.

Girona

«L'Església continua acompanyant el moviment escolta»

Mn. Jordi Font, reelegit consiliari d'aquest moviment educatiu a Catalunya

Víctor Gay

Mn. Jordi Font i Plana, canonge de la seu gironina, vicari episcopal per a les vocacions i rector d'un seguit de parròquies de la comarca del Pla de l'Estany, ha estat reelegit pels bisbes de la Tarraconense com a consiliari del Moviment Escolta i Guia arreu de Catalunya, per als propers tres anys. Mn. Jordi va assolir un dels dos doctorats del seu currículum precisament amb una tesi sobre la litúrgia en les activitats escoltes.

Què espera l'Església de l'escoltisme, en aquests moments?

Una renovació i una autodefinició amb un horitzó que s'ha establert per a l'any 2020. Amb aquesta perspectiva els escoltes catalans catòlics sabrem com volem ser i com esperem que l'Església ens aculli.

I ara, com els acull?

L'Església continua acompanyant el moviment escolta i ens fa costat.

En aquesta realitat, quin és el paper del consiliari?

Fer de pont entre l'escoltisme i els bisbes que tenen la seva seu a Catalunya. Estic en contacte regular amb tots ells, per tal que estiguin informats (especialment amb el bisbe Francesc de la nostra diòcesi ja que és l'encarregat dels moviments de joves a la Tarraconense), però insisteixo que hem establert un programa de contactes regulars amb tots els prelats. Igualment mantinc els contactes i representació del nostre escoltisme catòlic amb el d'altres comunitats i països. Properament ens reunirem els consiliaris europeus, serà a Toledo, l'anterior trobada va ser a Luxemburg.

Estructuralment i en l'àmbit de Catalunya, com funciona aquesta relació entre l'Església i l'escol-

Mn. Jordi Font, en la imatge l'esquerra del bisbe Francesc Pardo.

«L'Església és conscient que el moviment escolta és, per a certs joves, un dels pocs elements de contacte amb la fe»

tisme?

Sortosament vaig trobar un equip d'espiritualitat, bàsicament integrat per laics, que permet organitzar un seguit de programes i activitats, ara mateix es disposa a preparar el relacionat amb la Llum de Betlem, que serà amb nosaltres el proper Nadal. També realitzen i elaboren molts dels materials de formació espiritual dels escoltes i guies.

Com viu l'escoltisme catòlic a Europa en aquests moments?

Caldria distingir l'escoltisme catòlic als països del sud d'Europa, que ha fet un gran esforç d'adaptació a les noves realitats que viuen els joves. Una tasca gens fàcil, ja que tampoc es poden perdre els fonaments establerts fa més d'un segle per Baden-Powell, el fundador de l'escoltisme. L'Església també és conscient que el moviment escolta és, per a certs joves, un dels pocs elements de contacte amb la fe

i el valor que això suposa.

Què suposa l'escoltisme catòlic en el conjunt del moviment educatiu a casa nostra?

Els nostres agrupaments d'escol-

tes i guies apleguen a Catalunya uns 13.000 nois i noies. El següent grup, Escoltes Catalans, representarien un 5-6% de les nostres xifres i l'Acció Escolta ronda els 800 nois i noies.

Solsona

Festa de la dedicació de la catedral de Solsona

Ramon Estany / Solsona

El dissabte 10 de novembre, la catedral de Solsona celebrà la solemne festivitat de la seva dedicació amb una Eucaristia presidida pel bisbe de Solsona, Mons. Xavier Novell, i celebrada pel Capítol Catedral, amb l'assistència d'alumnat i professorat de l'escola de Formació de Laics, entre els fidels. Per a l'ocasió, la catedral fou il·luminada amb els ciris encesos a cada creu basilical.

La celebració recorda que fa gairebé 1.000 anys (10 de novembre de 1070) que les pedres que s'amaguen darrere aquests murs van ser segellades amb unes creus semblants a les

que ara veiem. Les actuals, però, són de l'ampliació gòtica del temple. Com va dir el bisbe en l'homilia, aquesta basílica de Santa Maria de Solsona, aleshores la col·legiata magnífica romànica d'aquella comunitat d'agustins regulars que eren centre i nucli de la part baixa de l'encara dividida ciutat de Solsona, «ja era un signe ben palpable de l'anhel dels homes de trobar-se amb Déu». «Trobar Déu, buscar Déu —afegí Novell—, que és un dels neguits més pregons del cor de tota persona humana, ens remet a la nostra identitat, som criatures de Déu que no realitzem plenament la nostra realitat fins que no vivim en aquella comunió amb el qui ens ha creat.»

LA FLOR DE NADAL

PASTORETS - CATECISME

Autor: Francesc A. Picas

Els centres catequístics o culturals que necessitin exemplars d'aquestes deu estampes nadalenques, trobaran llibres a la Llibreria Balmes, c/ Duran i Bas, 11 08002 Barcelona. Tel. 933 179 443.

«Cal donar a conèixer els testimoniatges de fe heroica, com el de Francesc Castelló»

Jacint Peraire és autor d'una quinzena de biografies de conversos i màrtirs

Jordi Curcó
Lleida

Jacint Peraire és un periodista i escriptor lleidatà que resideix a Barcelona des de fa quaranta anys. Professionalment jubilat i autor d'una quinzena de títols, no para d'escriure i publicar. Actualment treballa en la redacció d'una altra obra sobre conversos, on parlaran més els biografiats que l'autor.

L'any 2001, amb motiu de la beatificació de Francesc Castelló, l'editorial Biblioteca d'Autors Cristians (BAC) va publicar l'obra *Cantando hacia la muerte*. Què us va motivar a escriure sobre aquest jove màrtir lleidatà?

Quan ja havia publicat *En carne viva* —el meu primer llibre, que narra la vida i mort del Dr. Pere Tarrés, també editat per la BAC— vaig decidir escriure un text on conjuntament compartien protagonisme Salvi Huix Miralpeix, bisbe de Lleida, i Francesc Castelló i Aleu. Un bisbe i un apòstol laic, tots dos màrtirs lleidatans. Fins i tot el meu projecte ja portava títol. Vaig recórrer a l'amic Mn.

Nati Peiró

Jacint Peraire signa exemplars de «Diccionario de Conversos».

La mateixa editorial va treure un altre llibre vostre dedicat a quatre màrtirs de la guerra civil. Calia presentar aquests nous testimonis martirials?

El llibre porta per títol *El Cinca baja teñido de sangre* i presenta els testimonis dels anomenats «curetes de Monzón», Mn. Josep Nadal, fill de Bell-lloc, i Josep Jordan, així com Rafel Gascó i Gabino Gascó, pare i fill màrtirs al poble de Sena (Osca). A aquest llibre el va seguir *La canción de Dom Mauro*, escrit corresponent a la petició de la comunitat benedictina de Leire (Navarra), que completava la trilogia martirial que he aportat al fons editorial de la BAC. Crec sincerament que cal donar a conèixer els testimoniatges de fe heroica, com el de Francesc Castelló, que l'Església ja ha presentat com a model al món cristià i en els altres màrtirs biografiats està a prop de proclamar.

Poc després van sortir al carrer tres llibres més de testimonis de gent convertida a la fe. Com va sorgir aquesta iniciativa?

Primer van ser els volums titulats *Carlos de Foucauld y convertidos del siglo XX* i *Edith Stein y convertidos de los siglos XX y XXI*, escrits en col·laboració i editats per Edibesa en la col·lecció El Camino de Emaús. Posteriorment, vaig aportar a les novetats de la darrera diada de Sant Jordi la publicació *Diccionario de conversos*, que fou presentat als locals de la Balmesiana per Josep Miró i Ardèvol, fundador i president d'E-cristians i membre del Consell Pontifici de Laics. Es tracta d'un volum de més de quatre-centes pàgines, amb referència biogràfica d'uns nou-cents conversos, arribats a la fe des de l'escepticisme i l'ateisme, o pelegrins des de confessions germanes i fins i tot sense cap vincle amb el catolicisme o reviscolant un caliu religiós gairebé apagat. Abans d'aquests títols, vaig publicar *Eva Lavallière, la Magdalena del siglo XX*, la famosa actriu parisenc que, el 1920, va passar de la frivolitat i l'escàndol a la radicalitat evangèlica franciscana.

Tenen sortida avui dia aquests llibres de testimonis cristians?

El fet és que l'aparició de títols editorials es prodiga. Actualment tots estem tips de paraules. Prediquen els mossens, els polítics, la televisió, la ràdio, la premsa, el cinema, els estadis, els transports públics, els espais publicitaris del carrer... Paraules, paraules, paraules. I no oblidem la cita llatina *Verba movent, exempla trahunt* («les paraules commouen, els exemples arrossegueuen»). En versió moderna: «Val més una imatge que mil paraules.» Doncs bé, jo crec que també resulta més convincent un testimoniatge de carn i ossos que no pas un sermó o un discurs.

En el vostre cas, què és primer: l'escriptor o l'home de fe?

Sense cap dubte, l'home de fe i, al seu servei, l'escriptor amb inquietuds apostòliques, cercant apropar els homes a Déu.

Gerard Soler, vicepostulador de la causa de beatificació de Francesc Castelló, per cercar informació que ell em va facilitar, abundant i valuosa. Així, em va pregar l'autoria d'un llibre limitat exclusivament al personatge objecte de la documentació posada a les meves mans. Dit i fet. Tot un capgirament del projecte. El bisbe màrtir encara resta sense biografia.

El llibre va tenir força èxit, fins i tot va ser traduït al francès.

És veritat! El llibre va aparèixer coincidint amb la beatificació del jove químic lleidatà pel papa Joan Pau II, celebrada l'11 de març del 2001 a la plaça de Sant Pere del Vaticà. Va tenir una bona acceptació, extraordinària a les terres lleidatanes, i va ser-ne necessària la reimpressió a les poques setmanes. Més tard, se'n va fer la traducció al francès, per difondre'l al país veí i també al Canadà. Sé que la versió original espanyola ha arribat també a alguns països hispanoamericans.

El P. Romuald Díaz havia escrit ja una biografia del beat. En què es diferencia la vostra de la que va fer aquest monjo de Montserrat?

Són visiblement diferents: per l'extensió, el contingut i l'estil literari. El meu potser és més complet i documentat, gràcies al fet que vaig ser afortunat pouant informativament en la *positio*, que recull tota la informació transmesa a Roma. L'esment que heu fet del P. Romuald em porta el record de les nostres amistoses trobades al monestir i de converses telefòniques. Ell, també il·lusionat, beneïa i esperonava el meu projecte en camí. I fresca l'aparició de *Cantando hacia la muerte*, que li vaig fer arribar i li van llegir (ja que es va quedar cec en els darrers anys de la seva vida), correspongué amb aquestes afectuoses i agraïdes línies: «Estimat Jacint: segons tinc entès, la sortida de la biografia ha estat un èxit. Haver pogut entrar a la BAC va ser un encert. Ja podeu pensar com me n'alegro. L'obra és llegida amb gust i, de vegades, amb emoció...»

NADALES
COBLA SANT JORDI
Ciutat de Barcelona

COBLA SANT JORDI
CIUTAT DE BARCELONA
NADALES | CARMÉ CANELA
Amb la col·laboració de Roger Mas
Tòmas Grau, direcció
Ramón Ángel Rey, percussions

El dimoni escuat
El desembre congelat
El rabadà
El noi de la mare
Passeig en trineu
Santa nit
El petit vailet
Les dotze van tocant
La pastora Caterina
Fum, fum, fum
L'àngel i els pastors
No n'hi ha
White Christmas

UN NADAL DE NADALES!!!
NOU CD A LA VENDA
A LES MILLORS
BOTIQUES I A MUINES!
QUE NO ET FALTI
AQUEST NADAL!

iTunes discmedi blau DISCMEBI S.A. - Barcelona, 2012 - 08004 Barcelona Tel.: 932 446331 - Fax: 932 296 517 e-mail: discmedi@discmedi.com www.discmedi.com

Culmina la restauració del conjunt del Sant Sepulcre de Palera

Es pot visitar la basílica i s'ofereixen serveis d'acollida

Víctor Gay
Beuda

Han culminat els treballs de restauració del conjunt de l'antic monestir del Sant Sepulcre de Palera, situat al cor de la comarca de la Garrotxa. Es tracta d'un projecte inclòs en el programa Romànic Obert, finançat conjuntament per la Generalitat de Catalunya i l'Obra Social "la Caixa" i dotat amb 150.000 euros.

S'ha constituït una Fundació que gestionarà el conjunt mitjançant el corresponent Patronat, que ha autoritzat el funcionament dels serveis d'acollida que, en una primera fase, inclouen bar i restaurant. S'ha encomanat a Joan Cuadrat i Pamela del Hoyo, que s'encarreguen també del guiatge de les visites.

L'esmentat Patronat l'integren principalment el bisbat de Girona —el bisbe Mons. Francesc Pardo n'és l'actual president—; l'Ajuntament de Beuda, que inclou en el seu terme Palera; la Diputació de Girona —els seus tècnics s'han encarregat de la direcció dels treballs de la restauració— i la Conselleria de Cultura de la Generalitat de Catalunya, juntament amb altres entitats.

De Jerusalem a Palera

El monestir del Sant Sepulcre de Palera s'inscriu en les fundacions de l'orde de cavallers d'aquesta advocació. La consagració del seu temple data del segle XI i, segons documents recuperats per l'historiador Miquel Llosas en la seva obra *Palera. Basílica del Sant Sepulcre. Priorat benedictí del segle XI*, tindria aquesta dignitat basilical.

Més enllà del que hi puguin dir els historiadors, Palera té les prerrogatives i indulgències iguals que el Sant Sepulcre de Jerusalem. És a dir, que els qui peregrinen a Palera i compleixen amb el ritual corresponent és com si ho haguessin fet a Terra Santa. Els cavallers del Sant Sepulcre es troben almenys un cop l'any a Palera, concretament per Setmana Santa.

El conjunt de Palera està integrat per l'església i el monestir. La primera va ser restaurada fa més de trenta anys i s'ha

La restauració s'ha dut a terme a través del programa Romànic Obert.

«El pelegrinatge al Sant Sepulcre de Palera permet guanyar les mateixes indulgències que fer-ho al Sant Sepulcre de Jerusalem»

mantingut amb perfecte estat de conservació, en bona part mercès a la cura dels cavallers i també dels successius rectors (actualment ho és Mn. Martirià Pla, que també té les feligresies de Besalú, Fares, Dosquers i la Miana). A l'entorn de Palera hi resideixen un centenar de persones.

Pel que fa a l'antic monestir, que havia mantingut els serveis d'hostatgeria fins fa un quart de segle, s'havia anat deteriorant, fins a oferir un estat ruïnós.

Unes intervencions conjuntes del bisbat, l'Ajuntament de Beuda i la Diputació van facilitar que se'n posés en marxa la restauració en quedar inclosa en el programa esmentat de l'Obra Social "la Caixa", que està proper al seu final. La darrera obra en procés és l'església de Sant Pere de Galligans, a la ciutat de Girona.

Per fer cap a Palera, cal anar fins a Besalú i des d'aquesta població seguir la carretera en direcció a Figueres i just a la sortida, a mà esquerra, trobem l'accés a Beuda. Seguint aquesta ruta, a uns tres quilòmetres, també a l'esquerra, l'accés a Palera està perfectament indicat; des d'aquest punt, la ruta és de terra, però molt ben conservada. El conjunt de Palera l'integren l'església de Santa Maria, la del Sant Sepulcre i el restaurat monestir amb els serveis d'acollida.

El claustre de Palera és el nom de l'hostatgeria que en aquest moment ofereix serveis de bar i restaurant. El telèfon és: 872 000 100.

Juan José Brugera, nou president del Patronat de la URL

Redacció / Barcelona

El Patronat de la Universitat Ramon Llull (URL) ha nomenat Juan José Brugera nou president del Patronat de la URL Fundació per a un període de quatre anys. Brugera succeeix Leopoldo Rodés, que ha exercit el càrrec durant vuit anys.

Els càrrecs de la Junta del Patronat de la URL Fundació queden ara de la següent manera: president, Juan José Brugera; vicepresident primer, Dr. Miquel Àngel Barrabeig, representant de FUNITEC La Salle; vicepresident segon, P. Enric Puig, representant d'IQS CETS Fundació Privada, i secretari, Dr. Salvador Pié, representant de la Fundació Blanquerna.

Juan José Brugera Clavero és enginyer tècnic industrial per l'EUITI de Terrassa. Va cursar un màster en Business Administration a ESADE i va obtenir el *Post Graduate Diploma* a l'IESE el 1976. Des de l'any 2008 és president d'Inmobiliària Colonial i des del 2010, president de la Société Foncière Lyonnaise. Va ser president de Panrico (2007-2011) i director general del Grupo Mutua Madrileña (2006-2007).

Brugera va presidir la Fundació ESADE (1999-2005) i va ser membre del Patronat de la URL, membre del Ple de la Cambra de Comerç de Barcelona i president de la Comissió de Política Econòmica. Ha estat investit doctor *honoris causa* en Econòmiques per la Constantinian University of Providence, a Rhode Islands (Estats Units). Així mateix, és professor honorari de la Societat Científica de Xile.

La Marató de TV3, contra el càncer

Redacció / Barcelona

El proper diumenge 16 de desembre tindrà lloc una nova edició de La Marató de TV3, que enguany estarà dedicada a la lluita contra el càncer. Aquesta iniciativa solidària compta sempre amb un disc i un llibre que acompanyen la campanya de sensibilització. El disc està interpretat per vint-i-un artistes que canten un total de divuit cançons. D'entre elles, destaca l'emotiva *Mai caminaràs sol*, interpretada per Glaucs i Menaix a Truà, que reforça la importància d'ajudar els que ho passen malament. Per la seva banda, el llibre de La Marató, titulat *Tot està per fer i tot és possible*, està editat per

TV3 i Ara llibres. Tots els diners que es recaptin de la venda del disc i del llibre aniran íntegrament al marcadore de La Marató.

La Marató de TV3 és un programa impulsat per Televisió de Catalunya i la Fundació La Marató de TV3 que està enfocat a obtenir recursos econòmics per a la investigació científica de malalties que, ara per ara, no tenen curació definitiva. Cada any el segueixen més de tres milions de persones, recapta una mitjana de set milions d'euros i genera una mobilització ciutadana tan extraordinària que s'ha consolidat com la gran festa de la solidaritat a Catalunya.

Però La Marató de TV3 va més enllà

de l'obtenció de fons. Té una important tasca de sensibilització de la població catalana pel que fa a determinades malalties i la necessitat de potenciar la recerca científica per prevenir-les i/o curar-les. Per a La Marató és tan important la recaptació de diners com la divulgació científica, la conscienciació i l'educació de la societat en la cultura científica.

El programa combina la sensibilització, la divulgació científica i l'entreteniment. Durant l'emissió s'explica la realitat de les malalties a través del testimoni directe de les persones que les pateixen, de les seves famílies, dels metges i els científics que hi tenen relació, i amb l'ajuda de les tècniques audi-

ovisuals més avançades. Hi col·laboren figures del món de la música, el teatre, el cinema o l'esport que participen en el programa desinteressadament o que, com molts altres voluntaris anònims, dediquen el seu temps a recollir les trucades de donacions en les seues telefòniques o en altres tasques de suport.

Els resultats de les diferents edicions de La Marató han demostrat la capacitat de convocatòria i cohesió de TV3, així com la capacitat de la societat catalana d'aplegar-se en un acte solidari. La reacció de la població és tan exitosa per la quantitat de diners recaptats com pel nombre de ciutadans i empreses que es mobilitzen per la causa.

Manual d'instruccions del cristianisme

Mn. Josep M. Rovira Belloso publica «Déu fa créixer les persones», un llibre per a la gestió de la vida cristiana quotidiana

Francesc Grané

Dr. Comunicació i Humanitat.
Director Centre Edith Stein

Amb l'intent de trobar punts de contacte entre l'espiritualitat d'Orient i Occident, l'inspirador del monacat a Europa, Joan Cassià (360-435), va formular la idea de la Universitat del Desert. El volum *Déu fa créixer les persones*, de Josep Maria Rovira Belloso, és, sens dubte, un llibre sorgit de la Universitat del Desert, però del desert de Santa Eulàlia, a Barcelona.

Un llibre escrit des d'una nova etapa, on revisa el seu propi itinerari en el context de la situació de la societat contemporània després del pas per una malaltia greu. I dic desert de Santa Eulàlia perquè en el seu pensament hi destil·la un objectiu, que coincideix amb l'objectiu del pontificat de Benet XVI, el de pensar bé la realitat de la persona. La idea recurrent de revisar l'antropologia subjacent en la visió de les coses. I del pensar bé se'n deriva, necessàriament, el parlar bé o, si volen, quin és el discurs públic que se'n deriva.

Déu és Amor

El llibre s'inicia amb una reflexió central: com pensar correctament la persona avui? Es planteja, doncs, les relacions entre el conèixer, l'estimar i l'actuar. I posa com exemple una pràctica que no li resulta desconeguda durant aquests anys, la contemplació del jardí. Quan contempla una palmera, ens diu, el seu jo la mira amb intel·ligència, però atrapat per una gran admiració, una aquiescència afectiva, un afecte positiu. S'endevina, en Rovira Belloso, un cert malestar davant de les tendències excessivament racionalitzadores de cert pensament teològic.

Recorda sant Basili que, des de la tradició de l'Orient, va recórrer a la unitat entre intel·ligència i afectivitat. El coneixement no és fred, té el seu origen en l'amor. Estimar és el primer pas vers el coneixement. El segon, la fe, que és acció de Déu que se'ns dona en la intimitat. També aquesta intimitat amorosa porta al coneixement. Rovira Belloso recorda la pregunta que es fa Benet XVI quan es qüestiona si podem entendre allò pel qual no sentim cap afecte. En l'arrel del coneixement hi ha, per tant una «anticipació per simpatia», que és l'expressió del «qui no estima, no coneix Déu, perquè Déu és Amor».

Una consideració d'aquestes característiques tindrà repercussions en les pràctiques pedagògiques cristianes, especialment reivindicant certes pràctiques, com per exemple la d'anar a conèixer el barri en clau de missió, pràctiques que en el seu dia van ser titllades de paternalisme i que, des de la lògica del procés del coneixement, es revelen carregades de sentit.

En la lògica del procés de coneixement amorós, Rovira Belloso reivindica, amb força, el paper de l'Esperit Sant.

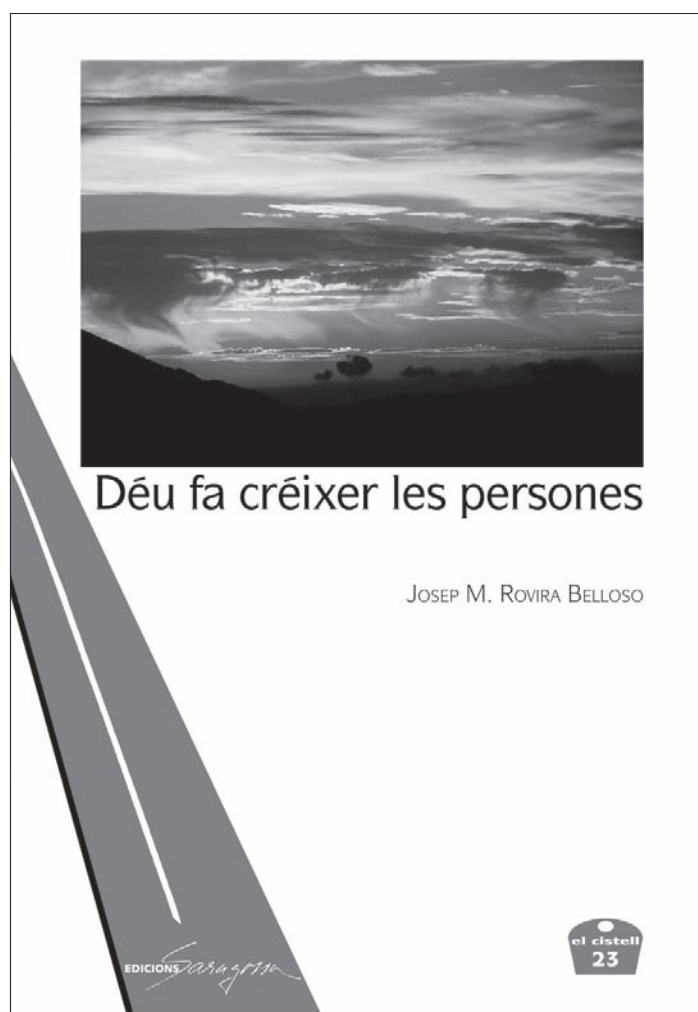
Ho fa reclamant un alliberament de certa ideologia racionalista. L'Esperit és actuant, real. «Converteix la pura raó en intel·ligència viva i amant (...). Ens fa conèixer amb els ulls del cor.» Rovira es mostra molest contra certes maneres reductores, encapsulades, d'entendre l'Esperit Sant. En les coses de Déu, el sentit intel·lectual és l'Amor, afirma Rovira parafrasejant Guillem de Saint Thierry. L'Esperit Sant, per tant, és el motor, l'element amorós de la intel·ligència que ens obre a nous estadis, a noves formes de coneixement.

Aquest toc d'alerta contra un excés de racionalisme té, però, la seva contrapartida envers certes formes d'espiritualitat, i el llibre clama «contra certa fatiga i excés problematitzador d'una espiritualitat molt espiritualitzada». Precisament per això, quan repassi el temps litúrgic parlarà de la Pentecosta com un «cop de platerets», un nou estadi —real— en la transformació, en el nou naixement de la vida en Crist. «A Déu ningú no l'ha vist mai», tot i que hi vulguem entrar en contacte. Per aquest motiu, si una cosa sorprèn del llibre *Déu fa créixer les persones*, de Rovira Belloso és la importància atorgada a les mediacions, especialment a la mediació de la paraula, del discurs. Per a Rovira, Jesucrist és el contingut del discurs sobre Déu, el que tradicionalment se'n diu «la imatge».

Aquí trobem una afirmació fonamental: «No cal ser espiritual; la paraula és una resposta a la recerca antropològica.» La dimensió espiritual no és un estadi superior distanciat d'allò pròpiament humà. La gràcia es manifesta precisament en la modificació permanent de la naturalesa humana, portant-la cap a una naturalesa sobrenatural. I en això, Rovira és clar: no hi ha sortida, tota paraula nova passa, necessàriament, per la creu.

Mediació del temps

El llibre resulta provocador quan, lluny de les espiritualitats que proposen fugides estètiques o exòtiques del

JOSEP M. ROVIRA BELLOSO,
Déu fa créixer les persones.
Edicions Saragossa, Col·lecció
El Cistell, 2012, 196 pàg.

«Aquest excel·lent manual té una idea subjacent, la de l'Advent, entès no com un moment del temps litúrgic, sinó com la centralitat de l'experiència cristiana»

món, presenta les servituds quotidianes de l'ara i aquí, l'espai i el temps, com a mediacions o espais de trobada amb el misteri de Déu: «Crist baixa

al nostre espai i al nostre temps.» Rovira assenyala com especialment central la mediació del temps i, per això, reclama una reconciliació, una resignificació del nostre calendari, de les nostres festes esteses al llarg dels tres-cents seixanta-cinc dies de l'any. Tornar a dotar de significat vital contemporani dates i llocs que ara per ara només són contemplats com un museu del passat. Anar més enllà de la cultura popular per fer-ne experiència existencial del Misteri de Déu en la pròpia vida.

D'entre totes les mediacions, les centrals en la vida cristiana: l'eucaristia. «Per què no s'explica bé, ja en la catequesi infantil, que el cristià viu amarant en la litúrgia, que té per centre l'Eucaristia del diumenge al llarg de l'any en la roda del temps?» L'any litúrgic, a través del dia a dia viscut a cada casa i en cada família, és l'espai pedagògic per excel·lència del cristià. I és des d'aquest dia a dia des d'on es pot copsar i on es

pot realitzar la pedagogia del misteri, perquè cada dia l'Església ens proposa un text nou, les biografies d'uns sants que, seguint Ricoeur, inviten a pensar i ens introdueixen en el misteri amorós que ens crida personalment a nosaltres.

Tot es fa nou en Crist: és la feina que ens toca ara, com a generació Rovira Belloso ens ofereix una guia perfecta per entendre una herència que, massa sovint, es contempla com una pedagogia arcaica. *Déu fa créixer les persones*, de Josep Maria Rovira Belloso, és un manual d'instruccions del cristianisme per a les persones que siguin capaces de deixar els llocs comuns.

Aquest excel·lent manual per a la gestió de la vida cristiana quotidiana té una idea subjacent, i és la idea de l'Advent. L'Advent entès no com un moment del temps litúrgic, sinó com la centralitat de l'experiència cristiana. Déu entra en la nostra intimitat. O dit d'una altra manera: amb Déu hi podem tenir una relació. Una relació que transformarà la nostra existència. Sota aquesta premissa, tot està per fer.

La Sala Pere Casaldàliga arriba als 10.000 assistents

Redacció / Barcelona

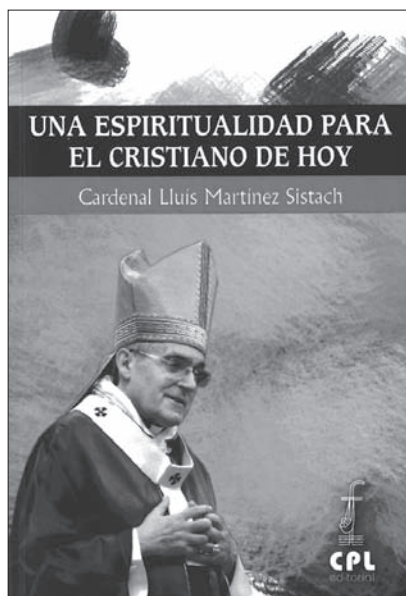
La Sala Pere Casaldàliga de l'Editorial Claret ha aconseguit 10.000 persones des de l'any 2008. Aquesta sala sempre ha pretès ser un espai de diàleg, amb una interessant i variada agenda cultural.

La sala pren el nom d'un dels missioners claretians insígnia per a la congregació, Pere Casaldàliga, seguidor de la Teologia de l'Alliberament, que des del 1968 viu al Brasil, duent a terme una constant denúncia pública dels grans terratinents, i on ha implantat comunitats cristianes que són

ferment d'una gran església popular a la diòcesi de São Félix.

Actualment la Sala Pere Casaldàliga ofereix entre dos i tres actes per setmana entre presentacions editorials, conferències, col·loquis... Esdevé així un dels espais culturals més vius de la ciutat de Barcelona.

Llibres

Seguir Jesús

En aquest llibre es dona a conèixer el valor d'actualitat de l'itinerari cristià anual, com a resposta a la crida que el Senyor fa a cadascun de nosaltres a seguir-lo i romandre-hi. Una crida i una resposta que configuren aquella espiritualitat que ha de mantenir i orientar tota la vida cristiana. L'autor és el cardenal Lluís Martínez Sistach, arquebisbe de Barcelona i president de la Comissió Episcopal de Litúrgia de la Conferència Episcopal Espanyola.

Cardenal Lluís Martínez Sistach, *Una espiritualidad para el cristiano de hoy*. Centre de Pastoral Litúrgica, Col·lecció *Libri*, 2012, 202 pàg.

Pare i fill

Seguint l'estil confessional dels grans autors de la literatura japonesa, Kenzaburô Ôe tracta en aquest llibre un tema universal, difícil i complex servint-se d'unes imatges vives i impactants: com reacciona un pare, en Bird, un jove de vint-i-set anys, intel·lectual frustrat, davant del naixement d'un fill discapacitat? La implacable honestat amb la qual retrata el protagonista converteix en Bird en un dels personatges més inoblidables de la ficció recent.

Kenzaburô Ôe, *Una cuestión personal*. Edicions de 1984, Col·lecció *Mirmanda*, 2012, 254 pàg.

Un gran tresor

Amb motiu de l'Any de la Fe, el sacerdot, teòleg i periodista Antonio Gil Moreno ens parla en aquestes pàgines de la fe des de diferents vessants: com a do, com a trobada, com a descobriment, com a realitat interior i pregona, com un gran tresor. Bona part dels capítols recullen missatges, declaracions i cites puntuals del Papa, de sants i de diferents autors espirituals. Segons l'autor, l'amor de Déu per la humanitat és l'autèntic motor de la fe.

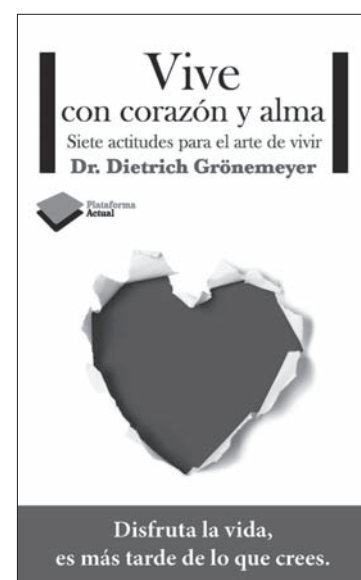
Antonio Gil Moreno, *El perfume de la fe*. Editorial Paulinas, Col·lecció *Caminos Nuevos*, 2012, 176 pàg.

Viure amb plenitud

El Dr. Dietrich Grönemeyer, el metge més popular d'Alemanya, ens mostra amb un estil directe i apassionat què és el més important i com aconseguir-ho per viure amb plenitud i sentit. Alhora, ens fa reflexionar sobre el fascinant engranatge que conformen el cos i l'ànima. L'autor ens ajuda a entendre més profundament els mecanismes d'aquesta preciosa obra d'art que constitueix la vida i a actuar guiats fonamentalment per l'amor.

Dr. Dietrich Grönemeyer, *Vive con corazón y alma*. Plataforma Editorial, Col·lecció *Actual*, 2012, 288 pàg.

Disfruta la vida,
es más tarde de lo que crees.

Gent de casa

Tecla Sala i Miralpeix, empresària sensibilitzada pels problemes socials

Avui el nom de Tecla Sala està associat a un centre cultural a l'Hospitalet de Llobregat, on hi ha la biblioteca del mateix nom, edificat sobre l'antiga fàbrica de la seva propietat, així com a La Blava, la fàbrica tèxtil on va treballar el poeta Miquel Martí i Pol a Roda de Ter.

Tecla Sala i Miralpeix va néixer a Roda de Ter el 1886. Tot i que s'indica sovint que era d'una família rica, sembla que només rebé en herència uns pocs telers sense gaire fortuna. Als dos anys restà òrfena de mare, en morir aquesta, Dolors, de part, i el pare va morir quan ella tenia cinc anys; de manera que va criar-se amb el seu oncle. Tecla es va casar el 1906 amb Joan Riera i Sala, cosí germà d'ella, també orfe i acollit pels mateixos oncles, sense cap cabal ni fortuna, amb el qual tingué cinc fills.

Als 22 anys, Tecla començà a gestionar sense tutela la fàbrica, i va haver-se de traslladar a Barcelona el 1909. El 1913 va adquirir uns edificis industrials ja existents a l'Hospitalet per muntar-

hi la seva cotonera, aprofitant el canal de la Infanta.

Vint anys durà el matrimoni perquè cap al 1926 es va quedar vídua. De manera que, amb fills adolescents, va gestionar ella mateixa l'empresa, en la qual treballaven mil dos-cents treballadors, homes i dones. El 1928 va fer construir el Casal Sant Jordi, obra de Joaquim Folguera, per tal

d'ajudar Mn. Batlle en l'impuls de l'escultisme català, tot i l'hostilitat que hi mostrava el dictador Primo de Rivera.

Tecla Sala, lluny d'estils impropis d'una persona cristiana com sovint seguien patrons d'aquella època, era una persona sensibilitzada pels problemes socials: va muntar un economat a la fàbrica, que el subvencionava, i també una infermeria, serveis mèdics, escoles per als fills dels treballadors i treballadores, taller de costura, servei de dutxes... Tot es va estroncar el 1936 quan més d'un treballador de la seva fàbrica va ser víctima de les ires i trets dels anarquistes.

Amb la fàbrica col·lectivitzada, Tecla Sala va fugir el 1936 a França, on passà la guerra i en el retorn ja res no seria el mateix. Pregonament religiosa i espantada per la misèria del moment, es lliurà a nombroses obres de caritat, algunes sense que se sàpiguen, d'altres de prou conegudes, com la reconstrucció de la parròquia de Santa Eulàlia de Mèrida a l'Hospitalet, subvencions a la Creu Roja i una escola a l'Hospitalet, locali-

Joan Pallarès-Personat
Historiador
jpallarespersonat@gmail.com

tat que al final la va fer filla adoptiva el 1954 i, en vida, li va dedicar un carrer. Però Tecla Sala no s'aturà i el 1957 va comprar el terreny per construir el camp de futbol de l'Hospitalet i va invertir més de mig milió de pessetes per a una escola. Va acudir al Vaticà, on Pius XII la rebé en audiència.

Va ajudar la parròquia de Premià de Mar (en pagà les campanes), i l'escola professional, va fer donacions a Montserrat i no s'oblidà del seu Roda de Ter natal, en què va reconstruir l'església i va crear la Llar de Noies Santa Tecla.

Tecla Sala i Miralpeix va morir el 1973 a Barcelona. A poc a poc havia anat deixant el negoci en mans dels fills, però fins al darrer moment no va deixar de dir i de creure que les coses s'havien de fer amb el poble i que s'havia d'estar al seu costat. Persones que la tractaren indiquen que no era una persona llunyana a la gent, sinó més aviat al contrari, feia bons els principis d'igualtat.

• Per saber-ne més: Còppulo, Sílvia. *Tecla Sala. Dones d'empresa*. Generalitat de Catalunya.

Crítica literària

A casa amb ulls de viatger

No sé a vosaltres però a mi em passa que, de tant veure la meua ciutat, aquesta Barcelona que mostra bellesa i misèria a cabassos, no veig el que tinc als nassos i em perdo una història que és la meua i una arquitectura que envegen molts altres llocs que vaig a visitar i miro amb tot detall.

Els llibreters enyoràvem la reedició del llibre de Cirici *Barcelona pam a pam* però érem conscients que si no s'actualitzava era una molt bona guia, però coixa perquè mostrava una Barcelona que ha crescut i variat com tota ciutat viva i activa. Ara podem oferir el llibre ben complementat per l'addenda que ha escrit la coneguda arquitecta i política Itziar González i que ha titulat *Per no perdre peu*.

Deia Cirici: «Aquest llibre té per origen una vocació de passejant tafaner, de tota la vida i una estimació no menys continuada per Barcelona, en tant que motor de Catalunya.»

Diu Itziar: «He caminat amb el llibre a les mans durant mesos. Ja ho havia fet d'estudiant, però ara tot m'ha resultat molt més intens ja que calia trobar una manera de sumar una nova veu —la

ALEXANDRE CIRICI i ITZIAR GONZÁLEZ

Barcelona pam a pam

Per no perdre peu

Comanegra, 2012, 450 i 142 pàg.

meua— a la madura, rigorosa i saberuda veu coral d'Alexandre Cirici, sense desafinar.»

El resultat no pot ser més engrescador per a qui vulgui conèixer la nostra ciutat amb detalls no només arquitectònics, que també o sobretot, sinó amb coneixement de per què és així i no així, història viscuda també pam a pam i sense perdre peu, tot amb uns vocabularis diferents (no endebades han passat molts anys), però complementar.

I tan crítics com faci falta, i tan enamorats de Barcelona com a bons fills que l'han sabut estimar i conèixer, fins a transmetre'ns les ganes de fer el mateix ben acompanyats per la seva paraula escrita, els seus planells, itineraris i mirades que ens ajudaran a mirar el que veiem amb la llum necessària i apropi-

ada d'uns entesos en la matèria. Companyia impagable i difícil de trobar en altres ciutats del món.

He d'afegir que també és un llibre, o llibres en aquest cas, que es pot llegir a casa i anar agafant coneixements, o sigui, culturitzant-te com a lector, i en passar per tal o tal altre lloc saber el què del que hi veus. En definitiva, ser un ciutadà més *llegit* i, per tant, més interessat en el que és el teu patrimoni i així poder-lo transmetre a parents, amics, coneguts i saludats i, afegim a la frase d'en Pla, forasters i visitants.

Els llibres formen un tot en presentar-se en un estoig i, per ser transportable i no fer créixer el volum, té un cos de lletra un xic petit, però, tranquils, que és molt clar i no hi deixareu la vista. De veritat no us el perdeu, tenir-lo a mà us serà tan útil com plaent.

Pere Fàbregues
Llibreter

Crítica cinematogràfica

Adrenalina intel·ligent

ARGO

DIRECTOR: Ben Affleck.

INTÈRPRETS: Ben Affleck, Bryan Cranston, John Goodman, Alan Arkin.

MÚSICA: Alexandre Desplat.

GÈNERE: Drama. Thriller.

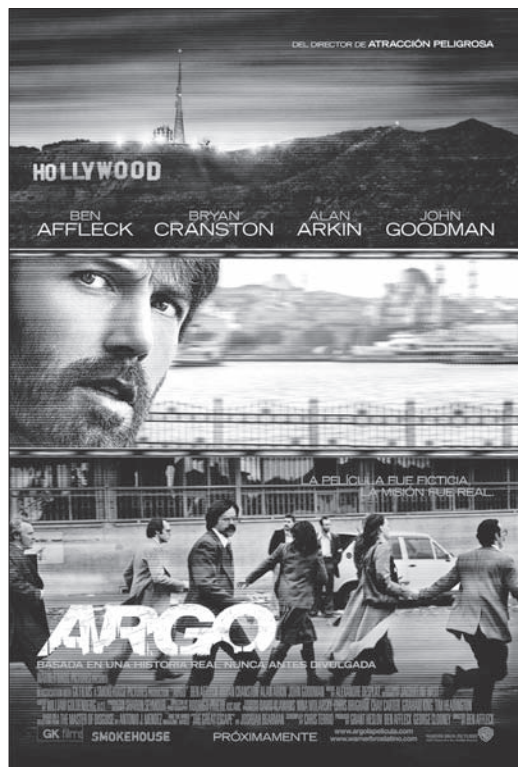
120 minuts.

Estats Units, 2012.

Fa uns quants anys el jove actor Ben Affleck es va donar a conèixer per una bona interpretació al costat de Matt Damon al film *El indomable Will Hunting*. Després d'aquesta bona pel·lícula, Affleck va actuar en altres amb unes interpretacions gairebé sense rellevància.

Però el 2007 Ben Affleck es va posar darrere les càmeres i va dirigir *Adiós pequeña, adiós*, interessant film que, amb una temàtica molt pròpia de cinema negre, s'atrevia fins i tot a fer una reflexió religiosa. Anys després va arribar *The town, ciudad de ladrones*, amb la qual Affleck es va erigir com un bon director. Ara, quan ha estrenat *Argo*, hem de rendir-nos davant l'evidència que estem davant d'un molt bon director amb un gran ofici per explicar històries.

La història que explica *Argo* es podria considerar surrealista i pròpia d'una farsa de ciència-ficció si no sabéssim que ens trobem davant de la narració d'uns fets històrics.

El 1979, l'ambaixada dels Estats Units a Teheran va ser ocupada per una turba furiosa d'iranians que van segrestar uns 70 ciutadans nord-americans que eren a dins. Sis d'ells van aconseguir fugir-ne i es van refugiar a casa de l'ambaixador de Canadà. Lògicament no en podien sortir perquè, si haguessin estat descoberts, se'ls hauria acusat d'alta traïció en un moment en el qual la justícia brillava per la seva absència i les execucions eren constants.

La CIA i el govern canadenc van organitzar una operació per rescatar els sis diplomàtics nord-americans. Amb aquesta finalitat i amb l'agent Tony Méndez al capdavant, es va recórrer a un expert en l'art de la disfressa i es va preparar l'escenari per al rodatge d'una pel·lícula (*Argo*), en la qual participava un equip de cercatants de Hollywood.

Aquesta història va romandre als arxius secrets de la CIA fins que, passat el temps pertinent, el govern dels EUA la va desclassificar i es va poder conèixer.

Amb aquest material Affleck aconseguix un film contundent i molt ben rodut. S'hi barregen amb habilitat imatges reals amb imatges de ficció (algunes de dramàtiques: dones amb hijab armades i amenaçants, cadàvers penjats en grues...) la qual cosa atorga al relat un realisme excel·lent.

Affleck, d'altra banda, imposa a tota la pel·lícula un interès creixent que fa que l'adrenalina augmenti a cada minut. Acompanyat per una música efectista, la tensió emocional i dramàtica de la situació es trasllada admirablement a l'espectador, que participa d'una inquietud cada vegada més gran davant del suspens de la situació. El responsable d'aquesta escalada de tensió i d'intriga és un muntatge excel·lent que utilitza sovint dues línies narratives que es desenvolupen alternament a la pantalla. En aquest sentit Affleck ma-

neja l'espectador al seu gust i l'arrapa a la cadira i fa que l'interès del film sigui cada vegada més gran.

Un altre element interessant és la relació que l'agent Méndez manté amb tots els grans de Hollywood. Els egocentrismes i les banalitats que amaguen manca de talent en el món del cinema són tractades amb una hilaritat que serveix de respir i somriure per a l'espectador.

Per primera vegada en la seva carrera com a actor, Affleck l'encerta en un to inexpressiu i fred necessari per al seu personatge. Els secundaris estan molt bé, i cal destacar Bryan Cranston i John Goodman.

Tampoc no mancarà qui digui que aquesta és una pel·lícula descaradament proamericana. El final, amb Méndez reconciliat amb la seva família i abraçant el seu fill amb la bandera dels EUA, és certament molt propagandista; però això no enfosqueix la grandesa d'un film d'intriga realitzat excel·lentment i capaç de mantenir l'espectador atent a la pantalla fins al final. I dic fins al final perquè, fins i tot, els rètols de crèdit són interessants perquè apareixen els personatges autèntics del drama.

En fi, cinema d'acció amb majúscules, amb una trama humana, sense més efectismes que els d'una història ben explicada. En aquesta època en la qual l'anomenada primavera àrab suscita dubtes sobre la seva bondat, benvinguda sigui aquesta excel·lent pel·lícula d'acció que ens recorda una de les pàgines desconegudes de la nostra història.

Josan Montull
Salesià

Per Francesc Nicolau
Professor de la Facultat
de Filosofia de Catalunya

Actualitats científiques

Hi ha superpoblació al nostre planeta?

Crec que és cosa coneguda de tothom: a la Terra la humanitat ha crescut de tal manera que es diu que aviat potser ja no hi cabrem. Sabem que la població mundial humana, que era d'uns 2.000 milions d'habitants el 1920, ara és de 6.854 milions. Això és més que triplicar-se en menys d'un segle. Una crescuda tan ràpida fa esfereir. Penseu que es calcula que quan Jesucrist vingué al món el total de la humanitat no sobrepassava els 200 milions i que no arribava als mil a l'inici del segle XIX. És, doncs, recentíssima l'explosió demogràfica que experimentem. Hi ha hagut una acceleració que mai no s'havia vist. En els últims 12 anys el creixement ha estat de 1.000 milions. I a aquest ritme es prediu que el 2050 ja arribarem a més dels 9.500 milions. Què cal dir, des del nostre punt de vista cristià, d'aquestes estadístiques?

En primer lloc cal notar que les estadístiques es fan sobre fets, però el que cal és esbrinar també les causes que els han motivat. I és clar que si les causes canvien també canviaran els efectes. Aquesta crescuda es deu a dos factors importants: la caiguda de la mortalitat i el manteniment d'una fecunditat alta. Augment, per tant, de vells i minva de parts desgraciats. Però de vell no es passa i al nostre país, concretament, ja s'ha reduït tant la diferència entre nascuts i morts que gairebé s'ha igualat; es van mo-

rint els qui havien allargat la vida i contribuïen a fer créixer el nombre dels ciutadans. Ens trobem ara amb el fenomen d'un creixement de la mortalitat. I per una altra banda ens ve que també creix la mitjana d'edat de les mares primerenques, cosa que farà que no tinguin tants fills les famílies. S'ha dit, si bé no en tenim estadística, que si no fos per les joves famílies

d'immigrants a casa nostra ja estaríem en regressió demogràfica, malgrat el fet que també han minvat en natalitat, i probablement continuaran fent-ho. Aquestes realitats poden fer que hi hagi ara una baixada mundial en el ritme de creixença. I no som nosaltres només que ho diem; ho diu també el professor Jesús Sánchez Barricarte de la universitat Carlos III de Madrid: «Encara ens trobem creixent per la inèrcia demogràfica, però la tendència és cap a l'estancament, perquè els nivells de fecunditat, de fills per dona, han caigut molt, i no tan sols als països rics sinó també en molts dels que es troben en via de desenvolupament. Més de la meitat de la humanitat de la població mundial té uns nivells de fecunditat que no garanteix el reemplaçament generacional.»

I per una altra banda, des del punt de vista cristià, hem de dir que ens hem de fiar de la Providència. No podem oblidar que és Déu qui té a la mà la marxa de la humanitat. Cal que no ho perdem de vista i, acceptant la seva voluntat, tindrem pau. Som realitzadors del seu pla si complim com cal. De la resta, que Ell en tingui les regnes!

Certeses científiques i fe cristiana

41. Què dir dels científics ateus o agnòstics?

Allò que dèiem d'Einstein al capítol anterior pot haver fet pensar a alguns dels nostres lectors que, si és cert, com deia l'il·lustre físic, que l'aprofundiment en la investigació científica provoca aquell sentiment de «religiositat còsmica», potser no hi haurà científics autèntics que siguin ateus del tot. Tots tindran, com a mínim, segons el raonament einsteinià, un sentiment semblant davant dels misteris de la natura. Sí que sembla que hauria de ser així, però hi ha temperaments i maneres de ser que condicionen la persona de tal manera que fan que no pensi com creuríem que hauria de pensar. Per això també hi ha hagut alguns científics de renom que s'han mostrat clarament ateus o simplement agnòstics. Què hi podríem dir nosaltres?

Alguns dels més coneguts

Abans del segle XIX no hem trobat cap científic dels que figuren en la història de la ciència que s'hagi professat ateu. Serà a partir de la Revolució francesa amb el culte a la raó que ens trobarem amb homes dedicats a l'estudi de la natura que diuen que no cal recórrer a Déu per explicar les lleis que regulen el curs de tot el que ens envolta. El primer que se'ns presenta és Thomas H. Huxley (1825-1895), metge des del 1845 i zoòleg investigador, que després de llegir el llibre de Darwin del 1859 s'hi entusiasma i hi veïa una arma contra la fe en un Creador. Es féu amic de l'autor i en passà a ser un defensor acèrrim. Fou anomenat el «bulldog de Darwin» i anà més enllà en les seves idees. Abans de publicar Darwin el llibre sobre l'evolució de l'home (1871) ell ja posava a la llum, el 1863, el *Man's Place in Nature*

(«El lloc de l'home en la natura») en el qual exposava la tesi de ser l'home un animal més, evolucionat, això sí, però afirmant que no calia fer-hi intervenir Déu. Va introduir el terme «agnosticisme» per expressar la postura que ell tenia per l'única raonablement vàlida, de considerar impossible de conèixer res sobre la divinitat. Postura que acabà essent pràcticament la de Darwin, abans creient, a causa, potser, de la influència que ell li tenia (ho explicàvem al nostre llibre *Teories evolucionistes i ciència de l'evolució*, Claret, Barcelona 2003, als cap. 11-13 i 17).

Entre els físics podem citar Paul Dirac (1902-1984) que, militant de l'ateisme, deia que Déu és un producte de la fantasia i la religió un opi per al poble (i un dia que discutia sobre religió, el 1927, amb Heisenberg i Pauli, aquest últim li etzibà a la cara: «Ja; el nostre amic Dirac té una religió que té per principi: Déu no existeix i Dirac és el seu profeta»). També Steven Weinberg (1933) premi Nobel de Física el 1979, acaba el seu llibre de divulgació científica dient: «Com més comprensible sembla l'univers, tant més sense sentit sembla.» I afegia: «La religió és un somni, de vegades un bonic somni i de vegades un malson. Però és un somni del qual jo crec que ja és hora de despertar-nos.»

I el divulgador científic Carl Sagan (1934-1996) deia: «L'univers és tot el que és, ha estat i serà» en el sentit de la inexistència de cap món espiritual, que ell exclouia totalment.

El biòleg Jacques Monod (1910-1976), premi Nobel de Biologia el 1965, en el seu llibre *Le hasard et la nécessité* («L'atzar i la necessitat») diu: «Tot el que existeix en l'univers és fruit de l'atzar i la necessitat» i també: «L'ho-

me sap, per fi, que es troba sol en la immensitat indiferent de l'univers, en el qual ha sorgit per atzar.» I el zoòleg Richard Dawkins (1941), autor de llibres de divulgació sempre de caire ateu, proposa substituir la religió per la ciència, ja que, diu, la ciència té totes les virtuts de la religió i cap dels seus vicis.

Acabem aquesta breu recensió amb Stephen Hawking (1942) que ja citarem al cap. 36, i que (a *El gran disseny*, Ed. Columna, Barcelona 2010) diu: «El concepte de multivers pot explicar l'ajustament fi de les lleis de la física sense que calgui un creador benèvol que fes l'univers a favor nostre.»

Què hi podem respondre nosaltres?

El que hem anat dient al llarg de tota la nostra exposició: que la ciència sola no pot afirmar, certament, com una simple conseqüència de les dades científiques l'existència d'un Creador, perquè seria passar a la transcendència a partir de les observacions sensibles, però menys encara pot negar-lo, per una raó semblant: l'experiència sensitiva no té cap raó per negar que hi ha altres entitats a part d'ella. Els arguments que addueixen aquests científics que no volen acceptar Déu no tenen cap valor lògic.

Pel que fa a l'evolució, que Huxley creia que era un argument a favor de la inexistència de Déu, ja vam explicar als capítols 30 i 31 que són perfectament componibles creació i evolució, cosa reconeguda per l'Església. I hi podem afegir encara: què mostra més intel·ligència, fer amb les pròpies mans una màquina complicada o construir una maquinària que la faci ella? Oi que

idear una construcció així és més difícil? Doncs Déu, que és infinitament savi, ha volgut fer l'home per mitjà de tot el fet evolutiu, cosa que mostra la intel·ligència divina que va fer que s'arribés a l'ésser humà mitjançant les lleis de la natura que Ell havia establert.

Als apriorismes de Dirac i Weinberg podem respondre que una «fantasia» que aparegui en totes les societats humanes potser indica que hi ha alguna cosa més que fantasia, i que l'univers precisament es fa incomprendible quan no admetem un Creador i una altra vida en l'eternitat. Del fet que sembli incomprendible no es dedueix pas que no hi hagi un Transcendent. Més aviat és un argument a favor: com que és absurd que existeixin incomprendibles cal que existeixi Algú que faci comprensible el nostre univers.

De Carl Sagan lamentem l'èxit que han tingut les seves obres de divulgació de caire ateu. Però ja es veu com el seu postulat que l'univers és tot el que realment existeix de manera que no hi ha res més enllac, també és una afirmació a priori que no es pot demostrar. Com ho sap que no existeix res més?

I de Monod hem de dir que ell mateix reconeix que en l'evolució hi ha dos grans moments que la ciència «encara» no ha aclarit: el pas de la matèria inerta a la vida, i el pas de l'animal a l'ésser dotat d'intel·ligència i consciència que és l'home. Ell diu «encara», confiant que arribi un dia que es vegi que també es van fer aquests passos per pur atzar, però nosaltres creiem que el que ens diu la nostra fe ho aclareix encara més: és Déu qui va voler que fos així i que un dia existís el llinatge humà en el qual Ell ha vessat el seu amor.

RESERVAT EL DRET DE PUBLICACIÓ

Des del carrer

MN. ANTONI CAROL, COORDINADOR GENERAL D'EVANGELI.NET

«A internet hem de ser incisius i molt breus»

Samuel Gutiérrez

«Fer arribar l'Evangeli per internet a tots els racons del món.» Aquesta és la missió que des de l'any 2002 fa amb entusiasme i gratuïtament Evangeli.net. El servei s'ofereix actualment en sis idiomes, tot i que està previst que en breu se n'incorporin alguns més. Amb motiu del desè aniversari i en el marc de l'Any de la Fe, els impulsos de la iniciativa han presentat algunes novetats que permetran aprofundir en la lectura i meditació diària de l'Evangeli.

Després de deu anys d'Evangeli.net i amb més de 200.000 subscriptors, com valora aquesta reeixida aventura evangelitzadora?

Dono gràcies a Déu pel servei que podem donar a la seva Paraula a través de la xarxa. És meravellós! I pensar que només des de fa 15 anys és possible la difusió de l'Evangeli a tan gran escala, amb fluïdesa semblant i fins als racons més recòndits del món! A més, i ho afirmo ple d'alegria, altres iniciatives evangelitzadores a través de la xarxa van ser posades en marxa, fins i tot, abans de l'any 2000. El servei Evangeli.net va arribar una mica més tard, el 2002. Benet XVI va escriure que «el sacerdot es troba com a l'inici d'una nova història». I amb raó!

Quines novetats han presentat en el marc del desè aniversari i coincidint també amb l'Any de la Fe?

El nostre servei consisteix a editar a la xarxa l'Evangeli del dia acompanyat d'una petita meditació de 320 paraules. Per a l'Any de la Fe, en paral·lel i complementàriament, sense sortir de la nostra metodologia, editem els comentaris Master: partint de l'Evangeli del dia, aquests mini-comentaris de 160 paraules expliquen temes i qüestions específiques de la nostra fe.

Per què creuen que és tan important la lectura i meditació quotidiana de l'Evangeli?

La santedat és amistat amb Déu, procurant ser cada vegada més fills de Déu.

Cristina Aguilar

Per això tenim un camí preciós: Jesucrist. Els evangelis ens informen àmpliament de la vida de Jesús. De cap altre personatge de l'antiguitat no tenim un retrat tan fidedigne. Llegint atentament l'Evangeli podem mantenir un tracte directe i assidu amb Jesús. Gràcies a la Paraula de Déu podem conèixer Crist, admirar-lo i estimar-lo, identificant-nos amb Ell.

Què intenten aportar amb els comentaris i homilies a càrrec d'un equip de més de 200 sacerdots?

El més peculiar i original d'Evangeli.net no és l'ús d'internet perquè altres germans nostres també ho fan. La singularitat d'Evangeli.net és l'amplíssim equip de fidels ordenats (bisbes, sacerdots i diaques) que, per torn, d'una manera coordinada, col·laboren en la tasca de redacció. D'aquesta feina en comunió, des de carismes diferents, obtenim un resultat de gran valor. Ho dic perquè la figura de Crist, perfecte Déu i perfecte home, és molt rica. Tota la seva bellesa no pot ser reflectida per un únic carisma. La varietat de carismes ens apropa al veritable rostre de

Crist. Internet fa possible obtenir un grandíssim valor afegit associant molts petits valors afegits. A partir de molts petits comentaris, aconseguim un gran comentari de la vida de Crist, desgranat al ritme del calendari litúrgic.

És important la brevetat dels comentaris?

A internet no es llegeix, es navega... A internet ens movem com entre dos ressorts. D'una banda, la curiositat —qui escriu avui?, des d'on?— incita a la lectura. De l'altra, l'avorriment dissuadeix de la lectura. Hem de ser incisius i molt breus!

La revitalització de l'Església, sobretot a Occident, passa per un redescobrimient de la Paraula de Déu?

Sens dubte! Em remeto a les afirmacions de Benet XVI: «Hem de descobrir novament el gust d'alimentar-nos amb la Paraula de Déu» (*Porta fidei*, n. 3). A Evangeli.net, des del primer dia, hem procurat fer nostre un eslògan de Joan Pau II: «Aneu arreu del món, per internet, a predicar l'Evangeli a tota criatura.»

Eduard Brufau

Rauxa

Fem-nos entendre

Els col·lectius Emma i Wilson són unes plataformes digitals que volen donar a conèixer Catalunya arreu del món i contrarestar així els prejudicis negatius i les possibles tergiversacions sobre la realitat catalana. Es tracta que fora de casa nostra tothom qui ho vulgui se'n pugui fer una opinió personal a partir d'informació fiable, contrastada i ben explicada.

Potser una iniciativa semblant, però encara de més envergadura, és el que caldria per a l'Església catòlica. Diàriament podem comprovar com l'opinió pública té una imatge molt inexacta, sovint deformada i caricaturesca, de la realitat cristiana. Els mitjans de comunicació

generalistes hi contribueixen notablement, perquè acostumen a oferir una informació parcial i interessada sobre les qüestions religioses. Ara bé, també hem d'admetre que l'Església no se n'acaba de sortir a l'hora de contrarestar aquest munt d'informació tendenciosa. És veritat que hi ha molts mitjans catòlics que fan una feina excel·lent, començant per *Catalunya Cristiana* i *Ràdio Estel*, però majoritàriament s'adrecen als mateixos cristians, als que ja n'estem convençuts. Sense tractar de convertir ningú, caldria trobar una manera d'explicar als que no són cristians la realitat de l'Església, d'explicar-los la veritat.

Pensant-ho millor

Núria Ferret i Canale
Orde de les Verges

Última moda en festes

Benvolguts, heus ací un breu resum del calendari escolar de festes per a qui desconegui els darrers avenços en aquesta matèria...

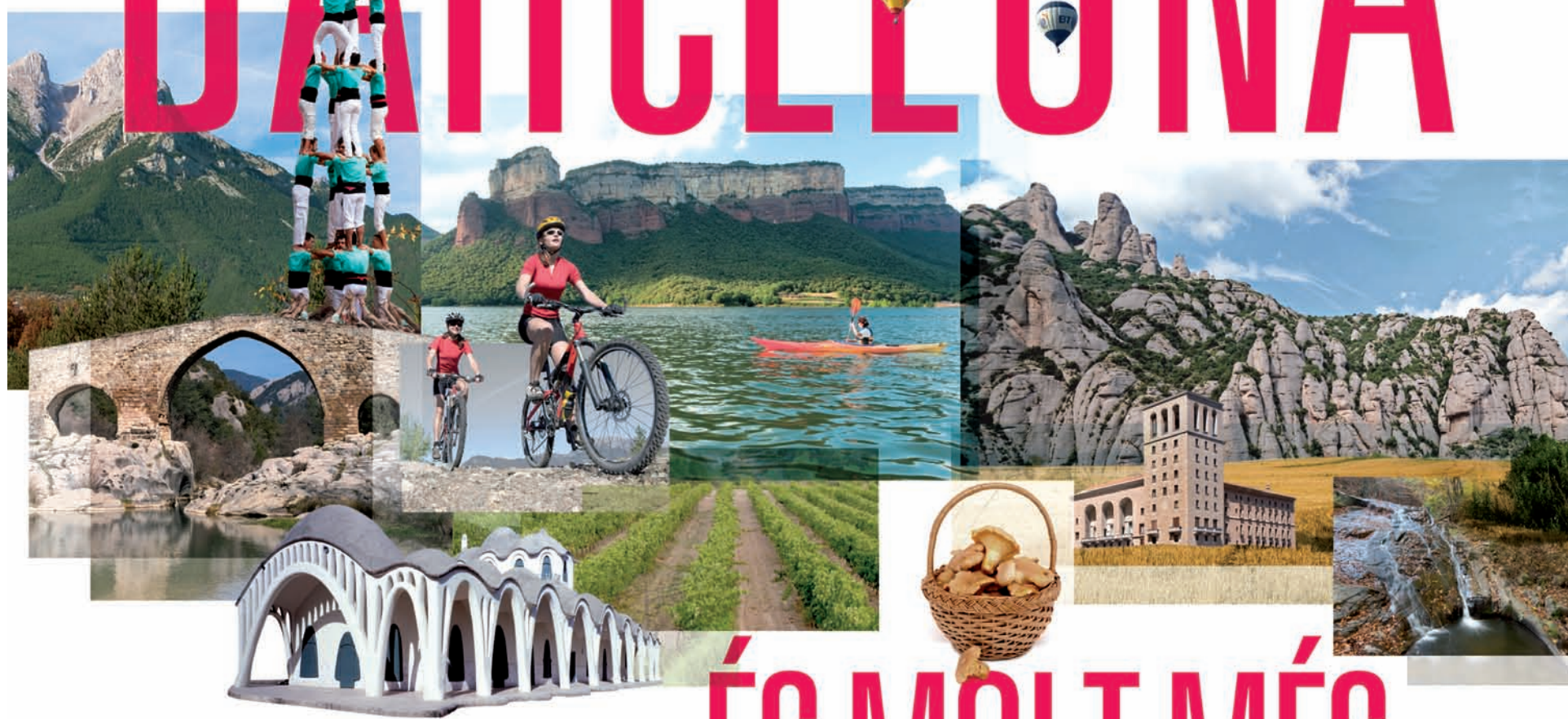
A Barcelona, el curs comença amb la festa de «la Mercè», que no és la veïna del 4t 2a, sinó la que abans, i només per als molt entesos, es coneixia amb el nom de «Mare de Déu de la Mercè», patrona de la ciutat. Ara, el problema és que no sabem què són les advocacions marianes i molt menys hem sentit parlar de l'Orde de la Mercè, de Pere Nolasc i tota la resta de la història.

A continuació ve la festa dita, en el millor dels casos, «la Castanyada», ja que també se la va coneixent cada cop més com el «Halloween». Aquesta festa correspon a allò que alguns encara celebren amb el nom de «Tots Sants», és a dir, no els morts, sinó precisament els vius, que són al cel gaudint de la felicitat amb Déu. Amb tot, les postures pedagògiques més agosarades us proposaran deixar-ho tot com a «festa de la Tardor», i fora problemes. De la festa de la Tardor, doncs, passariem a la festa de l'Hivern, que seria el Nadal. Aleshores podreu observar a les escoles belles decoracions de boles de neu, Santa Claus, també dit «Pare Noël» —ningú no sap, però, que en realitat era sant Nicolau, un bisbe!— estrelles i rens; sí, rens i neu, a la ciutat de Barcelona!

El febrer, passa breument per l'escola, sense pena ni glòria, «La Laia», que seria santa Eulàlia, però deixem-ho, perquè a més de ser verge —Déu meu, quin horror!— va morir màrtir defensant la seva fe cristiana. El Carnestoltes, òbviament, no pot faltar, però de la Quaresma només n'han quedat les representacions d'una vella amb set cames i un bacallà a la mà. Patètic! La Setmana «Santa», o vacances de Primavera, hauria de deixar pas a la celebració de la Pasqua, però, si arribem a menjar-nos la mona a l'escola, és abans d'acabar el trimestre; deu ser per allò de «fer pasqua abans de rams».

Finalment tenim Sant Jordi, que no ha canviat de nom perquè ningú no sospita que Jordi, després de matar el drac i salvar la princesa, va morir màrtir i ara és «sant» Jordi, patró de Catalunya, *ora pro nobis*, que bona falta ens fa. *Pensant-ho millor*, si no és mala fe, com a mínim em sembla ridícul.

DESCOBREIX QUE BARCELONA

ÉS MOLT MÉS

Tradició i modernitat. Arquitectura i paisatge.
Oci i gastronomia. Festes i costums...
Pobles i ciutats sorprenents, molt a prop de Barcelona.
Tot un món per descobrir que no t'imagines!

barcelonaesmoltmes.cat

Pedraforca • Pantà de Sau-Collsabra • Igualada • Montserrat • Cercs
Parc Natural del Cadí-Moixeró • Masia Freixa-Terrassa • Sant Sadurní d'Anoia • Cardona • Montseny

Diputació
Barcelona